

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Jude Deveraux

New York
Times
bestselling
author of
*The
Mulberry
Tree*

Eternity

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

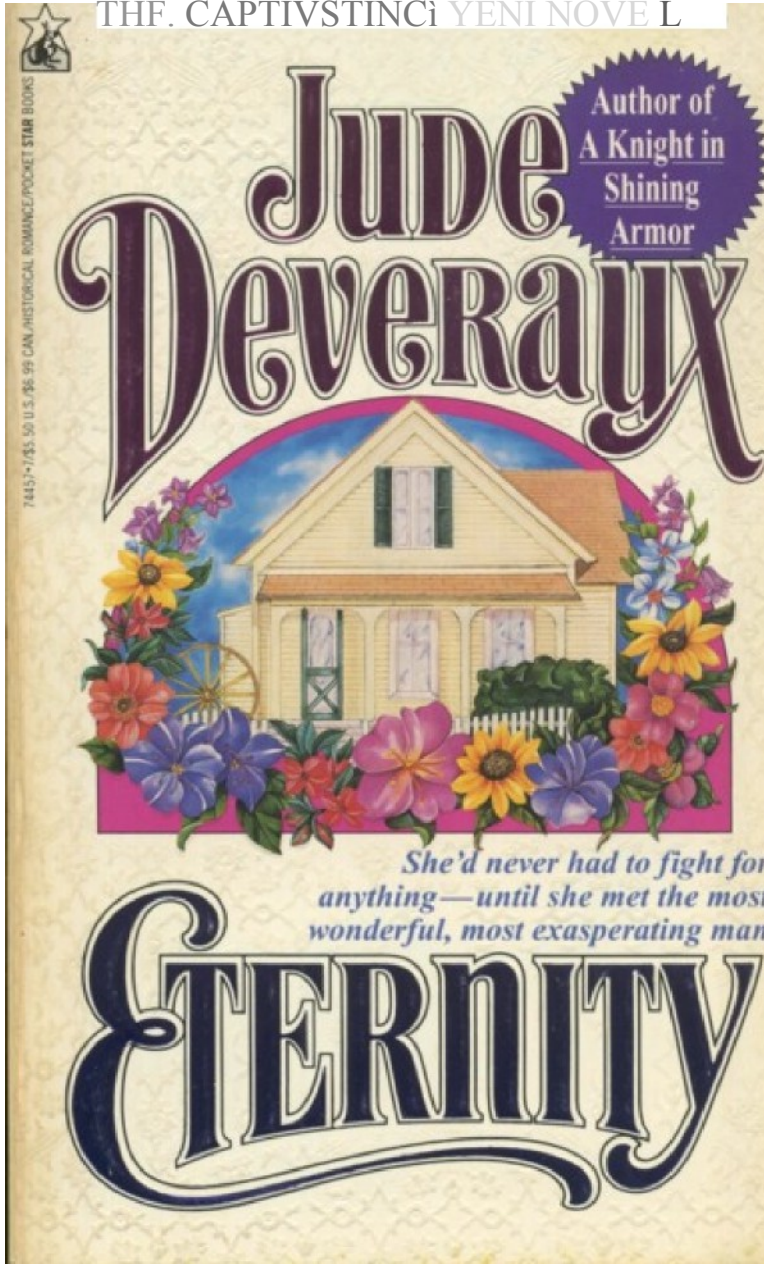
Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

v1.0

Mayıs 2007

Jude Deveraux

Carrie Montgorn fazla erkek kardeşiyle birlikte büyümüşü ve diğerkardeşlerini kolayca kızdırmaya alışkındı. "J"sftua Granc".øzt Innking "for.ä.h "ardworking; practiçal mail-Gelin siparişi ver, çiftliğime gelsin ve çocuklarını giydirsin. Anne Carrie'den selamlar. "onun yhoiogrsëh." w onun"" asiat-it4olv hßndJme. SnrmWtlil SmilE.'ihe iite aÖd i¶amÜerfÜ'puff

.....
fir' she'wæs the péréfect u ife foé: hiin.

Josh bu yolu görmedi. Prosy tarafından evlendirilen Josh, yeni sevgilisinin b]nn&- ve kahkahaları tarafından şımartıldı, ya da ziynetlerinden etkilendi.

daughter believed she was a fairy princess come to life. He was

öfkeliydi ve onu hazırdı, ta ki bir ar t "rv\$eñy
ct'n 4n cü him tlut her bcaut} 'as nlore'than skin dčep. Bul ācn afler
hc had yiclóed lu the wild'sirr- that .t çd h'iv.èèn them.
"J'sh çGuld hm't admit

hm much hé lr+iyy nceded h "er. O zaman
skandal Ifircatenç'J lo rç-cmabt. ve onu
kaybedebileceğini söyledi...

ISBN 0 671-7'4N57-7

PRINTED IN U.S.A.

Ekrni Jude

Deveraux

İçindekiler

[1](#) [2](#) [3](#) [4](#) [5](#) [6](#) [7](#) [8](#) [9](#) [10](#) [11](#) [12](#) [13](#) [14](#) [15](#) [16](#) [17](#) .

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

POCKET BOOKS'un Özgün Bir Yayını

A Pocket Star Book tarafından yayımlandı
POCKET BOOKS, Simon & Schuster Inc. şirketinin bir
bölümüdür. 1230 Avenue of the Americas, New York, NY
10020

Telif hakkı© 1992 by Deveraux Inc.

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

ISBN: 0-671-74457-7

İlk Pocket Books baskısı Şubat 1992 Kapak resmi

Hermine Brindak'a ait

A.B.D.'de basılmıştır.

Birinci Bölüm

Warbrooke, Maine

1865

Jamie Montgomery uzun evin içinde yürürken etrafına pek bakmadı, çünkü bu evde büyümüşü ve evi çok iyi tanıyordu. Başka biri evin rahatlığını görseydi, sahibi olan ailenin zenginliğini tahmin edemezdi. Sadece bir sanat öğrencisi, alçı duvarlardan sarkan tablolardaki imzaların ya da bronz heykellerdeki isimlerin önemini farkında olabilirdi ve sadece bir uzman, köpekler ve çocuklar tarafından yıllarca kullanılmaktan yıpranmış ve lekelenmiş halıların değerini anlayabilirdi.

Mobilyalar değerleri için değil, evi birkaç yüz yıldır işgal eden bir ailenin ihtiyaçları için seçilmişti. Bir antikacı, bir duvara dayalı eski dolabın altında Kraliçe Anne, küçük altın sandalyelerin Rus İmparatorluğu ve köşedeki dolaptaki porselenlerin de

Çinli ve genç Amerikan zihninin kavrayamayacağı kadar yaşlı.

Ev, Montgomery erkek ve kadınlarının nesillerdir yaptıkları seyahatlerin birikimi olan dünyanın dört bir yanından gelen resimler, mobilyalar ve kumaşlarla doluydu. Dünyanın küçük adalarından gelen egzotik eşyalardan İtalyan ustaların tablolarına kadar dünyanın her köşesinden hediyelik eşyalar vardı.

Uzun bacaklı adımlarla hızlı hızlı yürüyen Jamie, devasa evin bir odasından diğerine geçti. Kolunun altına özenle sıkıştırdığı küçük pazen çuvalı iki kez okşadı ve her dokunuşunda gülümsedi.

Sonunda bir kapıya geldi ve duyulmaması gereken yumuşak bir vuruşla karanlık yatak odasına girdi. Evin geri kalanı eski püskü bir zenginlik içindeyken, bu oda Montgomery'nin servetinin her kuruşunu gösteriyordu.

Karanlıkta bile, Venedik'te oyulmuş, karyola oyma ve yaldızlı meleklerle süslenmiş, dört direkli devasa yatağı örten ipek yatak örtülerinin parıltısını görebiliyordu. Yatağın üstünden yüzlerce metre soluk mavi ipek sarkıyordu ve odanın duvarları İtalya'da dokunmuş ve Montgomery gemisiyle Amerika'ya getirilmiş daha koyu mavi bir şam kumaşıyla döşenmişti.

Yatağa bakan Jamie gülümsedi, çünkü ipek kaplı, kuştüyü örtünün hemen üzerinde sarışın bir baş görebiliyordu. Pencereleere doğru yürüdü, ağır kadife perdeleri arkaya atarak gün ışığının odaya girmesini sağladı, sonra başın yorganın içine daha da sokulmasını izledi.

Gülümseyerek yatağa gitti ve yatağın sahibine baktı, ama tek görebildiği çarşafa yapışmış altın bir bukleydi; kadının geri kalanı yorganın altında kaybolmuştu.

Kolunun altındaki çantayı kaldıran Jamie, ipini açtı ve en fazla iki kilo ağırlığında minik bir köpek çıkardı; vücudunu kaplayan uzun, ipeksi beyaz tüyler yüzünden nasıl bir vücuda sahip olduğu zorlukla görülebiliyordu. Köpek bir Maltese'ydi ve ta Çin'den küçük kız kardeşine hediye olarak getirmişti.

Örtüyü yavaşça kaldıran Jamie, küçük köpeği kız kardeşiyle birlikte yatağa yatırdı, sonra beklentiyle sırtarak bir sandalyeye oturdu ve hayvanın yatak arkadaşını yalamaya ve hareket etmeye başlamasını izledi.

Carrie yavaşça ve büyük bir isteksizlikle uyandı. Yatağının sıcak kozasını terk etmekten her zaman nefret eder ve bunu mümkün olduğunca ertelerdi. Şimdi biraz kıpırdandı, omuzlarından aşağı atarken gözleri hâlâ kapalıydı. Küçük köpeğin ilk yalamasında gülümsedi, sonra ikinci yalamada yine gülümsedi. Ancak minik havlamayla gözlerini açtı, yaratığın yüzüne baktı, sonra irkilerek doğrulup elini boğazına götürdü. Yatak başlığına yaslandı, oyulmuş bir melek kanadının ucu sırtını dürttü, şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak köpeğe baktı.

Başını çevirmesine neden olan şey ağabeyinin kahkahasıydı ve o zaman bile neler olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Sevgili ağabeyinin sonunda denizden eve döndüğünü anladığında, bir sevinç çığlığı attı ve ardından ipek örtü ve kaşmir battaniyeleri de beraberinde sürükleyerek ona doğru atıldı.

Jamie onu güneşten kavrulmuş güçlü kollarıyla yakalayıp etrafında döndürürken, arkalarındaki yatakta küçük köpek heyecanla havlıyordu.

"Gelecek haftaya kadar gelmeyecektin," dedi Carrie gülümseyerek ve kardeşinin yanaklarını, boynunu ve ulaşabildiği her yerini öperek.

Jamie, kız kardeşinin coşkulu karşılaşmasından zevk almıyormuş gibi davranmaya çalışarak, ayakları yerden kesilmiş halde onu kol uzunluğunda tuttu. "Ne zaman bilseydin beni karşılamak için iskelede olurdun şüphesiz. Sabahın dördünde gelsem bile."

"Elbette," dedi ona gülümseyerek, sonra yüzünde endişeli bir ifadeyle elini onun yanağına koydu. "Kilo vermişsin."

"Ve sen bir santim bile büyümemişsin." Carrie'yi bir aşağı bir yukarı süzerken yüzüne bir ağabey ifadesi yerleştirmeye çalıştı ama Carrie'nin minicik zarıflığına bakarken sert olmak kolay değildi. Carrie 1.80 boyundaydı ama bütün erkek kardeşleri 1.80'in üzerindeydi. "Umuyordum ki

En azından benim belime ulaşana kadar büyürdün. Annem ve babam senin gibi bir cüceyi nasıl doğurdu?"

"Şans," dedi mutlulukla, şimdi yatağın üzerinde duran ve pembe dili dışarı sarkan küçük köpeğe bakmak için döndüğünde. "Bu benim hediyem mi?"

"Sana hediye getirdiğimi nereden çıkardın?" diye sordu sitemle. "Bir hediyeyi hak ettiğinden emin değilim. Saatin sabahın onu olduğunu ve senin hâlâ uyduğunu biliyor muydun?"

Ağabeyinin onu yere bırakması için omuzlarını oynattı. Carrie'nin ilgisi, artık onun evde ve iyi olduğunu gördüğüne göre, küçük sevimli köpekтейdi. Ayakları tekrar yere bastığında yatağa gitti ve tekrar yatağa girdiğinde köpek hemen sevmek için yanına geldi.

Carrie'nin dikkati köpeğin üzerindeyken Jamie odaya baktı ve eve son gelişinden bu yana neler eklendiğine dikkat etti. "Bu nereden geldi?" Bir metre boyundaki fildişinden yapılmış, güzel ve karmaşık bir Doğulu kadın oymasını havaya kaldırdı.

"Ranleigh," diye yanıtladı Carrie, bir başka erkek kardeşinden söz ederken. "Peki ya bu?" Jamie altın çerçeveli bir yağlıboya tabloyu başıyla işaret etti. "Lachlan."

Başını köpekten kaldıran Carrie, kardeşinin kaşlarını çatmasına neyin sebep olduğunu bilmiyormuş gibi ona gülümsedi. Yedi erkek kardeşi vardı, hepsi de ondan büyüktü, hepsi de gezgindi ve ne zaman ülkeden ayrılırsalar ona bir hediye getirirlerdi; her biri bir diğerinin getirdiğinden daha kusursuz güzellikte hediyelerdi. Sanki küçük kız kardeşlerine en muhteşem hediyeyi kimin getireceğini görmek için birbirleriyle yarışıyorlardı.

"Peki ya bunlar?" Jamie, Carrie'nin tuvalet masasından bir dizi inci alarak sordu. Sesi düpedüz ilkel çıkıyordu.

Carrie esrarengiz bir şekilde gülümseyerek küçük köpeği kucağına aldı ve yüzünü yumuşak tüylerine gömerek ona sarıldı. "Bu hayatımda aldığım en güzel hediye."

"Ranleigh sana kadını verdiğinde ona bunu söyledin mi?" Jamie'nin sesi neredeyse kıskanç geliyordu.

Aslında Ranleigh'e onun hediyesinin en iyisi olduğunu söylemişti ama bunu Jamie'ye söylemeyecekti. "Adı ne?" diye sordu, minik köpekten bahsederek ve konuyu değiştirmek için elinden geleni yaparak.

"Buna siz karar vereceksiniz."

Carrie köpeği okşarken köpek hapsirdi. "Jamie, o gerçekten de şimdiye kadar aldığım en güzel hediye. O kadar canlı ki."

Jamie yatağın yanındaki sandalyesine geri döndüğünde, yüz ifadesinden onun hediyesinin gerçekten de en iyisi olduğu yönündeki iddiaları karşısında biraz yumuşadığını anlayabiliyordu. Ona gülümseyerek, güneş ışığının koyu sarı saçlarına dokunuşunu ve köpekle oynarken mavi gözlerinin zevkle parlamışlığını izledi ve onun uzun zamandır gördüğü en güzel şey olduğunu anladı. Kardeşleri ne kadar iriyse o da o kadar küçüktü, onlar ne kadar asabiyse o da o kadar tatlı huyluydu ve onlar ne kadar öfkeliyse o da o kadar kahkaha doluydu. Ve onlar ne kadar çalışıyorsa o da o kadar lükse alışkındı. Carrie geniş ailenin şımartılmış, tapılan, sevgili bebeğiydi ve kardeşlerinden herhangi biri ona zarar vermeyi aklından bile geçirse öldürürdü.

Jamie sandalyesinde arkasına yaslandı, çünkü evde olmaktan, artık hareket halindeki bir gemide bulunmamaktan memnundu. "Sen ve Çirkin Sürü son zamanlarda neler yaptınız?"

"Onlara öyle deme!" Carrie dedi, ama gerçek bir düşmanlık duymadan. "Onlar çirkin değil."

Jamie bunun üzerine homurdandığında Carrie gülümsedi. "Zaten *çok* çirkin değil, ayrıca dış görünüşün ne önemi var ki?"

Bunun üzerine sırtıttı. "On dokuz yaşında ve şimdiden bir filozof."

"Yakında yirmi yaşında olacağım."

"Vay, vay, ne harika bir yaş."

Carrie onun alaylarına aldırılmıyordu, çünkü ona göre kardeşlerinin söyleyebileceği ya da yapabileceği çok az şey vardı ki yanlıştı. "Her neyse bizim

Görünüşe göre" -kendisini de cömertçe "Çirkinler "e dahil etti- "kızlar ve ben çok önemli bir projede yer alıyoruz."

"Bundan eminim." Jamie'nin sesi patronluk taslayan ama aynı zamanda hayranlık uyandıran bir tondaydı. "Kurbağaları jiggerlardan kurtarmak kadar önemli mi? Ya da zavallı Bay Coffin'in kazlarına özgürce koşabilecekleri bir alan sağlamak kadar mı?"

"O projeler geçmişte kaldı. Şimdi işin içindeyiz-" Köpek art arda iki kez hapsirince sözünü kesti. "Üşüttüğünü düşünmüyorsun, değil mi?"

"Büyük ihtimalle tüm bu ipeğe tepki veriyor. harem gibi görünüyor."

"O da ne?"

"Sana söylemeyeceğim bir şey."

Carrie'nin alt dudağı biraz dışarı çıktı. "Bana gerçekten muhteşem bir hediye vermek istersen, bir yolculukta yaptığın her şeyi ayrıntılı olarak anlatabilirsin."

Böyle bir ifşanın nelere yol açabileceğini düşününce Jamie'nin rengi biraz soldu ve renginin yerine gelmesi biraz zaman aldı. Gülümseyerek, "Bu hiçbirimizden alamayacağın bir hediye. Şimdi bana sen ve Çirkinler'in ne yaptığınızı anlat."

"İnsanlarla evleniyoruz," dedi Carrie gururla ve sonra kardeşinin şaşkınlıktan çenesinin düştüğünü görmekten memnun oldu.

"O çirkin kız arkadaşlarınla *evlenecek* birini mi buldun?"

Ona bıkkınlık dolu bir bakış attı. "O kadar da çirkin değiller ve bunu sen de biliyorsun. Ve her biri olabildiğince güzel. Sadece sen tüm kadınların tamamen güzel olması gerektiğini düşünüyorsun."

"Sevgili küçük kız kardeşim gibi," dedi ve sesinde dürüstlük olduğu kadar gözlerinde de sevgi vardı.

Carrie zevkle kızarak, "Başımı döndüreceksin," dedi.

Bu imkânsızlık karşısında Jamie kahkahalarla bağırdı ve köpeğin önce havlamasına, sonra da hapsirmasına neden oldu. "Başını çevir," dedi. "Sanki beş eyaletteki en güzel şey olduğunu zaten bilmiyormuşsun gibi."

Carrie derin, çok derin bir acıyla alaycı bir bakış attı. "Ranleigh altı eyalet dedi."

Jamie yine güldü. "O zaman yedi diyeceğim."

"Çok daha iyi," dedi Carrie gülerek. "Bir eyalet kaybetmekten nefret ederim. Yedincisi Rhode Island değil, değil mi?"

Jamie, "Teksas," diye cevap verdi ve birbirlerine gülümsediler.

Carrie öne doğru eğilip küçük köpeği tutarken Jamie, onun ve hayvanın şimdiden birbirlerine aitmiş gibi göründüklerini düşündü, tıpkı tek avucunda kıvrılmış halde tutabileceği yavru köpeği satın aldığı anda olacağını bildiği gibi.

"Jamie, biz gerçekten de insanları birbirleriyle evlendiriyoruz," dedi ciddiyetle, yüzü ciddiydi. "Eyaletler Arası Savaş'tan bu yana kocalarını kaybeden çok sayıda kadın oldu ve Batı'da eşe ihtiyacı olan çok sayıda erkek var. Onları birbirleriyle eşleştiriyoruz. Çok ilginç bir iş oldu."

Jamie bir an gözlerini kırpıştırarak ona ne söylediğini anlamaya çalıştı ve öylece oturup ona baktı. Bazen ona tüm aile içinde en inatçı olanın tatlı, sevimli Carrie olduğunu düşünüyordu. Bir şey yapmaya karar verdiğinde tünel görüşü vardı: Yeryüzündeki hiçbir şey onu durduramazdı. Tanrı'ya şükürler olsun ki, şimdiye kadar tüm davaları değerli davalardı. "Bu insanları nasıl buluyorsun?"

"Elimizdeki kadınların birçoğu Warbrooke'dan, Maine'in geri kalanındaki insanlara bu hizmeti verdiğimizizi bildirmek zorunda kalsak da, erkekler gazete ilanları yoluyla bulundu."

"Posta siparişi gelinler," dedi usulca, sesi her kelimeyle birlikte yükseliyordu. "Çin'deki gibi postayla gelin siparişi yapıyorsun. Burnunuzu başkalarının özel hayatlarına soktunuz."

"Bunun tam olarak meraklı olmak olduğunu düşünmüyorum, daha çok bir hizmet sunduğumuzu düşünüyorum."

"Çöpçatanlık, yaptığın şey bu. Babam bunu yaptığını biliyor mu?"

"Tabii ki."

"Ve itiraz etmiyor mu?" Carrie cevap veremedi Jamie tekrar konuştu. "Tabii ki bir itirazı yok. Doğduğun günden beri ne yapmak istiyorsan yapmana hep izin verdi."

Minik köpeği okşayan Carrie, kardeşine tatlı tatlı gülümsedi ve kirpiklerini hafifçe kırpıştırdı. "Herhangi bir şikâyetle bulunmayacaksın, değil mi? Ranleigh etmedi."

"Seni şımartıyor," dedi Jamie sert bir ifadeyle, ama Carrie hâlâ ona gülümsüyordu ve yüzündeki ciddiyet ifadesini koruyamadı. ", " dedi iç çekerek, sert olma çabasını kaybettiğinin farkındaydı, "o zaman bana şu meraklı olmayan çöpçatanlık işinden biraz daha bahset."

Carrie'nin narin yüzü hevesle parladı. "Oh, Jamie, bu çok güzel. Çok iyi vakit geçirdik. Yani, bu çok ihtiyaç duyulan hizmeti yerine getirirken eğleniyoruz. Batıdaki gazetelere ilan veriyoruz ve eğer erkekler bize bir fotoğraflarını gönderirlerse -bir fotoğraf bir insan hakkında çok şey anlattığı için adamı görmeden kimseyi göndermeyiz- ve bir eşte ne istediklerini açıklayan bir mektup gönderirlerse, onları bir bayanla eşleştirmeye çalışacağımızı söylüyoruz."

"Peki kadınların ne yapması gerekiyor?"

"Mülakat için bize gelmeleri gerekiyor. Niteliklerini listeleyen kartlar hazırlıyoruz ve sonra onları bir erkekle eşleştiriyoruz." Rüya gibi bir gülümseme verdi. "İnsanları çok mutlu ediyoruz."

"Bu kadınlar erkeklere nasıl ulaşıyor?"

"Stagecoach, genellikle," dedi köpeğe bakarak. Jamie başka bir şey söylemeyince, küçük çenesi meydan okuyan bir açıyla ona baktı. "Tamam, evet, Montgomery'nin parası onların geçimini sağlıyor ama bu iyi bir amaç için. Bu insanlar yalnız ve birbirlerine çok ihtiyaçları var. Jamie, bu adamlardan gelen mektuplardan bazılarını okumalısın. Kimsenin adını bile duymadığı yerlerde tek başlarına yaşıyorlar ve arkadaşına çok ihtiyaçları var."

"Çiftlik işlerine yardım edecek güçlü bir sırttan ve yataklarında yatacak birinden bahsetmiyorum bile," diyerek onun sonsuz aşk hayallerine gerçekçilik katmaya çalıştı.

"Kadınların da buna ihtiyacı var!" Carrie tersledi.

"Peki siz bu tür şeyler hakkında ne biliyorsunuz?"

Onunla dalga geçiyordu ve tavrına sinirlenmeden edemiyordu. Çoğu zaman ağabeyleri tarafından şımartılmayı seviyordu ama bazen de tam bir baş belası olabiliyorlardı. "Senin ve diğerlerinin düşündüğünden çok daha fazlasını yapıyorum," diye karşılık verdi ona. "Fark etmediysen söyleyeyim, ben artık küçük bir kız değilim. Yetişkin bir kadınıam."

İpekli yatak kıyafetlerinin içinde oturmuş, gür saçları omuzlarına dökülmüş, oyuncak hayvana sarılmış, on yaşından büyük görünmüyordu. "Evet," dedi usulca, "büyük yaşlı bir hanımefendi."

Carrie iç çekti. Kardeşlerini ne kadar sevse de onları da tanıyordu ve hiçbirini ya da babası onun büyümesini istemiyordu. Tek düşüncesi kendileri olan, taparcasına sevdikleri küçük kız kardeşleri olarak kalmasını istiyorlardı.

"Bir koca bulmaya , değil mi?" Jamie sordu ve sesinde bir endişe vardı.

"Hayır, tabii ki ." Ailesindeki erkeklerden herhangi birine bir gün evlenmeyi planladığını söylememesi gerektiğini çok iyi biliyordu, çünkü hepsi onun küçük bir çocuktan fazlası olmadığını düşünüyordu. "Burada istediğim tüm erkeklere sahibim."

Jamie gözlerini kıstı. "Bu da ne demek şimdi? 'İstediğin tüm erkekler' mi? Ne zamandan beri 'erkekler' hayatının bir parçası oldu?"

Doğduğum günden beri, demek istedi Carrie. On beş dakikalıkken beşiğimden başımı kaldırıp dünyanın en yakışıklı yedi erkeğinin bana baktığını gördüğümünden beri, arka planda bir anne ve bir kız kardeş. İlk adımlarımı bir erkeğin elini tutarak attığımdan beri, erkekler bana ata binmeyi, yelken açmayı, düğüm atmayı, küfretmeyi, ağaçlara tırmanmayı ve istediğim her şeyi elde etmek için flört etmeyi öğrettiğinden beri. "Neden benimle şehir merkezine gelmiyorsun? Eski Johnson'ın evini karargâhımız olarak kullanıyoruz. Ne yaptığımızı görebilirsin." Ona en iyi, en baştan çıkarıcı, ikna edici olduğunu umduğu kirpiklerinin arasından bakışını attı.

Jamie onun daveti karşısında soldu. "O çirkin kadınların arasına isteyerek mi girdin?"

Carrie gülümsemesini engellemek için dudaklarını ısırđı. Jamie'yi asıl korkutan şeyin, arkadaşlarının evlenmemiş erkek kardeşlerinden birini görünce kendilerini kaybetmeleri olduğunu biliyordu. Carrie kız arkadaşlarıyla bu davranışları hakkında konuşması gerektiğini düşündü ama yakışıklı erkek kardeşlerini rahatsız görmek o kadar eğlenceliydi ki onları arkadaşlarına sunmaktan kendini alamadı.

"Ranleigh de benimle geldi," dedi Carrie, alt dudağını hafifçe dışarı çıkararak. "Ama Ranleigh hiçbir şeyden korkmaz ki. Belki de en yakışıklı ikinci kardeşim olduğun için korkuyorsun ve belki de Ranleigh senden daha fazla özgüvene sahip. Belki Ranleigh-"

"Sen kazandın," dedi Jamie, ellerini yenilgiyle havaya kaldırarak. "Gideceğim ama beni istenmeyen kadınlarınızdan biriyle eşleştirmeye çalışmayacağınıza yemin ederseniz."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi," dedi sanki bu fikirden dehşete düşmüş gibi. "Ayrıca, Ranleigh'i gördükten sonra seni kim ister ki?"

Jamie hınzırca sıırttı. "Çin'in yarısı kadar," dedi ve öne eğilip çenesinin altından gıdıkladı, sonra köpek tekrar hapsirince ona baktı. "Ona ne isim vereceksin?"

"Çuf-çuf," dedi Carrie parlak bir sesle ve Jamie'nin bu çocukça isim karşısında inlemesine neden oldu, tıpkı onun da inleyeceğini bildiğı gibi.

"Ona biraz saygınlığı olan bir isim verin."

"Bana Çin'deki kadınlardan bahset, ben de ona Dük diyeyim," dedi hevesle.

Cep saatini çıkarıp ona bakarak, "Giyinmen için sana bir saat vereceğim ve bu saatin beni bekletmediğın her on dakikası için sana Çin hakkında bir hikâye anlatacağım," dedi.

Carrie yüzünü buruşturdu. "Manzara hakkında mı? Yollar ve denizdeki fırtınalar hakkında mı?"

"İmparator için dans eden kızlar hakkında." Sesini alçalttı. "Ve... benim için dans ettiler. Özel olarak."

Carrie ipek ve uçuşan yastık telaşıyla bir yataktan fırladı. "Otuz dakika. Otuz dakikada giyinebilirim, bu bana kaç hikâye kazandırır?"

"Üç."

"İyi hikâyeler olsalar iyi olur ve tüm bu koşuşturmaya değer," dedi uyarırcasına, "çünkü sıkıcı olurlarsa, Euphonia'yı evde olduğun her gece yemeğe davet ederim."

"Zalim. Sen zalimsin." Tekrar cep saatine bakarak, "Zaman başlıyor... ŞİMDİ!" dedi.

Yatak odasından koşarak çıkan Carrie, kucağında Çuf Çuf la soyunma odasına doğru koşmaya başladı.

"Otuz dakika," dedi Jamie, yarı öfke yarı kızgınlıkla. "Otuz dakika içinde hazır olacağını söylemiştin. Bir *saat* otuz dakika değil, tam otuz dakika."

Carrie esnedi, onun ses tonundan en ufak bir rahatsızlık duymamıştı. Jamie havlıyordu ama ısırılmıyordu. "Uykum vardı. Şimdi bana başka bir hikâye anlat. Bana iki tane daha borçlusun."

Küçük arabaya koşulan atın dizginlerini oynatırken Jamie ona baktı. Kardeşlerine küçük kız kardeşlerini nasıl şımarttıklarından yakındığını biliyordu ve şimdi sert davranıp ona vaat edilen hikayeleri inkar etmesi gerektiğini de biliyordu, ama sonra onun sevgi ve hayranlık dolu iri mavi gözleriyle kendisine nasıl baktığını gördü ve nefesinin altından lanet okudu. Ailesinin hiçbir üyesi onu hiçbir şeyden mahrum edemezdi. "Belki sadece bir hikâye daha," dedi. "Ama bunu hak etmiyorsun."

Gülümseyerek onun koluna sarıldı. "Biliyor musun, bence sen yaşlandıkça daha yakışıklı oluyorsun ve bir iki yıl içinde Ranleigh'i geçebilirsin."

Jamie gülümsemesini saklamaya çalıştı, sonra vazgeçti ve sırtıttı. "Imp!" dedi ve ona göz kırptı. "Köpek gibi, değil mi?"

Choo-choo'ya sarıldı. "Açık ara en sevdiğim hediye," dedi ve bu kez samimiydi. "Şimdi bana dans hakkında daha fazla şey anlat

kızlar."

Carrie, kolunun altına sıkıştırdığı küçük beyaz köpeğiyle, erkek kardeşinin kolunda eski evin salonuna girdiğinde, tüm oda durdu. Carrie'nin hayatı boyunca arkadaşı olan altı genç kadın hep bir ağızdan başlarını kaldırıp baktılar. Önce sadece hareketlerini durdurdular, sonra gözleri büyüdü, sonra da her kadının içinden gelen bir iç geçirme sesi duyuldu. Carrie her ne kadar ağabeyi Ranleigh kadar yakışıklı olmadığı için onunla dalga geçse de, Jamie kadınların kendilerini gerçekten aptal yerine koymalarına neden olacak kadar yakışıklıydı.

Heykel gibi donmuş kadınlara bakarken gururla gülümseyen Carrie biraz eğildi ve Euphonia'nın az önce yaktığı kibriti parmaklarını yakmadan söndürdü.

"Hepiniz kardeşim Jamie'yi tanıyorsunuz, değil mi?" Carrie, kadınların duraksamasını fark etmemiş gibi davranarak konuştu. Jamie'ye baktığında, her ne kadar utanmış gibi davransa da, aslında genç kadınların tepkisinden gurur duyduğunu görecektik kadar iyi tanıdığını gördü.

Adamın kolunu sahiplenerek kendi koluna aldı ve onu öne doğru çekti. Onların bu hareketi, boğazlarını temizlemeye başlayan ve beceriksizliklerini örtmeye çalışan kadınların canlanmasına neden oldu.

"Yolculuğunuz nasıldı Kaptan Montgomery?" Helen sesini normal çıkarmaya çalıştı ama sesi oldukça tuhaf bir gıcırtyla çıkıyordu.

"Peki," diye yarı tersledi Jamie, keşke kız kardeşine eşlik etmeyi kabul etmeseydim diye hayıflanarak.

Carrie onu yirmi beş erkek fotoğrafının iğnelenmiş olduğu odanın uzak duvarına doğru çekti. Erkeklerin yaşları, on dört yaşından fazla göstermeyen bir çocuktan, göğsünün ortasına kadar inen kır sakallı bir ihtiyara kadar değişiyordu. Carrie gereksiz yere, "Bunlar o adamlar," dedi.

Jamie gergin bir şekilde parmağını yakasında gezdirerek tahtaya ama pek bir şey göremedi. Artık bütün kadınlar onun arkasındaydı,

Gözlerini üzerinde hissedebiliyor, hatta belki de sıcak nefeslerini ensesinde hissedebiliyordu.

"Bugün yeni gelen var mı?" Carrie tahtadan uzaklaşırken sordu. Helen'in oldukça tuhaf bir şey yaptığını görmek için tam zamanında hızla döndü: Masanın üzerinde duran bir kitabın altına bir şey sıkıştırmıştı. Carrie hiçbir şey görmemiş gibi davrandı.

"Birkaç tane," diye cevap verdi kadınlardan biri. "Ama umut verici bir şey yok. Kadınların yaklaşık iki katı kadar erkeğimiz var. Resminizi panoya asmak istemezsiniz, değil mi Kaptan?" Kadın umursamaz görünmek için elinden geleni yapıyordu ama sesinde bir parça çaresizlik ve özlem vardı.

Jamie kadına zayıf bir gülümseme verdi. "Carrie, aşkım, sanırım gitsem iyi olacak. Gitmem gerek-" Oradan çıkmak dışında ne yapması gerektiğini düşünemiyordu çünkü kadınlar onu hayvanat bahçesindeki bir şey gibi hissettiriyordu. Kız kardeşinin yanağına hızlı bir öpücük kondurduktan ve "Bunun hesabını soracağım" der gibi bir bakış attıktan sonra oradan ayrıldı.

Bir an için oda sessizliğe büründü, sonra kadınlar mektup ve fotoğraf yığınlarına dönmeden önce ikinci bir iç çekiş yaptılar. Carrie bir an olduğu yerde durdu, sonra Çuf Çuf'u yere bıraktı, Helen'e doğru tuttu ve biraz itti.

"Yakalayın onu!" Carrie Helen'a bağırdı. ". "

Helen küçük köpeği kovalamaya başladı ve sanki onu koruyormuş gibi yanında durduğu masayı terk etti. Choo-choo yakalanmak istemediğine karar verdi ve saniyeler içinde odadaki tüm kadınlar onu kovalamaya başladı - Carrie hariç hepsi. Carrie, Helen'in masasına gidip kitabı kaldırırken ve altından sakladığı şeyi alırken hareketlerini gizlemek için kargaşayı kullandı.

Carrie kitabın altından artık çok tanıdık gelen bir zarf çıkardı. Zarfın içinde gelin isteyen bir adamın fotoğrafı ve mektubu vardı.

Diğerleri köpeği odanın içinde kovalamakla meşgulken Carrie mektubu açtı, fotoğrafı çıkardı ve ona baktı. Resimde kötü giyimli iki kişinin arkasında duran genç bir adam vardı.

Carrie ilk olarak çocukları inceledi. Dokuz ya da on yaşlarında uzun boylu bir oğlan ve dört ya da beş yaşlarında bir kız çocuğu vardı. Çocukların giysileri temizdi ama üzerlerine tam oturmuyordu, sanki yerel hayır kurumunda ne varsa uygunluğuna bakılmadan verilmiş gibiydiler.

Ancak kıyafetlerinden çok daha önemlisi, çocukların gözlerindeki hüzüdü; hayatlarında çok az kahkaha olduğunu söyleyen bir tür hüzünlü yalnızlık.

Carrie çocukların yüzünden başını kaldırıp baktığında, dünyanın en yakışıklı adamı olduğunu düşündüğü kişinin yüzünü görünce nefesi kesildi. Oh, belki de aslında kardeşleri kadar yakışıklı değildi, çünkü onda tamamen farklı bir görünüm vardı ve bu adamda hiçbir Montgomery'de olmayan bir melankoli görünümü vardı.

Helen fotoğrafı Carrie'nin elinden kaptı. "Böyle burnunu sokman hiç hoş değildi. Bu benim fotoğrafım."

Carrie cevap vermedi ama yakındaki bir sandalyeye oturdu, sanki rüzgârı kesilmiş gibi hissediyordu. Oturur oturmaz Çuf Çuf koşarak kucağına atladı ve farkında olmadan küçük, sıcak hayvana sarıldı.

"Kim o?" Carrie fısıldadı.

Helen gururla, "Bilgin olsun, evleneceğim adam o," dedi. "Ben kararımı verdim ve kimse bunu değiştiremeyecek."

"Kim o?" Carrie tekrarladı.

Euphonia fotoğrafı Helen'den kaparak ters çevirdi. "Arkasında adının Joshua Greene olduğu ve çocukların adlarının Tem ve Dallas olduğu yazıyor. Bir kız için ne tuhaf bir isim, yoksa kızın adı Tem mi? Bak, Tim'i yanlış yazmış."

Kadınlar fotoğrafı elden ele dolaştırırken ona baktılar. Küçük grup, çocukların giysilerine rağmen yakışıklı bir aileydi ve adam da kesinlikle karanlık bir şekilde yakışıklıydı, ama hepsi daha önce daha yakışıklı adamlar görmüştü. İçlerinden hiçbiri

Helen'in fotoğrafı neden sakladığını ya da Carrie'nin neden hayalet görmüş gibi baktığını anlayamıyordu.

"Geçen hafta gördüğümüz adamı daha çok sevmiştim. Adı neydi? Logan bir şey ya da Logan bir şeydi, değil mi? Zaten iki çocuğu yoktu. Eğer hiç tanımadığım bir adamla evlenecek olsaydım, çocuksuz olmasını isterdim, böylece kendi çocuğum olabilirdi."

Diğer kadınlar başlarıyla onayladılar.

Helen fotoğrafı kadınların elinden kaptı. "Ne düşündüğünüz umurumda değil. Onunla evleneceğim ve hepsi bu kadar. Ondan hoşlanıyorum."

Bu sırada Joshua Greene'in mektubunu okumakta olan Euphonia gülmeye başladı. "Seni istemiyor çünkü nasıl çalışılacağını bilen birini istediğini söylüyor. Çiftlik deneyimi olan bir kadın istiyor, gerekirse bir çiftliği yönetebilecek bir kadın istiyor ve kendisinden daha yaşlı bir kadına aldırmayacağını söylüyor - sadece yirmi sekiz yaşında - ve dul bir kadına aldırıyor. Daha fazla çocuk bile kabul edebilir. Onun için önemli olan kadının çiftçilikle ilgili her şeyi biliyor olması." Kendini beğenmiş bir tavırla Helen'e baktı. "Çiftçilik hakkında o kadar az şey biliyorsun ki, muhtemelen süt elde etmenin yolunun ineğin kuyruğunu pompalamak olduğunu düşünüyorsun."

Helen mektubu onun elinden aldı. "Ne *dediği* umurumda değil O istiyor. Ne alacağını biliyorum."

Helen mektubu alırken fotoğraf elinden yere düştü ve Carrie onu yerden aldı. Tekrar baktığında, kendisini çağıranın adamın gözleri olduğuna karar verdi. Adamın gözleri acı, özlem ve ihtiyaçla doluydu. Yardım için haykıran bir adamın gözleriydi bunlar. Benim yardımım, diye düşündü. Yardımına ihtiyacı var.

Ayağa kalkarak Çuf Çuf'u kolunun altına sıkıştırdı, mavi ipek eteğini düzeltti ve fotoğrafı Helen'e geri verdi. "Onunla ev," dedi usulca, "çünkü *ben* onunla evleneceğim."

Kadınlar gülmeye başlamadan önce birkaç saniyelik şaşkın bir sessizlik oldu. "Sen mi?" diye güldüler. "Çiftçilik hakkında ne biliyorsun?"

Carrie gülmüyordu. "Çiftçilik hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama o adam hakkında çok şey biliyorum. Bana ihtiyacı var. Şimdi," dedi.

"İzin verirseniz, yapmam gereken bazı hazırlıklar var."

İkinci Bölüm

Carrie hayatında daha önce hiçbir şeyi gizlice yapmak zorunda kalmamıştı. Ailesinden ya da arkadaşlarından hiçbir şey saklaması gerekmemişti ama şimdi tamamen gizli çalışmak zorundaydı.

Arkadaşlarını susturmak kolay olmuştu. Çocukluklarından ve yedi kişilik çemberlerini oluşturduklarından beri Carrie her zaman grubun lideri olmuş, diğerleri de Carrie ne yapmaya karar verirse onu takip etmişlerdi. Carrie'nin haçlı seferlerinden biri başlarını belaya sokma tehlikesi yarattığında bazen dehşete düşmüşler, hatta korkmuşlardı ama her zaman onun isteklerine itaat etmişlerdi. Carrie'nin en büyük erkek kardeşi, Carrie'nin onları bu yüzden arkadaş edindiğini, çünkü onlara istediğini yaptırabildiğini söyledi.

Ve şimdi Carrie'nin hayatında daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar çok istediği bir şey vardı.

O ilk günden, Jamie'nin eve geldiği günden, adamın fotoğrafını ilk gördüğü günden sonra takıntılı bir kadın olmuştu. Helen'i yenmek ve Joshua Greene'i ondan "almak" oldukça kolay olmuştu. Carrie onu arkadaşının elinden aldığı için kendini biraz kötü hissediyordu ama Helen, Josh'un - Carrie'nin zaten ona verdiği isimle - Carrie'ye ait olduğunu anlamalıydı. Josh sadece ve sadece onun çocuğuydu.

Eski Johnson evinden ayrıldığı o ilk gün, bir elinde fotoğraf ve mektup, diğer elinde köpeği, artık nadiren kullanılan eski Montgomery kayıkhanesine gitti. Oturup düşünmek, adama ve çocuklarına bakmak için yalnız kalmak istiyordu.

Biraz akıllı kalmış gibiydi, çünkü kendi kendine sürekli saçmaladığını, bu adamın resimlerini gönderen diğer yüz kişiden farklı olmadığını söylüyordu. Hepsini görmüştü ama hiçbirini onu etkilememişti. Hem de hiç. Fotoğraflardaki adamlardan biriyle evlenmek için evini ve ailesini bırakıp Batı'ya gitmeyi hiç düşünmemişti. Ama bu adam farklıydı; bu *aile* farklıydı. Bu aile onun ailesiydi ve ona ihtiyaçları vardı.

Gününü kayıkhanede geçirdi, bazen bir kanonun içinde tozlu eski bir kilimin üzerinde oturdu, bazen volta attı, bazen de sadece fotoğrafa baktı. Fotoğrafı duvara iğneledikten sonra ona baktı ve adamda ve çocuklarında sevdiği şeyin ne olduğunu analiz etmeye çalıştı. Soğuk ve sert terimlerle düşünmeye çalıştı ama ne kadar çabalasa da hiçbir cevap bulamadı.

İki kez kendine adamı unutması gerektiğini, belki de gözlerindeki bakışın sadece bir ışık oyunu olduğunu söyledi. Belki de gördüğünü sandığı hüznün başka bir nedeni vardı. Belki de çocukların köpeği o sabah ölmüştü ve bu yüzden hepsi bu kadar kayıp ve yalnız görünüyordu.

Saat dört sularında, Choo-choo huzursuzlanmaya ve Carrie de açlığını hissetmeye başladığında, sandalcıda çalışan yaşlı adamlardan biri kayıkhaneye geldi.

"Affedersiniz bayan. Oh, sizsiniz, Bayan Carrie."

Carrie başıyla onayladı ve yanına gelmesini işaret etti. "Şu resme bak," dedi ve fotoğrafı duvara iğnelediği yeri işaret etti. "O resimde ne görüyorsun?"

Adam gözlerini kısarak resmi inceledi. Carrie onu duvardan indirdi, böylece yaşlı adam pencereye götürüp ışıktaki bakabildi. Adamın sorusunu çok ciddiye aldığını görebiliyordu.

Ciddi bir şekilde. Sonunda ona dönüp baktığında, "Yakışıklı aile," dedi.

"Başka bir şey var mı?" diye ısrar etti.

Adamın kafası karışmış görünüyordu. "Görebildiğim kadarıyla hayır. Zengin görünmüyorlar ama belki de zor zamanlar geçirmişlerdir."

Carrie kaşlarını çatı. "Sana pek... üzgün görünmüyorlar mı?"

Adam şaşırmış görünüyordu. "Üzgün mü? Ama hepsi gülümsüyor."

Şaşırma sırası Carrie'deydi. Fotoğrafları ondan alarak tekrar baktı. İçinde keşfedeceği yeni bir şey olmadığını düşünebilirdi ama şimdi yeni bir ışık altında görüyordu. Resimdeki üç kişi de gerçekten gülümsüyordu. Eğer gülümsüyorlarsa, nasıl olur da üzgün olduklarını düşünebilirdi? Küçük oğlan kolunu kıza dolamıştı ve babanın eli her çocuğun omzundaydı. Birbirlerine sahipken nasıl yalnız olabilirlerdi ki?

Carrie tekrar yaşlı adama baktı. "Üzgün ve yalnız değil misin?"

"Bana özellikle mutlu görünüyorlar ama ben ne bilirim ki?" Adam ona gülümsedi. "Eğer üzgün olmalarını istiyorsanız, Bayan Carrie, sanırım olabilirler."

Carrie, şapkasının kenarını çekiştiren adama gülümseyerek karşılık verdi ve kayıkhaneden ayrıldı.

Üzgün ya da yalnız değil, diye düşündü Carrie. Diğer insanlar mutlu, gülümseyen bir aile görüyordu ama Carrie'nin gördüğü bu değildi ve onları neden üzgün gördüğünü ya da ailede ona çekici gelen şeyin ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Aslında ona haykırıyordu.

Kayıkhanede birkaç dakika daha kaldıktan sonra Choo-choo'yu alıp kendi evine döndü. O gece Jamie'nin dönüşü şerefine bir kutlama yemeği vardı ve tüm Montgomery ve Taggart akrabaları oradaydı, bu da evin o kadar çok insanla dolu olduğu anlamına geliyordu ki kimse Carrie'nin alışılmadık derecede sessiz olduğunu fark etmedi.

Sonraki üç gün boyunca Carrie sessiz kaldı. Günlük hayatına devam etti, her gün eski Johnson evine gitti ve erkeklerin gönderdiği fotoğraflara baktı, isteyen kadınlarla görüştü

ve akllı fotoğraftaki aileden başka bir şeydeymiş gibi davranmaya çalıştı.

Resme baktı ve Josh'un mektubunu neredeyse bitkin düşene kadar okudu. Her cümleyi ezbere biliyordu ve Josh'un el yazısını diğer yüzlercesi arasından seçebilirdi.

Üç günün sonunda ne yapması gerektiğini biliyordu. Tıpkı başlangıçta planladığı gibi, Bay Joshua Greene ile evlenecekti. Josh inek sağmaktan ve çiftlikte yapılan diğer işlerden anlayan bir kadına ihtiyacı olduğunu düşünüyor gibiydi ama Carrie onun asıl ihtiyacının kendisi olduğuna ikna olmuştu.

Carrie arkadaşlarına ne yapacağını söylediğinde, çok öfkelenildiler. Carrie'nin Josh'ı el altından kendisinden almasına hâlâ kızgınlık duyan Helen bile üzgündü.

"Sen aklını kaçırmışsın," dedi Euphonia. "İstediğin her erkeğe sahip olabilirsin. Görünüşün ve paranla-"

Bunun üzerine diğerlerinin nefesi kesildi, çünkü Carrie'nin parasından söz etmek her zaman yasaktı.

Euphonia burnunu çekerek, "*Birinin* doğruyu söylemesi gerekiyor," dedi. "Ve bu adam bir çiftlik karısı istiyor. Carrie, bırak mısır ekmeyi, dikiş bile dikemiyorsun." Gözlerini kıstı. "Mısır ipeğinin gerçek ipek olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Carrie böyle bir şey bilmiyordu ama konumuz bu değildi. "Bay Greene'e yazarsam beni eş olarak uygun bulmayabileceği olasılığını düşündüm. Bir eş yerine kiralık bir adama ihtiyacı inanıyor gibi görüldüğü için, bu Sonsuzluk'ta, Colorado'daki kasabasına gitmeden önce onunla evlenmeye karar verdim."

Bu duyuru üzerine kadınlar hemen konuşmaya başladılar ve Carrie'yi ikna etmeye çalıştılar ama bu bir duvara konuşmak gibiydi. Bay Greene'e yalan söylemek zorunda kalacağını belirttiler ve politikalarından biri de her zaman gelin isteyen erkeklere yalan söylememek olmuştu. Tatlı huylu bir eş isteyen bir adama, ona sevgili bir kadın gönderdiklerini söyleyip sonra da ona bir virago göndermezlerdi. Bay Greene bir çiftlik karısı istemişti ve istediğini almalıydı.

Carrie küçük bir güven gülümsemesiyle, "Beni hayal kırıklığına uğratmayacaktır," dedi.

Bunun üzerine kadınlar sandalyelerine geri oturdular ve Carrie'ye baktılar. O kadar güzeldi ki, kadınların gittiği her yerde erkekler Carrie'nin dikkatini çekmek için birbirlerini eziyorlardı. Carrie'nin öyle bir hali vardı ki, onu gören her kadın sahip olmak için ruhunu satabilirdi. Erkekler Carrie'yi severdi. Erkekler Carrie'ye *hayrandı*. Belki de yedi ağabey ve bir babayla büyümüş olmak ona erkekler hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğretmişti. Ama nedeni ne olursa olsun, gerçek şuydu ki Carrie istediği her erkeğe sahip olabiliyordu. Tek yapması gereken seçmektir.

İki gün boyunca Carrie'yi "ikna etmeye" çalıştıktan sonra kadınlar pes etti. Konuşmaktan yorulmuşlardı ve Carrie bir milim bile kıpırdamamıştı. Carrie, eğer gerçekten arkadaşları olsalardı, Bay Greene'le nasıl evleneceğini bulmasına yardım edeceklerini, böylece çiftçilik hakkında hiçbir şey bilmediğini öğrendiğinde evlenmekten vazgeçemeyeceğini söyledi. "Yeteneklerimle ilgili gerçeği abarttığımı ilk öğrendiğinde biraz... üzülebilir. Belki de bana eve dönmemi söylemek isteyebilir. Erkekler hakkında asla bir şey söyleyemezsiniz. Haksızlığa uğradıklarını düşündüklerinde mantıklı davranmazlar, bu yüzden onun için mükemmel bir eş olduğumu kanıtlamam için bana bir şans vermesi için onu zorlamak istiyorum."

Kadınlar, Bay Greene'in, Carrie'nin kendisini istemediği bir evliliğe sürüklemek için yalan söylediğini, dolaplar çevirdiğini, komplolar kurduğunu ve entrikalar çevirdiğini öğrendiğinde ne yapacağı konusunda kendi fikirlerine sahipti. Ama Carrie o kadar kararlıydı ki, bir süre sonra Joshua Greene'i kandırma planında ona yardım etmeye başladılar. Ne de olsa her şey son derece romantikti.

Yaptıkları ilk şey çiftçilik hakkında bilgi edinmeye çalışmak oldu. Kadınların hepsi deniz kenarında büyümüş ve kendilerine bakan hizmetçilerle rahat bir hayat sürmüşlerdi. Yiyecekler mutfaktan geliyordu ve mutfağa nasıl girdiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Sarah, yemeği evin arka kapısına bir adamın getirdiğini söyledi.

Akıllarında bir hedef olan kadınlar, tıpkı bir okul projesi yapar gibi çiftçiliği araştırmaya koyuldular. Birkaç gün içinde

Çiftçilik konusunun çok sıkıcı olduğunu fark ettiler ve kendilerine koca aramak için gelen bir kadından örnek bir mektup yazmasını istediler. Carrie mektubu kendi el yazısıyla kopyaladı ve masrafları babasına ait olmak üzere Maine'den Colorado'daki küçük Eternity kasabasına kadar götürmesi için bir ulak gönderdi.

Carrie ve arkadaşları, şüphelenmeyen Bay Greene'e, onun için mükemmel olan kadının Sonsuzluk'a gelmeden önce vekâleten evlendirilmesi gerektiğini anlatmak için ayrıntılı bir hikâye uydurmuşlardı. Eğer Bay Greene kabul ederse, tek yapması gereken ekteki belgeleri imzalamak olacak ve evlilik Warbrooke'ta gerçekleşecekti. Eğer kabul ederse, Carrie onunla buluşmaya geldiğinde çoktan onunla evlenmiş olacaktı.

Euphonia, "Baban belgeleri asla imzalamayacak," dedi.

Carrie onun haklı olduğunu biliyordu. Babası en küçük kızının hiç tanımadığı, kendisinin de tanımadığı bir adamla evlenmesine asla izin vermezdi. Kızının bir adam ve iki çocuğunun fotoğrafına aşık olduğunu söylemesine gülerdi.

Carrie hissettiğinden daha büyük bir güvenle, "Bir yolunu bulacağım," dedi.

Mektubu Josh'a gönderdikten sonra aylarca Josh'un cevabını beklemek zorunda kaldı, çünkü Colorado'ya giden bir kurye olsa bile postanın oraya gidip gelmesi uzun zaman alıyordu. Ona yazdığı uzun mektubun bir kopyasını çıkarmıştı ve günler geçtikçe mektubun her cümlesini eleştiriyordu. Belki de bunu yazmamalıydı; belki bu cümleyi atlamalıydı; belki de bunu eklemeliydi.

Beklediği uzun aylar boyunca mektupla ilgili şüpheleri olmuş olabilir, ancak yaptığı şeyin doğru olduğuna dair inancını bir kez bile kaybetmedi. Her gece parmak uçlarını öperek gelecekteki ailesine öpücükler gönderdi ve her gün onları . Kızı olacak küçük kıza elbise yapmak için kumaş satın aldı ve oğlan için bir yelkenli aldı. Çocuklar için kitaplar, düdüklü ve kutular dolusu akide şekeri, Josh için de sekiz gömlek satın aldı.

Altı aylık bekleyişin ardından bir sabah Carrie eski eve girdiğinde altı arkadaşı ayakta onu bekliyordu. Yüzlerindeki beklenti ifadesiyle Carrie'ye Josh'un mektubunun geldiğini söylemelerine gerek kalmamıştı. Carrie sessizce mektubu almak için elini uzattı.

Carrie titreyen elleriyle mektubu açtı, hızla taradı, sonra aceleyle yasal belgelere baktı. Sanki soluğu kesilmiş gibi sandalyeye sertçe oturdu. "Bunları imzalamış," dedi, yarı şaşkınlık, yarı inançsızlık içinde.

Kadınlar ilk başta sevineceklerini mi yoksa ağlayacaklarını mı bilemediler.

Carrie sıırıttı. "Beni tebrik et. Neredeyse evli bir kadın oldum."

Onu tebrik ettiler ama aynı zamanda deli olduğunu düşündüklerini de söylediler ve Bay Greene'in nasıl kandırıldığını öğrendiğinde çok kızacağını bininci kez söylemekten kendilerini alamadılar.

Carrie onları duymazdan geldi, çünkü mutluluktan çılgına dönmüştü. Şimdi tek yapması gereken, çok genç olduğu için babasına belgeleri imzalatmak ve ardından vekâlet hizmetini yerine getirecek bir papaz bulmaktı.

Carrie her şeyi Joshua Greene'i idare ettiği gibi idare etti: Yalan söyledi.

Ailesinin sahibi olduğu Warbrooke Denizcilik'in ofisine gitti ve imzalanması için babasına bir tomar kâğıt teslim etmeye gönüllü oldu. Vekâlet belgelerini iş belgelerinin arasına koyan babası, neyi imzaladığını okumadan belgeleri imzaladı. Money, ayini gerçekleştirecek bir papaz buldu.

Böylece, Eyaletler Arası Savaş'ın sona ermesinden bir yıl sonra, bir yaz sabahı Carrie Montgomery yasal olarak Bayan Joshua Greene oldu, Euphonia da Josh'un yerine geçti.

Törenin sonunda Carrie kollarını sırayla arkadaşlarının her birine doladı ve onları özleyeceğini ama yeni hayatında çok ama çok mutlu olacağını söyledi. Kadınlar bol bol ağladılar ve Carrie'nin yeni elbisesinin önünü gözyaşlarıyla ıslattılar.

"Ya seni döverse?" "Ya içki içerse?"

"Ya bir banka soyguncusu ya da kumarbazsa ya da hapse girmişse? Ya bir katilse?"

"Gönderdiğimiz diğer yüzlerce kadın için endişelenmediniz, benim için neden endişelenesiniz ki?" Carrie, kendisi adına mutlu olmadıkları için kadınlara kızarak sordu.

Arkadaşları mendillerine daha çok sarılıp ağladılar.

Carrie'ye göre şu ana kadar yaptığı her şey, hâlâ yapması gereken şeyle karşılaştırıldığında çok kolaydı: ailesine söylemek. Onlara söylediğinde, annesi babası kadar şaşırmamıştı. Annesi kocasına tiksinti dolu bir bakış attı ve "Hepinizin onu şımarttığınızı söylemiştim, işte sonucu bu" dedi.

Carrie babasının ağlamaya başlayabileceğini düşündü. Son çocuğuna tapıyordu ve onun büyüüp biriyle evlenebileceği ve yaşamak için yüzlerce mil uzağa gidebileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

Carrie'nin annesi evliliğin yasadışı olduğunu ve iptal ettirebileceklerini söyledi. Carrie büyük bir sadelik ve kesin bir inançla, "Kaçacağım," dedi.

Kızının neşesiz yüzünü inceleyen annesi başını salladı. Montgomery'nin inatçılığı meşhurdu ve eğer kızı hiç tanımadığı bir adamla evli kalmaya karar verdiyse, o zaman evli kalacağını biliyordu.

"Keşke 'Ring burada olsaydı," dedi babası, en büyük oğlundan bahsederken.

Carrie ürperdi. En büyük ağabeyi orada olsaydı, yufka yürekli anne babasına evlilik gerçeğini açıklamadan önce onun gitmesini beklerdi. En büyük ağabeyi ne yufka yürekliydi ne de kız kardeşinin planlarına karşı hoşgörülüydü. Aslında Carrie, kardeşlerinden *herhangi* biri evdeyken bunu *anne* babasına söylemezdi.

"Yapabileceğimiz bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi babası üzüntüyle. "Ne zaman ?" Sesi gözyaşlarıyla ağırlaşmıştı.

"Toparlanır toparlanmaz," diye Carrie.

Annesi gözlerini kısarak en küçük çocuğuna baktı. "Peki bu vahşi doğaya ne götürmeyi planlıyorsun?"

Carrie tuhaf olduğunu düşündüğü soruya cevap olarak "Her şeyi," dedi. "Sahip olduğum her şeyi almayı planlıyorum."

Bunun üzerine anne ve babasının asık suratları üzüntüden neşeye dönüştü. Birbirlerine baktılar ve gülmeye başladılar, ama Carrie'nin kendini savunmada hissetmesine neden olacak şekilde güldüler.

Carrie sırtını dikleştirerek ayağa kalktı. Gülüşmelerinin tonundan neredeyse alınabilirdi. "İzninizle, odama kocamla buluşacağım yolculuk için eşyalarımı toplamaya başlamalıyım." Sert adımlarla odadan çıktı.

Üçüncü Bölüm

Bayan Joshua Greene fildişi saplı, tüy uçlu bir yelpazeyle kendini yelpazeledi, yanındaki küçük köpeği okşadı ve kalbinin atışını durdurmaya çalıştı. Birkaç dakika sonra o ve diğer posta arabası yolcuları Sonsuzluk'ta olacaklardı. Planlanandan tam dört gün sonra orada olacakları için, kocasının kendisini karşılamaya gelip gelmeyeceğini merak ediyordu.

Koca kelimesini her düşündüğünde kendi kendine gülümsedi. Josh'un, yeni karısının saban çekmeye uygun bir sırtı olan bir kadın değil de, genç ve çekici bir bayan olduğunu fark ettiğinde yüzünde göreceği zevki düşündü.

Birlikte geçirdikleri ilk geceyi düşünen Carrie kendini daha çok yelpazelemeye başladı. Ağabeyleri küçük kız kardeşlerinin zihnini saf ve dünya hakkında hiçbir şey bilmeyen bir halde tutmakta başarılı olduklarını düşünseler de, Carrie sessizce oturup ağabeylerinin bekâr hayatı hakkındaki yorumlarını dinleyerek erkekler ve kadınlar hakkında çok şey öğrenmişti. Çoğu genç kadından daha çok şey bildiğinden kesinlikle emindi. Ve eğer emin olduğu bir şey varsa, o da bir erkekle bir kadın arasında yaşananlardan korkmadığıydı. Erkek kardeşlerinin kahkahalarına ve yorumlarına göre, bir erkek ve kadının birlikte yaptıkları, dünyadaki en heyecan verici, en zevkli, en değerli olaydı. Sonuç olarak Carrie bu deneyimi dört gözle bekliyordu.

Sonunda araba Sonsuzluk'a girip deponun önünde durduğunda, araç durmadan çok önce onu gördü.

"Orada mı?" diye sordu karşısındaki kadın.

Carrie utangaçça gülümsedi ve başını salladı. Son yedi yüz mil boyunca bu kadınla birlikte yolculuk etmişlerdi ve Carrie ona yeni kocasıyla tanışmaya gittiğini . Tüm ayrıntıları anlatmamış, Josh'a yazdığı mektubun bazı yalanlar içerdiğini söylememeyi tercih etmişti ama yaklaşan aşk ilişkisinin en romantik kısımlarını anlatmıştı. Carrie, mektuplar aracılığıyla aşık oldukları ve şimdi kocasıyla ilk kez tanışacağı için posta siparişiyle gelin olma ve vekâleten evlenme macerasını anlatmıştı.

Kocasını ve dört çocuğuyla birlikte Kaliforniya'da yaşayan kadın eğildi ve Carrie'nin elini okşadı. "Seni gördüğünde sana daha da aşık olacak. O çok şanslı bir adam."

Ellerine bakan Carrie kızardı.

Sahne nihayet durduğunda, Carrie kendini birdenbire korkmuş buldu ve arkadaşlarının ve ailesinin ona söylediği her söz aklına geldi. Birdenbire, "Ben ne yaptım böyle? diye düşündü.

Arabadan iki adam indi ama Carrie geride durdu, arabanın deri perdesini kenara çekip dışarıda duran adama baktı

verandada okunamayan gözlerle arabaya bakıyordu.

Onu nerede olsa tanırdı. Bu Josh', bu kocası olan adamdı. Gizlice, deri perdenin arkasından onu inceledi. Kardeşlerinden daha kısaydı, boyu 1.90 ya da 1.90 civarındaydı ama en az onlar kadar güçlü yapılıydı, en az onlar kadar geniş omuzlu ve ince kalçalıydı ve en az onlar kadar yakışıklıydı. Koyu renk delici gözleri dikkatle arabaya bakıyordu ve garın duvarına yaslanmış, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Üzerinde mükemmel kesim ve kalitede siyah bir takım elbise vardı ve Carrie'nin uzman gözleri takım elbisenin yeniyken çok pahalı olduğunu biliyordu, ama şimdi biraz yıpranmış, orası burası yıpranmıştı.

Ellerini seyahat eteğine silen Carrie, arabanın şoförünün çantaları arabanın üstünden indirmesini dinledi ama yine de olduğu yerde oturdu, Choo-choo'yu kucağında tuttu ve Josh'a . Onu bizzat gördüğünde fotoğrafta hissettiklerinin doğru olduğundan emin olmak için onu görmek istiyordu. O nasıl bir adamdı?

Gemiden inen yolcu kalmamış gibi görüldüğünde bile duvara yaslandığı yerden kıpırdamadı. Kıpırdamadan durarak izledi ve bekledi.

İçeride olduğumu biliyor, diye düşündü Carrie. Bunu biliyor ve beni bekliyor. Bu düşünceyle rahatladı ve gülümsedi, karşısındaki kadın da gülümsedi.

Choo-choo'nun tasmaşının halkasını bileğine geçiren Carrie oturduğu yerden kalktı ve otobüsün kapısına gitti.

Josh kapı aralığında bir etek gördüğü anda duvardan uzaklaşıp öne çıktı ve Carrie'yi görünce durakladı.

Carrie onun gözleriyle karşılaştığı anda, hiç kuşku duymadan hata yapmadığını anlamıştı. Bay Joshua Greene onundu ve hayatının sonuna kadar da öyle kalacaktı.

Ona gülümsedi. Titrek bir gülümsemeydi bu, çünkü kalbi boğazında o kadar sert atıyordu ki düşünmekte zorlanıyor gibiydi.

Josh gülümsemeden hızla öne çıktı. Yakışıklı yüzündeki ifadeden endişeli olduğu anlaşılmayabilirdi, ama Carrie'ye ulaşmak için acele ederken neredeyse sahne şoförünü yere deviriyordu. Güçlü ellerini Carrie'nin beline doğru uzatarak ona yardım etmek için bekledi.

Josh'un elleri Carrie'nin beline dokunduğunda, birleştikleri anda ikisi de oldukları yerde donup kaldılar. Josh Carrie'nin belini tutmuş, kapı aralığında duran Carrie'ye bakıyordu ve ikisi arasında öyle bir heyecan vardı ki, Carrie çarpan kalbinin korsesini patlatacağından emindi.

Dakikalarca ikisi de orada durdular, Josh'un elleri Carrie'nin belindeydi, Carrie'nin ayakları sahnenin basamaklarını zar zor sıyrırıyordu, birbirlerine bakarken ikisi de hareket etmiyordu. Dışarıdan bakan biri için, gözle görülebilen tüm kan damarlarının tıkanmış ve zonkluyor olması dışında heykel gibi olabiliyorlardı.

"Siz iki muhabbet kuşu yolumdan çekilir misiniz?" dedi şoför Josh'u kenara itmeye çalışırken. Ama Josh olduğu yere sanki yüz metre derinliğe ekilmiş ve kök salmış gibi sağlam bir şekilde kök salmıştı.

Kocasına gülümsediğinde büyüğü bozan Carrie oldu.

Josh gülümsemesine karşılık verdiğinde Carrie eriyebileceğini düşündü. Mükemmel, düzgün, beyaz dişleri ve ince şekilli dudaklarıyla dünyanın en güzel gülümsemesine sahipti.

Josh yavaşça, onlara tiksintiyle bakan sahne şoförünü görmezden gelerek Carrie'yi yere indirdi. Onu indirirken elleri -güçlü elleri- belinden koltuk altlarına kadar hareket etti. Avuç içleri göğüslerini geçtiğinde, Carrie bayılacağından emindi.

Carrie'nin ayakları yere bastığında (kelimenin tam anlamıyla) Josh uzaklaştı ve şapkasını eğdi. "Hanımefendi," dedi usulca.

Carrie ona daha önce aşık olmamışsa bile, sesini duyduktan sonra aşık olacağından emindi. Tuhaftı, ama tüm hayallerinde onun sesinin nasıl olabileceğini hiç düşünmemişti. Derin ve... ve, şey, güzeldi, neredeyse bir şarkıcının sesi gibiydi.

Kendini tanıtması gerektiğini biliyordu ama birden kelimeler boğazında düğümlendi. Ne diyebilirdi ki? "Merhaba, ben sizin karınızım?" Ya da "Gerçekten, gerçekten, gerçekten bir çiftlik kızı mı istediniz?" Yoksa aklına ilk gelen şeyi mi söylemeliydi, yani "Öp beni" mi?

Tüm bu alternatifleri bir kenara bıraktıktan sonra hiçbir şey söylemedi, ama Choo-choo nefes nefese onu takip ederken arabadan uzaklaştı ve sahne deposunun verandasının gölgesine doğru yürüdü. Orada durup bileğindeki yelpazeyi çıkardı ve Josh'un sahneye doğru dönüşünü izlerken onu kullandı.

Carrie izlerken, onunla birlikte seyahat eden kadın otobüsten indi ve Josh kibarca ellerini kaldırarak kadının inmesine yardım etti. Kadın Josh'tan birkaç yaş büyük olmasının yanı sıra en az elli kilo fazlaydı.

"Siz Bayan Montgomery misiniz?" diye sorduğunu duydu. "Yani, Bayan Greene?"

Kadın Josh'a gülümsedi. "Yüzündeki endişeli ifadeyi genç adam, ben senin gelinin değilim."

Josh hemen şapkasını çıkarıp onun önünde eğildi. (Ne güzel saçlar, diye düşündü Carrie.) "Bu onura ben de nail olsaydım leydim, kendimi erkeklerin en talihlisi hissederdim," dedi.

Neredeyse Josh'un annesi olacak yaştaki kadın onun bu kibarlığı karşısında kızardı ve kıkırdadı.

Arkalarından Carrie gülümsedi. Yaptığının doğru olduğuna dair herhangi bir şüphesi kaldıysa bile, Josh'un şövalyece nezaketini gördüğünde şüphe onu terk ederdi. Şimdi Josh'a ikisinin birbirine ait olduğunu söylemek ona kalmıştı ve bunu mahremiyet içinde yapmak istiyordu.

Josh'un boş sahneye bakmasını izledi; sonra şoföre gidip onu sorguladı ve kendisine uçakta başka yolcu olmadığı söylendi.

İstasyonun verandasında tozlu bir banka oturmuş, ayaklarının dibinde Çuf Çufu bekleyen Carrie, Josh'un mektubu ceketinin cebinden çıkarıp tekrar izledi. Onun ellerine baktı.

hareket etti. Etkileyici ellerdi ve onun kendisine dokunduğunu hatırlıyordu.

Şoför devam eden yolcuların teker teker yeniden binmelerini istediğinde binmişlerdi. Araba yüklendiğinde ve şoför en üste oturduğunda Josh Carrie'ye döndü ve soru sorarcasına baktı. Carrie onun varlığını bir an bile unutmadığının farkındaydı. Josh da en az onun kadar Carrie'nin farkındaydı.

"Sahneye çıkmanıza yardım edebilir miyim?" diye sordu usulca ve sadece gözleri Carrie'nin kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu.

Başını hayır anlamında sallamayı başardı ama konuşacak gibi görünmüyordu.

Şoför atlara bağırdı ve araba bir toz bulutu içinde uzaklaştı. Depo müdürü binaya girdikten sonra Carrie ve Josh dışarıda yalnız kaldılar.

Güneşin altında, sırtı Carrie'ye dönük duran Josh, hareket eden posta arabasını izledi. Araba gözden kaybolduğunda yavaşça Carrie'ye döndü, gölgede duracak şekilde hareket etti ama hâlâ Carrie'den birkaç metre uzaktaydı. "Birini mi bekliyorsun?" diye sordu.

"Kocam," dedi, sonra onun üzgün yüzüne biraz gülümsedi. "Peki ya siz? Birini mi bekliyorsun?"

"Benim-" Sözüünü yarıda keserek boğazını temizledi.

"Karım." "Mmmmm," dedi kadın. "Onun adı ne?"

Carrie'ye o kadar dikkatle bakıyordu ki, bir an için düşünemiyor gibiydi. "Kimin adı?"

"Karınız. Karınızın adı ne?"

Ceketinin içine uzanarak mektubu çıkardı, sonra bariz bir isteksizlikle gözlerini Carrie'den ayırıp mektuba baktı. "Carrie. Adı Bayan Carrie Montgomery."

Carrie alaycı bir tavırla, "Onun hakkında pek bir şey bilmiyor gibisin," dedi. "Oh, ama ben biliyorum." Josh'un sesinde öyle bir ağırlık vardı ki neredeyse

Carrie'yi kıkırdattı. "Tek bir seferde on dönüm tarlayı sürebilir. gün. Domuz yetiştirebilir, onları kesebilir ve pişirebilir; katırları, tavukları ve çocukları tedavi edebilir. Koyun kırkabilir, dokuma yapabilir.

kumaş ve giysi yapabilir ve zorda kaldığında kendi evini inşa edebilir."

"Tanrım," dedi Carrie. "Kulağa ne kadar yetkin bir gibi geliyor. Güzel mi?"

." Bunu söylerken Carrie'yi bir aşağı bir yukarı süzdü ve kara gözlerinde öyle bir açlık vardı ki, Carrie ensesinden aşağıya doğru küçük bir ter nehrinin aktığını hissetti.

"O zaman onunla tanışmadın?"

"Henüz değil." Cevap verirken ona bir adım daha yaklaştı.

O anda Choo-choo dağdaki çimenlerin üzerinde koşan bir tavşanı kovalamaya karar verdi ve Carrie onun tasmaını elinden kaçırınca tavşan kırlarda uçmaya başladı. Carrie anında ayağa kalktı ve kendisi için çok değerli olan köpeğin peşinden koşmaya başladı. Evden yanında getirebildiği tek canlı şey oydu.

Ama Josh ondan önce koşmaya başlamıştı. Sanki köpeği yeniden yakalamak kendi hayatı demekmiş gibi, hayvanın peşinden tarlayı boydan boya koşarak geçti.

Birkaç dakika boyunca ikisi de köpeğin peşinden koştu; Carrie bacaklarına büyük bir özgürlük veren çember eteğiyle, Josh ise siyah takım elbisesiyle. Küçük köpeği tavşan deliğine kaçmadan önce yakalayan Josh oldu ve Choo-choo minnettarlıkla Josh'un elini ısırdı.

"Kötü köpek!" Carrie, Choo-choo'yu kucağına alıp Josh'a dönerken bile "Kötü köpek" dedi. "Onu kurtardığın için çok teşekkür ederim. Yaralanabilirdi."

Kanayan elini önünde tutan Josh gülümsedi. "Buralarda çingiraklı yılanlar var. Tasmanı sıkı tutsan iyi olur."

Başını salladı, köpeği yere bıraktı, tasmanın halkasını koluna geçirdi ve mendilini çıkardı. "Elini göreyim."

Belirgin bir itirazdan sonra Josh ona elini uzattı ve o da elini iki elinin arasına aldı.

Carrie, teni onunkine dokunduğunda içinden geçen şoka hazırlıklı değildi. Yaşlı bir çınar ağacının gölgesinde duruyorlardı, yüksek dağ havası hoş kokuluydu ve etrafları sessiz ve boştu. Farkında olsalar da, dünyanın geri kalanı var olmayabilirdi.

Carrie titrememeye çalışarak ama başarılı olamayarak Josh'un elindeki kanı temizledi. "Ben... Yaranın çok derin olduğunu sanmıyorum."

Josh Carrie'nin saçlarına bakıyordu. "Çok derine inmek için yeterli dişi yok."

Ona bakıp gülümsedi ve bir an için onun kendisini öpeceğinden emin oldu. Varlığının her zerresiyle ona, kendisini kollarına almasını ve daha fazla düşünemez hale gelene kadar öpmesini sağlayacak düşünceler göndermeye çalıştı.

Josh aniden geri çekildi. "Gitmek zorundayım. Benim... benim... bana ne olduğunu görmeliyim."

"Karısı," diye ekledi Carrie.

Başıyla onayladı ama tek kelime etmedi. "Gitmem gerekiyor." Bunun üzerine topuklarının üzerinde döndü ve posta deposuna doğru geri dönmeye başladı.

"Ben Carrie Montgomery," dedi.

Josh olduğu yerde durdu, sırtı ona dönüktü.

"Ben Carrie Montgomery," diye biraz daha yüksek sesle tekrarladı.

Josh dönmeye başladığında, onun mutlu sürprizini bekleyerek gülümsedi.

Ona baktığında yüzü okunmaz bir maskeye dönüşmüştü. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu usulca.

"Ben Carrie Montgomery. Beklediğiniz kadını. Ben-" Sesi ve gözleri alçaldı. "Ben senin karını," diye fısıldadı. Adamın kendisine doğru birkaç adım attığını duymak yerine hissetti ve neredeyse nefesini yüzünde hissedebileceği kadar yaklaştığında ona baktı. Adam gülümsemedi. Aslında, kardeşlerinden biri olsaydı, yüzündeki ifadenin öfke olduğunu düşünebilirdi.

"Hayatında hiç saban çekmemişsin," dedi. Carrie buna gülümsedi. "Doğru."

Josh titreyen elleriyle ceketinin içinden mektubu çıkardı. "Bana neler yapabileceğini yazdı. Çocukluğundan beri bir çiftlik işlettiğini söylüyordu."

Carrie alçakgönüllülükle, "Belki gerçeği biraz abartmış olabilirim," diye cevap verdi.

Josh ona bir adım daha yaklaştı. "Yalan söyledin. Bana yalan söyledin!"

"Sanırım bu bir küfür. Yapmamamı tercih ederim-"

Ona doğru bir adım daha attı ama Carrie çoktan o boşluğa girmişti, bu yüzden geri çekilmek zorunda kaldı. "Çiftçilikten anlayan bir kadın istediğimi yazmıştım, köpek dediği uzun saçlı bir sıçan taşıyan bir sosyetik değil."

Choo-choo kendisinden söz edildiğini duymuş gibi Josh'a havlamaya başladı. "Şimdi buraya bakın," diye başladı Carrie.

Ama Josh onun konuşmasına izin vermedi. "Bu senin şaka anlayışın mıydı?" Josh büyük bir acı çekiyormuş gibi elini alnına götürerek kadından uzaklaştı. "Şimdi ne yapacağım ben? O vekâleten evlilik kâğıdını aldığımda şüphelenmiştim ama bunun kadının çamur gibi çirkin olmasından kaynaklandığını düşünmüştüm. Buna hazırlıklıydım." Carrie'ye dönerek büyük bir küçümsemeyle onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ama sen! *Senin* için hazırlıklı değildim."

Çuf-çuf'u susturan Carrie kendine baktı, aniden bir kurbağaya mı dönüştüğünü merak ediyordu, çünkü daha önce görünüşünden hiç şikâyetçi olmamıştı. "Neyim var benim böyle?"

"Neyin yok senin?" dedi. "Hiç inek sağdın mı? Bir tavuğun kafasını kesip yolmayı biliyor musun? Yemek yapabilir misin? Elbiseni kim dikti? Fransız bir modacı mı?"

Carrie'nin evdeki terzisi Fransız'dı ama bunun bir önemi yoktu. "Bunların hiçbirinin önemli olduğunu sanmıyorum. Açıklamama izin verirseniz her şeyi açıklığa kavuşturabilirim."

Bunun üzerine Josh ağacın yanına gitti, ağaca yasladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dinliyorum."

Derin ve sakinleştirici bir nefes aldıktan sonra hikayesini anlattı. Ona birçok konuda iyi olduğunu göstereceğini umarak, arkadaşlarıyla birlikte postayla gelin siparişi ofisini nasıl organize ettiklerini anlatarak başladı. Adam konuşmadı, kadın da onun düşüncelerini okuyamadı ama kadın adamın gönderdiği fotoğrafı nasıl gördüğünü ve ilk andan itibaren onu sevdiğini nasıl anladığını anlatmaya devam etti. "Senin ve çocuklarının bana ihtiyacı olduğunu hissettim. Bunu gözlerinde görebiliyordum."

Tek bir kasını bile oynatmadı.

Ona kararsızlığını, bu konuyu nasıl uzun uzun düşündüğünü ayrıntılarıyla anlattı. (Onun, her şeyi enine boyuna düşünmeden yapan bir kuş beyinli olduğunu düşünmesini istemiyordu). Sonra onunla evlenmek için yaptığı tüm karmaşık düzenlemeleri anlattı ve ona gelmek için ailesini, arkadaşlarını ve evini terk ettiğini söylediğinde gözleri yaşardı.

"Hepsi bu kadar mı?" Josh çenesi kaskatı kesilmiş bir halde sordu.

"Sanırım öyle," diye yanıtladı Carrie. "Bunu kötü olmak için yapmadığımı görebilirsin. Bana ihtiyacın olduğunu hissettim. Bunu hissettim-"

"Hissettin," dedi ağaçtan uzaklaşıp ona doğru ilerleyerek. "*Sen* karar verdin. herkesin kaderine sadece ve sadece sen karar verdin. Başka hiç kimseyi dikkate almadın. Hiç tanımadığın bir adamla ilgili romantik bir düşüncen yüzünden arkadaşlarını ve aileni cehenneme soktun-" Ona ters ters baktı. "Sana *ihtiyacım* vardı." Bu kelimeyi büyük bir alaycılıkla söylemişti.

Ona doğru adım atarak üzerine eğildi, böylece kız geriye doğru eğildi. "Bilgin olsun diye söylüyorum, seni şımarık, aşırı düşkün, küçük zengin kız, benim *ihtiyacım* olan şey çiftlik işletebilecek bir eş. Senin gibi boş kafalı, değersiz bir tüy parçasına *ihtiyacım* olsaydı, onu dünyanın herhangi bir yerinden alabilirdim. Burada, Sonsuzluk'ta senin gibi yarım düzine kadınımla olabiliirdi. Alıngan bir yatak partnerine ihtiyacım yok. Bana *çalışabilecek* bir kadın lazım!" Bu son açıklamayla birlikte arkasını döndü ve öfkeyle sahne deposuna doğru yürümeye başladı.

Carrie şaşkınlıkla gözlerini kırıştırtarak olduğu yerde durdu. Daha önce hiç kimse onunla bu adamın konuştuğu gibi konuşmamıştı ve hiç kimse

gidiyor. Kararlılığını vurgulamak istercesine korsesini aşağı çekerek onun peşinden gitti. Çok hızlı yürüdüğü için onu yakalamak kolay değildi ama başardı. Onun önüne geçti.

"Benim hakkımda her şeyi bildiğine nasıl karar verdin bilmiyorum ama bilmiyorsun. I-"

"Görünüşe göre," dedi. "Seni görünüşüne göre yargıladım. Sen de beni böyle yargılamadın mı? Fotoğrafıma bir kez baktınız ve hayatımın akışını değiştirmeye karar verdiniz. Hayatımın değişmesini istemeyebileceğimi hiç düşünmediniz bile."

"Hayatını değiştirmeye ben karar vermedim. Ben karar verdim-"

"Evet?" diye sordu, gözleri alev alev yanıyordu. "Hayatımı değiştirmeyeceksen neye karar verdin? Ve çocuklarımin hayatını." Bir kahkaha attı. "Onlara bu akşam eve yemek pişirebilecek birini getireceğimi söyledim ve bir daha asla benim yemeklerimi yemek zorunda kalmayacaklarına yemin ettim." Josh, Carrie'nin ellerini sertçe tutarak, sanki Carrie'nin elleri onun düşmanıymış gibi baktı. Carrie'nin elleri kremli ve yumuşaktı, tırnakları kesilmiş ve törpülenmişti. "İçimden bir ses senden daha fazla yemek pişirdiğimi söylüyor." Ellerini tiksintiyle yere atarak tekrar yürümeye başladı.

Carrie kararlılıkla yeniden onun önüne geçti. "Ama sen benden hoşlandın. Hoşlandığını biliyorum. Sana kim olduğumu hemen söylemedim çünkü benden hoşlanıp hoşlanmadığını görmek istedim."

Bunun üzerine Josh'un yüzü öfkeden neredeyse eğlenceye dönüştü. "Benimle tanıştığında güzelliğinle başımı döndüreceğini ve tek amacının zengin bir adamın salonunda oturup minuet çalmak olduğunu fark etmeyeceğimi mi düşündün? Güzelliğin ve geceleri seni yatağa atmak için duyduğum şiddetli arzu yüzünden iki çocuğumun açlık çığlıklarını duyamayacak kadar kör olacağımı mı düşündün?"

"Hayır," dedi Carrie yumuşak bir sesle, ama Carrie'nin düşünmek istediğinden daha fazla gerçeğe yaklaşmıştı. "Ben öyle düşünmemiştim. Düşündüm-"

Öfkesi yüzüne geri döndü. "Hiç düşünmemişsin. Burada bir eş alabileceğim hiç aklına gelmemiş gibi görünüyor.

Hiçbir kadının benimle evlenmek istemeyeceğini mi düşündün? Bir kadını cezbedemeyecek kadar çirkin olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Neden hayır, bence sen-"

Cümlesini bitirmesine izin vermedi. "Evet, tabii ki istiyorsun. Pek çok kadın ister. İstersem bir kadın bulabilirim ama kur yapmaya ne zamanım ne de hevesim var ve *bütün* kadınlar kur yapmak ister, ne kadar çirkin olurlarsa olsunlar. Senin o deli şirketine, kafası romantizmle dolu bir kız değil, çocuklarımı ve kendimi besleyebileceğim bir yardımcı bulabilmek için gönderildim." Alay etmeye yakın bir ifadeyle ona bir kez daha yukarıdan aşağıya baktı. "Şimdi, Bayan Montgomery," dedi şapkasının kenarını çekiştirerek, "size iyi günler ve hoşça kalın diyorum. Umarım gelecekte harekete geçmeden önce düşünürsünüz."

Onu orada, küçük köpeğini ayaklarının dibinde bırakarak yanından uzaklaştı.

Carrie şimdi ne yapacağından emin değildi çünkü az önce olanlar aklına gelmemişti. Kendine düşünmek için zaman tanımaya çalışarak bir sonraki aşamanın ne zaman başlayacağını merak etti. Warbrooke'a dönmekten korkuyordu ama dönmek zorunda kalacağını tahmin ediyordu. Kafasını kaldırıp depoya doğru yürüyen Josh'un arkasından baktı.

"Bayan Greene," dedi usulca arkasından, sonra daha yüksek sesle, "Benim adım Greene. Bayan *Joshua* Greene." Son cümleyi söylediğinde artık bağırmaya başlamıştı.

Olduğu yerde duran Josh döndü ve ona baktı.

Carrie kollarını göğsünde kavuşturdu ve meydan okurcasına ona baktı.

Her adımında öfkeyle ona doğru geri dönmeye başladı. Yüzünde ve vücudundan yayılan öfke o kadar fazlaydı ki Carrie ondan bir adım uzaklaştı.

"Eğer bana dokunursan, ben-"

"Yarım saat önce sana dokunmam için neredeyse yalvarıyordun. Seni soymaya başlasaydım, itiraz etmezdin."

"Bu bir yalan!" Carrie öyle dedi ama yüzü kıpkırmızı oldu.

"Biri yalan söylüyorsa sen de yalan söylemeyi bilmelisin." Uzanarak elini kızın üst koluna sıkıştırdı ve sahne istasyonuna doğru ilerlerken onu arkasından çekmeye başladı.

"Beni hemen serbest bırakın. Talep ediyorum-".

Durarak burnunu neredeyse onunkine dayadı. "Bana hatırlattığın gibi, beni o kadar iyi azdırdın ki, artık seninle *evli* olduğumu anladım. Gelecek hafta sahne tekrar buradan geçene ve seni ait olduğun yere, babana geri gönderebileceğim zamana kadar benimle eve geliyorsun."

"Yapamazsın-"

"Yapabilirim ve yapacağım," dedi, yürürken onu da arkasından sürükleyerek. Gara vardığında durdu. "Çantaların nerede?"

Carrie adamın elini kolundan çekmeye çalışmayı bıraktı ve etrafına bakındı. Onlar ağacın altındayken bagaj vagonu gelmişti ve vagona baktığında sürücü koltuğunun boş olduğunu gördü, yani adam deponun içinde olmalıydı. Carrie vagona doğru başıyla işaret ederek, "İşte," dedi. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Yapabilirim-" Josh'un yüzündeki ifadeyle sözünü kesti, çünkü az önce bir bataklık canavarı görmüş gibiydi. Dehşete düşmüş, şok olmuş, inanamamaktan kıpırdayamaz hale gelmişti. Gözlerinin yönünü takip ettiğinde olağandışı bir şey görmedi, sadece yük vagonunu gördü.

Ancak Josh'un gördüğü şey, dört atlı bir ekip tarafından çekilen büyük bir arabaya ağır halatlarla bağlanmış dağ gibi sandıklardı. Sonsuzluk halkının tüm eşyalarının toplamının bu kadar sandığı doldurmaya yeteceğinden şüpheliydi. "Tanrı yardımcım olsun," diye fısıldadı, sonra tekrar ona baktı. "Sen bana ne yaptın böyle?"

Dördüncü Bölüm

Carrie, Josh'un eski at arabasının üzerine oturduğunda, onun fotoğrafını hiç görmemiş olmayı dilemeye başlamıştı. Ona o kadar kızgındı ki ne yüzüne bakıyor ne de onunla konuşuyordu. Sanki sorunlarının nedeni atlarmış gibi atlara bağırıp dizginleri şaklattı ve Carrie'nin yük arabası da peşlerinden batmakta olan güneşe doğru yola koyuldular.

"Gerçekten istememiştım-" Carrie başladı, ama Josh onun kesti.

"Bana tek kelime etme. Tek bir kelime bile. Bu konuda ne yapacağımı düşünmem gerek."

"Kendimi kanıtlamama izin verebilirsin," dedi nefesinin altından.

Josh onun söylediklerini duyunca, Carrie'ye yan gözle öyle bir küçümseme bakışı attı ki, Carrie dudaklarını sıkarak ona başka bir şey söylemeyi reddetti.

Tozlu, bozuk bir yolda uzun bir yolculuktan sonra, patikadan farksız, otlarla kaplı bir yola saptılar ve yavaşça yüksek ağaçların arasına girdiler. Birkaç dakika sonra ağaçlar ortadan kalktı ve Carrie evi görebildi.

Hayatında hiç bu harap ev kadar kimsesiz, mutsuz görünen bir yer görmemişti. Warbrooke'ta yoksulluk görmüştü; Taggert kuzenlerinden bazıları da yoksuldu ama onların evleri buradaki gibi sefil, hüzünlü, kimsesiz bir sahip değildi.

Evin önündeki ve arkasındaki küçük kulübenin etrafındaki tüm zemin otlardan ve bitkilerden arınmıştı ve neşesiz evin pencerelerinde cam yoktu, sadece yağlı kağıt vardı. Evin içinden ışık geliyordu ama fazla değildi ve yırtık pırtık tepeli bacadan hiç duman çıkmıyordu.

Evin kendisi, her iki yanında birer kapı ve pencere bulunan bir kutudan başka bir şey değildi. Evin arka *tarafına* mükemmel kare, mükemmel sıkıcı bir kutu daha eklenmişti ve bunun bir yatak odası olup olmadığını merak etti.

Dönüp ay ışığında Josh'a baktı, yüzü gördüklerine inanmadığını gösteriyordu. Bu adamın böyle bir yerde yaşadığını hayal bile edemiyordu.

Sabit çeneli, dik bakışlı adam onun bakışlarına karşılık vermeyi reddetti ama kadın onun kendisine baktığının farkında olduğunu biliyordu. "Neden çalışmayı bilen birini istediğimi şimdi anlıyorsunuz. Siz, Bayan Zengin Prenses, bu şekilde yaşayabilir misiniz?"

Carrie onun buranın ne kadar berbat bir yer olduğunu görmesine rağmen bu konuda hiçbir şey yapmamış olmasını tuhaf buluyordu. Taggart kuzenleri yarı müstakil bir evde yaşıyorlardı ama hepsi de bu dağınıklığı seviyor gibiydi. Evini ziyaret ettiklerinde rahatsız oluyorlar ve gitmek için sabırsızlanıyorlardı.

Sanki ev ve evle ilgili her şey bir şekilde onun suçuymuş gibi öfkeyle arabayı evin önünde durdurdu ve indi. Carrie eve yaklaştığında, evin uzaktan görüldüğünden daha da kötü durumda olduğunu gördü. Eksik çatı kiremitleri evin akıp akmadığını merak etmesine neden oldu. Ön kapı tek menteşesinden sarkıyordu ve eve sarhoş bir görünüm veriyordu. Evin verandası olmadığından, kapının önünde kalıcı bir çamur birikintisi varmış gibi görünüyordu.

Josh, kalıcı olduğu anlaşılan bir ruh haliyle, öfkeyle kızın vagonun yanına geldi ve onu aşağıya doğru kaldırdı. Ancak bu kez elleri kızın belinde kalmadı. Aslında, bagaj vagonuna giderken onu ayakta bırakırken ona bakmadı bile.

Eve bir kez daha baktıktan sonra yük vagonuna döndü ve şoförden vagonun ön tarafına yüklenmiş iki küçük halı çantayı kendisine vermesini istedi. Biri gece eşyalarıyla doluydu, diğesinde ise çocuklar için aldığı hediyeler vardı.

"Çocuklar içeride mi?" diye sordu Josh'a.

"İçeride soğukta ve karanlıkta bekliyorlar ve eminim açlardır." Sesindeki öfke ve acılık, sanki buranın durumu Carrie'nin suçuymuş gibi bir izlenim yaratıyordu.

Ona başka bir şey söylemedi ama dönüp eve doğru gitti. İki çantayı ve Çuf Çuf'u aynı anda dengede tutmaya çalışmak kolay değildi ama Josh ona yardım etmek için hiçbir çaba göstermedi. Bavul arabası sürücüsüne Carrie'nin bavullarını nereye boşaltması konusunda emirler veriyor ve duyma mesafesindeki herkese Carrie'nin bavulları hakkında ne düşündüğünü bildiriyordu. Ön kapının kırık menteşesi kapıyı açmayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu ve kapıyı açtığında çerçeve neredeyse yüzüne çarpıyordu. Çok uğraştı ama küçük evin içine girebilecek kadar açmayı başardı.

Eğer evin dışının kötü olduğunu düşündüyse, içerisi için hazırlıklı değildi. Acımasız, diye düşündü. Kasvetli, mutsuz, renksiz ve sakinlerini perişan edeceği garanti olan bir yer. Duvarlar, birçok yangının isiyile kararmış çıplak tahtalardan oluşuyordu. Odanın ortasında kirli, yuvarlak bir masa ve dört uyumsuz sandalye vardı, bunlardan birinin ayağı çok kısa olduğu için bir tarafa doğru eğilmişti.

Tek kişilik odanın köşesinde evin mutfağı gibi görünen bir dolap vardı, çünkü dolabın üstü uzun zamandır yıkanmadığı için hem tozlanmış hem de kurumuş yiyeceklerle kaplanmış yontulmuş tabaklarla doluydu.

Carrie sırtı kırık kapıya dönük durup o korkunç yere bakarken önce çocukları göremedi. Carrie'nin yatak odası olduğunu düşündüğü yerin kapısının gölgesinde duruyor, sessizce izliyor, ne olacağını görmek için bekliyorlardı.

Çok güzel çocuklardı, fotoğraflarında göründüklerinden bile daha güzellerdi. Oğlan büyüyünce babasından daha yakışıklı olacaktı gibi görünüyordu ve kızın da bir gün ihtişamlı bir çiçek açacağı belliydi.

Güzel görünümlerine rağmen çocuklar da ev kadar mutsuz görünüyordu. İkisi de günlerdir, belki de aylardır saçlarını taramamıştı ve oldukça temiz olmalarına rağmen kıyafetleri kirliydi

ve yırtıktı ve sadece yüzlerce yıkamanın kumaşa verebileceği o soluk görünüme sahipti.

Carrie durup onlara bakarken haklı olduğunu anladı: Bu ailenin ona ihtiyacı vardı.

Carrie elinden geldiğince neşeyle, "Merhaba," dedi. "Ben senin yeni annenim."

Çocuklar önce birbirlerine, sonra da Carrie'ye baktılar, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu.

Carrie masaya gitti ve çantalarını masanın üzerine koydu, masanın yağlı olduğunu ve iyi bir temizliğe ihtiyacı olduğunu fark etti. Bacaklarının etrafını koklayan Choo-choo serbest kalmak için çekiştirdi ve tasmaını çözdüğünde hemen çocukların gitti, her ikisi de şaşkınlıkla hayvana baktı. İkisi de küçük köpeğe dokunmak için herhangi bir harekette bulunmadı.

Carrie ilk kutuyu açarak porselen başlı bir bebek çıkardı, Fransa'da yapılmış ve tamamen ipekle el işçiliğiyle giydirilmiş enfes bir yaratıktı. Kıza, "Bu senin için," dedi ve çocuk hediyeı almak için öne çıkana kadar sonsuz gibi görünen bir süre bekledi. Kız sanki zarif bebeğe dokunmaya korkuyormuş gibi görünüyordu.

Carrie çantadan yelkenliyi aldı. "Bu da senin için." Kayığı çocuğa uzatırken gözlerinden onun hediyeı almayı çok istediğini gördü, hatta bir adım öne çıktı ama sonra geri adım atıp başını hayır anlamında salladı.

"Bunu sadece senin için getirdim," dedi Carrie ikna edici bir şekilde. "Kardeşlerim Maine'den dünyanın dört yanına gemiler gönderiyor ve bu da onların gemilerinden birine çok benziyor. Senin almanı çok isterim."

Çocuk sanki içindeki bir şeytanla savaşıyormuş gibi görünüyordu; oynucağı çok isteyen savaşıyor ve bir nedenden ötürü tekneyi reddetmek isteyen diğeryanıyla mücadele ediyordu.

Sonunda çocuk dudaklarını sıktı -ve bunu yaparken tıpkı babasına benzedi- ve kavgacı bir tavırla, "Babam nerede?" diye sordu.

"Sanırım benim yükümü taşıyan bir adama yardım ediyor."

Çocuk sertçe başını salladı ve kapıdan dışarı koştu, kırık menteşeye alışkın olduğu belliydi çünkü neredeyse kendini öldürmeden çalışıyordu.

"Şey," dedi Carrie ve kırılmamış sandalyelerden birine oturdu. "Sanırım bana kızgın. Nedenini biliyor musun?"

"Babam senin çirkin olacağını ve bundan bahsetmememizi söyledi. Birçok şeyin çirkin olduğunu ama ellerinde olmadığını söylerdi," dedi kız, sonra Carrie'yi incelerken başını iki yana eğdi. "Ama sen hiç de çirkin değilsin."

Carrie küçük kıza gülümsedi. Beş yaşından büyük olmamasına rağmen konuşkan olduğu kesindi. "Birisi çirkin değil diye kızmak bana biraz haksızlık gibi geliyor."

"Annem çok güzel."

"Ah, anlıyorum," dedi Carrie ve gerçekten de anlıyordu. Kendi güzel annesi ölseydi ve babası başka bir güzel kadınla evlenseydi, Carrie de bundan pek memnun olmazdı. Babası yeniden evlenseydi, onun çirkin bir kadınla, çok ama çok çirkin bir kadınla evlenmesini tercih ederdi.

"Çirkin olmamam senin için sorun değil, değil mi? İstersen çirkin olabilirim." Bunun üzerine Carrie parmaklarıyla gözlerini aşağı çekip başparmağıyla burnunu yukarı iterek surat yapmaya başladı.

Küçük kız kıkırdadı.

"Sence görünseydim Temmie beni daha çok sever miydi?"

Çocuk yine kıkırdarak başını salladı.

"Neden buraya gelip saçlarını taramama izin vermiyorsun ve bana bebeğine ne isim vereceğini söyleyebilirsin."

Çocuk tereddüt ettiğinde, sanki bunun babasının yapmasını isteyeceği bir şey olup olmadığına karar vermeye çalışıyormuş gibi, Carrie çantasından gümüş sırtlı saç fırçasını çıkardı. Çocuk güzel fırçayı görünce küçük bir şaşkınlık geçirdikten sonra Carrie'nin yanına gitti ve Carrie'nin dizleri arasındaki yerini alarak saçlarını nazikçe taramasına izin verdi.

"Peki senin adın Dallas mı?" Carrie çocuğun ince, yumuşak saçlarını okşayarak sordu. "Bu oldukça sıra dışı bir isim değil mi?"

"Annem orada yaratıldığımı söyledi."

"Fabrikadaki gibi mi?" Carrie düşünmeden söyledi, sonra boğazını temizledi, kızın kırmızı yüzünü göremediğine sevindi. "Ah, anlıyorum. Senin adın ne? Dallie mi?"

Çocuk bir an için bunu düşünmüş gibiydi. "İstersen bana Dallie diyebilirsin."

Arkasından Carrie gülümsedi. "Sana kimsenin hitap etmediği bir isimle hitap etmeme izin verildiği için onur duymalıyım."

"Onun adı ne?" Dallie Çuf Çuf'u işaret etti.

Carrie ona söyledi. "Çünkü ağabeyim onu bana verdiği gün defalarca hапşırdı. O günden beri bir kez bile hапşırdığını sanmıyorum, biliyor musun?"

Dallas gülmeyip ciddiyetle başını salladığında Carrie kalbinin hissetti. Onun kadar genç bir çocuğun bu kadar ciddi olması doğru değildi. "böyle," dedi Carrie. "Saçların çok düzenli ve ne kadar da güzeller. Bakmak ister misin?" Carrie gümüş arkalıklı bir ayna uzatınca çocuk aynayı aldı ve sanki kendini inceliyormuş gibi kendine baktı.

Carrie ona, "Çok güzelsin," diye güvence verdi.

Dallie başını salladı. "Ama güzel değil. Annem gibi değil." Aynayı Carrie'ye geri uzattı.

Carrie soğuk ve kasvetli küçük odaya bakarken, küçük bir kız için ne kadar tuhaf bir şey, diye düşündü. "Akşam yemeğine bakalım mı? Evde yiyecek ne var?"

"Babam yemeği senin yapacağını söyledi. Dünyadaki her şeyi pişirmeyi bildiğini ve bizi asla aç bırakmayacağını söyledi."

Carrie gülümsedi. "O zaman bunu yapmak zorundayım." Ayağa kalkarak tekli dolabın yanına gitti ve kapağını açtı. İçinde ne kadar az şey olduğunu görünce kalbi sıkıştı. Yarım somun bayat ekmek, üç kutu bezelye ve başka hiçbir şey olmadığını görünce yüreği ağzına geldi.

Josh'a duyduğu öfke içinden fırladı. Dünyanın en iyi aşçısı bile olsa, bu kadar az malzemeyle bir yemek hazırlayamazdı.

Dolabı aradı ve arka tarafta bir kavanoz ev yapımı çilek reçeli buldu. Kavanozu çekerek gülümsedi. "Bu akşam yemekte ekmek ve reçel ziyafeti çekeceğiz. Çantamda koca bir paket Çin çayı var, böylece çok şık bir çay partisi verebileceğiz."

Dallas reçel kavanozunu göstererek, "Bunu yiyemeyiz," dedi. "Babam onları özel bir şey için saklamamız gerektiğini söylüyor. Onları Alice Teyze yaptı. Onlar bir hediye idi."

Carrie gülümsedi. "Her gün özeldir. Kutlayacak *bir şey* bulamadığınız hiçbir gün yoktur ve özellikle bugün kutlanacak çok şey var. Ben geldim ve senin yeni bir bebeğın var ve Temmie'nin yeni bir oyuncuğı var ve-"

"Ona Temmie demenizden hoşlanmayacaktır. O sadece Tem, hepsi bu."

"Oh, anlıyorum. Temmie olmak için çok yaşlı, öyle mi?" Dallas ciddiyetle başını salladı.

Carrie gülümsedi. "Temmie olmak için çok yaşlı olduğunu unutmamaya çalışacağım. Şimdi yemek için masayı hazırlayalım."

Çocuğun Carrie'nin "masayı hazırlamak" derken neyi kastettiğini bilmediğı belliydi, bu yüzden Carrie çantalarını yere bıraktı ve çok güzel, kocaman bir Paisley şal çıkardı. Şalın kırmızıları ve pembeleri, şöminenin üzerine yerleştirilmiş tek bir mumla aydınlatılan donuk küçük odada parıldıyor gibiydi. Dallas, Carrie'nin şöminenin yanındaki kısa bir yığından aldığı gazeteleri masanın üzerine yaymasını, sonra da şalı gazetelerin üzerine örtmesini izlerken gözleri büyüdü. Sonra Carrie temiz tabak aramaya başladı ama bulamadı. Lavabodaki bulaşık yığına göz attı ama üzerinde fazla düşünmedi. Carrie evde bulaşıkların yemek odasından kirli çıktığını ve temiz olarak geri geldiğini biliyordu ama bu arada ne olduğundan emin değildi.

Temiz tabak olmadığı için Carrie çantasına baktı ve dört keten mendil çıkardı. "Piknik yapalım," dedi.

Onları şalın üstüne serdikten sonra çantadan dört küçük gümüş bardak çıkardı. Seyahat ederken hep bunları yanında taşırdı, çünkü annesi diğer yolcuların kullandığı ortak bardakları asla kullanmaması gerektiğini söylemişti.

Dallas bir kenarda durarak tüm bu olanları hayranlıkla izledi ve Carrie çantadan gümüş fincanları çıkardıktan sonra çocuk sanki bir peri masalından çıkmış ve içinde dünyadaki her şey varmış gibi çantanın içine bakmaya başladı.

Carrie çantadan kesme kristal saç tokasını çıkarıp temiz bir mendille sildi ve çilek reçeliyle doldurdu. Dallas daha önce masaya kavanozdan başka bir şey konulduğunu hatırlamıyordu, bu yüzden yiyecekleri güzel tabaklara koyma kavramı onun için yeniydi. Carrie ekmeği dilimledi ve masanın ortasındaki başka bir mendilin üzerine yerleştirdi, sonra da sonuçlara bakmak için geri çekildi.

"Oldukça güzel, sence de öyle değil mi?"

Dallas sadece başını sallayabildi. Mum ışığı gümüş bardaklarda ve firkete kavanozun kristalinde oynuyor, şalın renkleri parlıyordu. Dallas'ın o güne kadar gördüğü en güzel masaydı. Yeni annesi olduğunu söyleyen bu kadının, Dallas'ın sarıldığı oyuncak bebeğin ve o küçük köpeğin yanında bu masa Dallas'ın hayatı boyunca gördüğü en güzel şeydi.

Dallas başını kaldırıp Carrie'ye gülümsediğinde, Carrie ona gülümsedi.

Tam o sırada Josh ve oğlu eve geri döndüler ve Carrie kadın giysileriyle dolu yirmi kadar sandığı boşaltmak zorunda kalmanın Josh'u daha iyi bir ruh haline sokmadığını gördü.

"Hepsi barakada istiflendi," dedi Josh, ağzı kaskatı kesilmiş, çeneleri birbirine kenetlenmişti. "Tabii ki atların yemleri için yer yok ve aletlerin dışarıda olması gerekiyordu, yani bu gece yağmur yağarsa batarız, ama senin sandıklar içeride, hepsi güvende, sıcak ve korunaklı." Oğlunun ağzı açık bir şaşkınlıkla baktığı masaya baktı. "Nedir bu?"

"Akşam yemeği," dedi Carrie gururla, onun hakkında yanıldığını itiraf etmesini bekliyordu. Çocuklarına yeni evleri için söz vermişti.

Anneleri bu akşam onlara yemek yedirecekti ve o da tam olarak bunu yapıyordu. "Çocuklar aç."

Josh kaşlarını çatmaktan vazgeçmeden reçel dolu kristal kavanozu aldı ve özenle dilimlenmiş ve monogramlı mendilin üzerine yerleştirilmiş ekmeğe baktı. "Ekmek ve reçel," dedi küçümseyerek. "Çocuklar için pek de iyi bir akşam yemeği değil, değil mi?"

Carrie ona ters ters baktı, hatalı olduğunu kabul etmekten aciz olduğunu düşünüyordu. "Ne varsa kullandım. Hiç kimse, senin beklediğin gibi çalışma örneği bile, bu evdeki azıcık yiyeceklerle yemek pişiremez."

"Konserve ürünler var," dedi Josh, hiç istifini bozmadan. "En azından bir konserve kutusundan bir şeyler ısıtabilirsin, değil mi? Ve neden ateşin sönmesine izin verildi? Neden yükseltmediniz? Burası çok soğuk."

Çocuklar şaşkınlık içinde Carrie'den babalarına baktılar. Onlara, kendilerine bakmaya gelen bu kadına nasıl iyi davranmaları gerektiğini uzun uzun anlatmıştı ama o kadına hiç de iyi davranmıyordu.

Carrie sadece Josh'a baktı ve onun suçlamalarına cevap vermeyi reddetti.

Sonunda Josh inanamayarak başını salladı. "Anlıyorum. Bir kutunun nasıl açılacağı hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi? Ve tahminimce daha önce hiç ateşe bir kütük bile atmadın."

Adam haklıydı ama Carrie bunu ona söylemeyecekti. Bunun yerine olduğu yerde durup ona baktı.

Birinden diğerine bakarken Dallas gözyaşlarına boğulacak gibi oldu. "Baba, ben ekmek ve reçel *severim*. Bebeğimi görmek ister misin? İstersen adını sen koyabilirsin ama sen Elsbeth ismini seviyorsan ben de severim."

Carrie onu izlerken, Josh'üzü kızına baktığında değişti. Şimdiye kadar onun yüzünde iki ifade görmüştü: Onun kim olduğunu bilmediği ve onu arzuladığı zamanki yüzünü görmüştü ve kim olduğunu öğrendikten sonra yüzünde öfke görmüştü. Ama şimdi o karanlık, yakışıklı yüzünde aşkı görüyordu - zaten çok iyi tanıdığını hissettiği bir yüz. Adamın kızına gülümsemesini, sonra da oturup bebeğini görmek istemesini izledi. Carrie, Dallas'ın ona anlattıklarını dinledi

Bu şaşırtıcıydı çünkü Carrie çocuğun oyuncağına baktığının farkında bile değildi. Dallas babasına bebeğin güzel iç çamaşırlarını ve doldurulmuş çocuk derisinden yapılmış bacaklarını gösterdi.

"Bence Elsbeth onun için en iyi isim," dedi Josh usulca, Dallas'ın saçlarını okşayarak, taranmış ve düzgün olduğunu fark etti ve kısa bir an için Carrie'ye minnettarlıkla baktı.

"Tem'e bir de hediye getirdim," dedi Carrie şömine rafına koyduğu kayığı yerden alırken.

Tem oyuncağına özlemle baktı ama almak için izin almak üzere babasına döndü. Carrie, Josh'un yüzünden çocuklarının ondan bir şey almasını istemediğini anlayabiliyordu ama aynı zamanda çocuklarının mutluluğunun onun için dünyadaki herhangi bir kavgadan daha önemli olduğunu da görüyordu. Josh gülümseyerek oğluna başını salladı.

Tem tereddütle bir adım öne çıkıp kayığı aldı, sonra geri dönüp babasının yanında durdu, kayık arkasındaydı, sanki bakmaya cesaret edemiyordu. Temped kayığa bakmasa da Carrie onun elleriyle kayığı okşadığını gördü.

"Baba," dedi Dallas, "acıktım."

Josh iç geçirerek masaya baktı ve çocuklarına yerlerine oturmaları için başıyla işaret etti.

"Çaydanlığınız varsa yapabilirim," dedi Carrie usulca, çünkü hatasını telafi etmeye hazırdı. Çocuklarına böylesine sevgiyle bakan bu adam, fotoğrafta gördüğü, aşık olduğu ve yalan söyleyerek evlendiği adamdı.

Ama Josh başını kaldırıp Carrie'ye baktığında yüzündeki sevgi ifadesi kayboldu. "Demlikte çay yapabiliyor musun?" diye adeta alay etti. "Ama sanırım bu bir hanımefendi mesleği, değil mi?" Öfkeyle ayağı kalktı, ateşle ilgilendi, demir bir su ısıtıcısını kaynamaya bıraktı, sonra kirli tabak yığınının altını karıştırarak yontulmuş bir çaydanlık buldu ve masanın üzerine koydu.

Su ısınırken sessizce oturdular, hepsi asık suratlıydı, tabak görevi gören mendillere bakıyorlar ve hiçbir şey söylemiyorlardı.

Ne kadar saçma, diye düşündü Carrie üçüne bakarak. Hayatta ve sağlıklı olup da bu kadar üzgün olmak ne kadar saçmaydı. Yoksulluk ve böyle bir evde yaşamak insanların kasvetli olmasını gerektirmiyordu.

"Benim yedi ağabeyim var," dedi sessizliğe doğru parlak bir sesle. "Ve her biri peri masallarındaki prensler kadar yakışıklı ve hepsi de gemilerle dünyanın dört bir yanına seyahat ediyor. Birkaç ay önce, babanla evlenmemizden kısa bir süre önce -" Josh'un bu açıklama karşısındaki şaşkın bakışını görmezden geldi- "kardeşim Jamie bana Choo- choo'yu getirdi. Ziyaret ettiği yerler hakkında bana anlattığı bazı hikâyeleri dinlemek ister misin? Çin'e gitmişti."

"Evet, lütfen, evet," dedi Dallas, sesi ve yüzü bitmek bilmeyen üzüntüsünden biraz olsun kurtulmak için adeta yalvardığını gösteriyordu.

Carrie Tem'e baktı ve Carrie'nin ne yaptığı umurunda değilmiş gibi davranmaya çalışsa da gözleri istekliydi. Başıyla onayladı.

Carrie Josh'a baktı ve onu ailenin bir parçası olmaya zorlayarak bekledi.

"Çocukları ne memnun ederse," dedi kasvetle.

Carrie heyecanla Jamie'nin ona Çin ve özellikle de kardeşinin ziyaret ettiği saray hakkında anlattıklarını anlatmaya başladı, ipekleri ve süslemeleri en ince ayrıntısına kadar tarif etti. Belki biraz abartmıştı ama belki de Jamie ona her şeyi anlatmamıştı. Öne doğru eğilerek, hayalet hikayeleri için ayrılmış bir sesle, çocuklara Çinli kadınların ayaklarını bağlama geleneğinden bahsetti.

Bu sırada su kaynadı, Carrie kalktı, çaydanlığı masaya getirdi, demliğe su ve lezzetli çayını doldurdu, sonra kalın ekmek dilimlerinin üzerine çilek reçeli sürmeye başladı ve bunları çocuklara ve Josh'a dağıttı. Carrie bu sırada ayak bağlamayı anlattığından, Josh da çocuklar gibi onun hikâyesine dalmıştı ve ona kendisinin de servis yapabileceğini söylemeyi hatırlamadı.

Carrie yemek boyunca konuştu, bir ara gerçek aşkın aniden sona erdiği ve kadının hayalete dönüştüğü bir Çin masalı anlattı. Tüm ekmek ve reçel bittiğinde, çantasına gidip bir kutu çikolata çıkardı ve hayalet hikayesini anlatmayı bitirirken herkese ikişer parça ikram etti.

Tüm yemek ve çay bittiğinde Carrie konuşmayı kesti ve bir an için masada sessizlik oldu.

"Vay canına," dedi Dallas sessizliğin içinde, gözleri kocaman açılmıştı.

"Bunların herhangi biri doğru mu?" Tem şüpheci bir yetişkin gibi konuşmaya çalışarak sordu.

"Hepsini. Kardeşlerim dünyanın her yerinde bulundular ve bana en olağanüstü hikayeleri anlattılar. Hindistan'ı duymalısınız. Sonra çöl ülkeleri ve Mısır var ve kardeşlerimden ikisi korsanlarla savaştı."

"Korsanlar!" Tem'in nefesi kesildi, sonra kendini tuttu.

"Kardeşlerimden biri ABD ordusundaydı ve Kızılderililerle savaştı ama Kızılderilileri çoğu askerden daha çok sevdiğini söylüyor. Kardeşlerimin bana verdiği bazı şeyleri getirdim, seyahatleri sırasında satın aldıkları, çaldıkları ya da takas ettikleri şeyleri."

"Kardeşlerin bir şeyler mi *çaldı*?" Dallas hayretle sordu. "Hiram Amca çalmanın günah olduğunu söylüyor."

"Hem öyle hem değil," diye güvence verdi Carrie ona. "Kardeşlerimden biri bir köle tüccarından genç ve güzel bir kadın çaldı ama bu başka bir hikâye, başka bir geceye saklamam gerekecek. Şu anda ikinizin yatağa girme zamanının geldiğini düşünüyorum."

Yine bir sessizlik oldu ama sonra Josh konuştu. "Evet, tabii ki. Yatma vakti geldi. Geçmiş zaman. Şimdi git."

Carrie çocukların babalarına sarılıp yanaklarından öpmelerini ve ona iyi geceler dilemelerini izledi, sonra her ikisi de Carrie'ye dönüp ne yapacaklarını bilemez göründüler.

Kadın gülümsedi. ", yatağa gidin," dedi, hâlâ gülümseyerek ve onları içinde bulundukları ikilemden kurtararak.

O izlerken, şöminenin gölgesinde duvara yaslanmış bir merdivenden yukarı doğru koşuşturuyorlardı. Tepesinde, küçük bir tavan arası olması gereken yerde yatmak için yerleştiklerini duyabiliyordu.

Carrie hâlâ gülümseyerek Josh'a baktı ama o . Tüm espri anlayışı, tüm mutluluk yakışıklı yüzünü terk etmişti ve asık suratı Carrie'nin yüzündeki gülümsemenin kaybolmasına neden oldu.

"Bunu ben temizlerim," dedi Carrie.

"Tabii hizmetçiye bırakmayı düşünmüyorsunuz."

Dişlerini sıkarak ellerini mendillerin üzerinde durdurdu. "Benim hakkımda seni en çok kızdıran şey ne? Şimdiye kadar başarısızlık öngördüğünüz yerde başarılı olmam mı?"

Sandalyeye oturup ellerini önünde kavuşturarak ona baktı. "Yaptığım şeyin sana ya da çocuklarına karşı adil olmadığını şimdi görebiliyorum ama bence bana bir şans vermelisin. Sanırım beni yanlış değerlendirdin."

Bir an için adamın gözlerinde o arzu dolu bakışı gördü ve ensesindeki tüyler diken diken oldu, ama sonra tekrar kayboldu ve adam ona soğuk bir şekilde baktı. "Size bir şey açıklamama izin verin Bayan Montgomery, ben-" Kadın konuşmaya başladığında elini kaldırdı. "Pekâlâ, Bayan Greene. Çocuklarım benim için dünyadaki her şeyden daha önemli. Onlar benim için *her şey* demek ve onlara verebileceğimin en iyisini vermek istiyorum ve en iyisinden kastım büyük ölçüde istikrarlı bir hayat. Onların da bir anne ve babaya sahip olmalarını istiyorum. Benim sahip olamadığım şeylere sahip olmalarını istiyorum ve kırsalda temiz havada büyümelerini istiyorum; yemek yemelerini istiyorum-evde pişen yemekler. Çocuklarımla bunları elde edebilmesi için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Onlara ihtiyaç duydukları şeyleri verebilmek için yarı at bir kadınla evlenmem gerekiyorsa, bunu yaparım. Beni anlıyor musunuz?"

"Peki ya aşk?" Carrie usulca sordu. "Aşk senin için önemli değil mi?"

Cevap verdiğinde onun gözleriyle karşılaşmadı. "Onları bir düzine insana yetecek kadar seviyorum. *İhtiyaçları* olan şey iyi yemek, temiz bir ev ve temiz kıyafetler."

"Anlıyorum. Ve sen de onlara bunların hiçbirini veremeyeceğime karar verdin. Beni sadece birkaç saattir tanıyorsun ama nasıl biri olduğuma tam olarak karar vermişsin."

Ona tepeden bakan bir tavırla gülümsedi. "Şu haline bak. Bu elbise kaç mal oldu ve taktığın inciler gerçek mi? Bana cevap vermek zorunda değilsin. Sandıklarını boşaltmıştım, hatırladın mı? Senin gibi birinin bu evde yaşamaktan mutlu olacağını düşünecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun..." Elini salladı. "Bu izbe mi?" Ona doğru eğildi, aralarında masa genişliği vardı. "Ne düşündüğümü biliyor musunuz Bayan Montgomery? Ve evet, her zaman Bayan *Montgomery* olacak, çünkü sizi gerçekten Bayan Greene yapmak istemiyorum, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Carrie kendini tutamadı, ama henüz görmediği yatak odasına doğru baktı.

"Kesinlikle," dedi Josh. "Bence bu senin için büyük bir macera. Muhtemelen bu inanılmayacak kadar muhteşem kardeşlerin tarafından şımartılarak büyüdün ve istediğin her şeyi yapabileceğini düşünüyorsun. Şu anda neşeli küçük benliğinizi fakir bir adamın ve çocuklarının evinin etrafına yaymak istiyorsunuz. Ama bizden bıktıktan sonra bize ne oluyor? Hayatımıza giriyor, hikayelerinde bizi güldürüyor, çocukları ve-" İçini çekti. "Çocukların seni sevmesini sağla, hatta belki benim de sana tapmamı sağla, sonra bizden bıktığında babana ve büyüleyici kardeşlerine geri mi döneceksin? Olacak olan bu mu?"

"Hayır," dedi ve kendini savunmaya başladı ama adam konuşmasına izin vermedi.

"Kaç yaşındasınız , Bayan Montgomery? On sekiz? On dokuz?
Benim tahminim en fazla yirmi."

Carrie ona cevap vermedi, çünkü her şeyi çözmüş gibi görünüyordu, o halde neden onu vazgeçirmeye çalışsındı ki?

"Dünyadan hiçbir şey ya da hiçbir şey deneyimlemeye vaktiniz olmadı. Oldukça romantik bir şekilde, bir kadına aşık oldunuz."

fotoğrafını çektin ve evliliği denemeyi . Yüzlerce elbiseyle ta Batı'ya gitmek ne kadar heyecan verici ve-"

Aniden sözünü kesti ve ayağa kalktı. "Açıklamaya çalışmanın ne faydası var? Milyon yıl geçse de anlamazsın." İçini çekti. "Pekala, Bayan Montgomery, böyle . Burada bir hafta kalabilirsiniz tekrar geçene kadar- sonra sizi geldiğiniz zamanki gibi sağlam bir şekilde babanıza geri göndereceğim. Bu evliliği tek başına ayarlamakta çok , dolayısıyla feshi de tek başına ayarlayabilirsin."

Carrie de ayağa kalktı. "Bitti mi? Hem beni hem de ailemi aşağılamayı bitirdin mi? Belki de sana büyüdüğüm kasabadan bahsetmeliyim, böylece onu da aşağılayabilirsin. Parayla büyüdüğüm doğru ama bildiğim kadarıyla sevgi vermek ve almak için fakir olmanıza gerek yok. Ve bana inansanız da inanmasanız da, buraya gelme sebepim aşk. I-" Durdu çünkü durmazsa ağlamaya başlayacaktı. Tüm beklentilerini ve seveceğini düşündüğü adamla karşılaşma gerçeğini düşündüğünde ağlamaktan başka bir şey yapamıyordu.

Toplayabildiği tüm vakarla gece çantasını aldı, köpeğini kolunun altına sıkıştırdı ve yatak odasına doğru yürüdü. "Burada bir hafta kalacağım Bay Greene, sizin yüzünüzden değil, o çocuklarınızın hayatlarında biraz mutluluğa ihtiyaçları olduğu için ve onlara bir hafta mutluluk verebilirim, bu hiç yoktan iyidir. Haftanın sonunda tam da istediğiniz gibi babamın yanına döneceğim." Yatak odasına doğru bir adım attı, eli kapının üzerindeydi. "O hafta boyunca bana *dokunmamana* gelince, bu *senin* kaybın." Bununla birlikte kapıyı çarptı.

Öfkesini yaklaşık üç dakika boyunca korumayı başardı, sonra kendini çok temiz olmayan yatağa attı ve ağlamaya başladı. Choo-choo yüzünü yaladı ve en az onun kadar üzgün görünüyordu.

Beşinci Bölüm

Ertesi sabah Carrie şafak sökmeden yataktan kalktı ya da en azından ona öyle geldi. Genellikle erken uyanırdı ama dönüp tekrar uyumak gibi bir yeteneği vardı, ama bu sabah nerede olduğunu hatırlaması biraz zaman aldı. Uykusunda ağlamaktan gözleri şişmişti ve biraz da başı ağrıyordu.

İsteksizce sıcak yatağından kalktı, yatak kapısını açtı ve salona girdi - tabii buna salon denebilirse - ve salonun boş olduğunu görünce gülümsedi. İyi, diye düşündü, onlardan önce kalkmıştı. Ama sonra masanın üzerinde bir not olduğunu gördü. Şimdiden gelip gitmiş , değil mi? Daha şafak sökmemişti.

Notu görmezden gelerek yatak odasına döndü ve küçük odanın kasvetine bakmamaya çalıştı. Bir duvara yaslanmış, pek de yakacak odun olacakmış gibi görünmeyen bir büro ve onun üzerinde de Josh'a ait olduğunu tahmin ettiği bir cep saati duruyordu. Sabahın ilk ışıklarına karşı gözlerini kısarak saate baktı. Saat sekizdi. Aman Tanrım, hayatında hiç bu kadar erken yataktan çıkmamıştı. Okula gittiği zamanlarda bile öğretmeni derslere saat on birde başladı.

Esneyerek büyük odaya geri döndü ve masanın üstündeki kâğıdı aldı. Josh'un el yazısını tanıyınca, bir anda Maine'de Josh'un kendisine bir eş bulmasını istediği mektubu okuyup tekrar okuduğu ve daha sonra Josh'un vekâleten evlenme şartlarını kabul ettiğine dair mektubunu ezberlediği zamana geri döndü.

Choo-choo kucağında, Josh'un mektubunu okudu.

Sevgili Bayan Montgomery:

Dün gece çok fazla uyuyamadım çünkü birkaç konuşmamızı düşündüm - tabii buna konuşmak denebilirse. Her ne olduysa, iyi niyetli olduğuna inanıyorum. Şimdi niyetinizin iyi olduğuna ve belki de çocuklarımın temiz kıyafetler ve sıcak yemekten daha fazlasına ihtiyaç duyduklarına inanıyorum. Ama niyetiniz ne olursa olsun, çocuklarımın bu şeylere ihtiyacı var.

İki kez benden sana kendini kanıtlaman için bir şans vermemi, görüldüğün gibi olmadığını bana göstermene izin vermemi istedin, ben de sana bu şansı vermeye karar verdim. Çocuklarımla anaç bir şekilde ilgilenebileceğinizi kanıtladınız - kahvaltıda gözlerini yatak odasının kapısından zor ayırıyorlardı. Doğrusunu söylemek gerekirse, çocuklarımı gerçekten seviyor gibi görünüyorsunuz, ancak bir çiftçi eşi olmak için gerekli işleri yapıp yapamayacağınızı merak ediyorum.

Bizimle birlikte olacağınız hafta içinde tamamlamanızı beklediğim işlerin bir listesini ekliyorum. Eğer bunları yapabilirsen, çocuklarımın annesi olarak senin için nasıl bir gelecek olabileceğini tartışmaya hazırım.

,
Joshua T. Greene

Carrie mektubu okuduktan sonra ev işleri listesini eline aldı ve listenin en az bir ayak uzunluğunda olduğunu görünce ağzı açık kaldı. Beş kadın altı hafta içinde Josh'un ona yapmasını söylediği işlerin hepsini tamamlayamazdı.

Sandalyede arkasına yaslandı, gözlerini bir elindeki listeye ve diğer elindeki mektuba dikti. "Çocuklarınızın annesi olmama izin vereceksiniz, değil mi?" dedi havaya. "Karın değil, ama birinin annesi." Kâğıtları bir kenara atarak Çuf Çuf'un başını kaşıdı. "Rumpelstiltskin. İşte böyle bir şey. Tıpkı masaldaki kralın genç kadına altına dönüştürmesi için bir oda dolusu saman vermesi gibi, Kral Yeşu da bana bir ev işleri listesi verdi. Eğer yaparsa

bu imkansız görevi yerine getirdikten sonra kralla evlendi. Bu durumda ben de kralın çocuklarına annelik yapacağım."

Odanın etrafına baktı. İnanması imkânsızdı ama gün ışığında önceki akşamdan daha da çorak ve umutsuz görünüyordu. "Acaba kahvaltıda ne yediler? Bezelye mi?" Carrie hassas bir şekilde ürperdi, sonra ayağa kalkıp Çuf Çuf'u yere bıraktı. "Gidip kendi Rumpelstiltskin'imizi bulalım mı?" dedi köpeğe. "Kralın önümüze koyduğu görevleri yerine getirmemize yardım edecek birini?"

Bir saat sonra Bayan Carrie Greene kızlık soyadı Montgomery, Mississippi'nin batısında o güne kadar görülmüş en güzel binici kıyafetiyle Josh Greene'in eski sallanan beygirinin üzerinde Eternity kasabasına girdiğinde, kasaba neredeyse durma noktasına geldi. Gören herkes yaptığı işi bıraktı ve bu güzellik abidesine baktı. Cübbesi koyu kırmızıydı, siyah kadifeyle süslenmişti ve tek gözünün üzerine o güne kadar görülmüş en şuh küçük peçeli şapkayı takmıştı.

Carrie yanından geçtiği her kişiye "Günaydın," dedi. "Günaydın."

İnsanlar kıpırdayamayacak ya da cevap veremeyecek kadar şaşkın bir halde bu moda tabağı güzelliğine bakıp başlarını salladılar.

Carrie atı -eğer zavallı bir şey denebilirse- dükkan sahibinin ön sundurmayı süpürürken durup ona baktığı ticaret mağazasının önünde durdurdu. Adama başını sallayarak, "Günaydın," dedi ve ardından serin, karanlık dükkâna girdi.

Dükkân sahibi kendini toparladıktan sonra süpürgesini duvara yasladı, önlüğünü düzeltti ve dükkâna girdi.

Carrie boş odun sobasının yanındaki sandalyeye oturmuş, binici eldivenlerini çıkarıyordu.

"Sizin için ne yapabilirim, Bayan, ah..."

"Bayan Greene," dedi kendinden emin bir şekilde. "Bayan Joshua Greene."

"Josh'un evlendiğini bilmiyordum. Hiram bana bu konuda hiçbir şey söylemedi."

Carrie Hiram'dan ikinci kez söz edildiğini duyuyordu ve onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunu bu adama belli etmeyecekti. "Oldukça ani oldu," dedi alçakgönüllülükle, sanki Josh'la evlenmeleri bir aşk evliliğiymiş de kendilerine engel olamamışlar gibi görünmeye çalışarak.

"Anlıyorum," dedi dükkan sahibi. "Şimdi, sizin için ne yapabilirim?"

Bu sırada kasaba halkının dörtte biri dükkândan bir şeyler almaya karar vermiş ve mümkün olduğunca sessizce kapıdan içeri süzülmişti. Carrie'nin karşısındaki duvarın dibine dizilmişler, sessizce duruyor, bir sirk göstericisine bakar gibi ona bakıyorlardı.

"Birkaç şey satın almak istiyorum," dedi Carrie.

Carrie, Josh'un bulaşık yıkamayı ya da konserve açmayı bilmediği için hiçbir yeteneği olmadığını düşündüğünü biliyordu ama Carrie'nin bolca sahip olduğu bir vardı ve o da şuydu: Bir şeyleri nasıl satın alacağını biliyordu. Bu ifade bazı insanlarda gülüşmelere neden olabilir, ancak parayı doğru kullanma yeteneği hafife alınan bir yetenektir. Büyük servete sahip bazı insanlar paralarını kötü yatırımlarla çarçur ederler; beceriksiz insanları işe alırlar; sanat eseri satın alırlarsa sahtelerini alırlar.

Ama Carrie parayı nasıl idare edeceğini biliyordu. Her beş sentten nasıl on sent çıkaracağını biliyordu. Memleketinde Carrie'den başka bir Montgomery için çalışmanın daha iyi olduğuna dair bir şaka vardı, çünkü o sizden yarı paraya iki kat daha fazla iş çıkarırdı. Carrie'nin kocaman mavi gözleriyle insanlara öyle bir bakışı vardı ki, istediklerini yapmak için kendilerini parçalıyorlardı.

"Bu güzel kasabada bana yardım edebilecek biri var mı acaba?" dedi masumca. "Kocam benden onun için birkaç şey yapmamı istedi ve nasıl başlayacağımı gerçekten bilmiyorum."

Josh'un kendisi için yazdığı görev listesini eline aldığı anda, mağaza sahibi listeye baktı, sonra uzun, alçak bir ıslık çaldı ve

listeyi arkasındaki adama, o da yanındaki kişiye verdi.

Bir kadın listeyi okuduktan sonra "Zavallı şey," dedi. "Josh ne düşünüyordu acaba?"

Carrie iç çekti. "Ben yepyeni bir eşim ve hiçbir şeyi nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bir konserveyi nasıl açacağımı bile bilmiyorum."

Bir adam "Ona konserve nasıl açılır göstermek isterdim," diye mırıldandı ama karısı onu kaburgalarından dürttü.

"Kocamın istediği şeyleri gerçekten *yapamayabilirim* ama belki bana yardım edecek birini bulabilirim diye düşündüm."

Çok fazla sempati göstermeye istekliydiler ama kimse Josh'un kulübesinin çatısını onarmak için gönüllü olmaya koşmadı. Merhamet bir şeydi ama ter başka bir şeydi.

Carrie bileğindeki kalın çantayı çıkardı. "Babam evden ayrılmadan önce bana biraz para verdi, ben de bana yardım edecek birilerini tutabilir miyim diye düşündüm." İpi açtı ve küçük, güzel avucuna birkaç bozuk para doldurdu. "Sahip olduğum tek paranın altın olması önemli mi?"

İlk nefes alış verişinden sonra, insanlar Carrie'nin istediği her şeyi yapmaları için hizmetlerini sunarken itişip kakışmaya, tekmelemeye ve bağırmaya başlayınca kıyamet koptu. Onlar onun köleleriydi ya da belki de yüksek maaşlı çalışanları demek daha doğru olurdu.

Carrie ayağa kalkarak işe koyuldu. Tatlı sesli bir talim çavuşuydu ama yine de bir talim çavuşuydu. Önce Josh'un ev dediği o ahır temizlemeleri için yarım düzine kadın tuttu, sonra diğer iki kadınla pazarlık yaparak Josh'un yontulmuş ve çatlamış kirli tabaklarını kendi evlerinin önünde yetişen üç gül fidanı karşılığında aldı. Dikim de takasın bir parçasıydı.

Kasabadaki hemen hemen her kadından (hepsi artık dükkandaydı) ev konservesi satın aldı ve bahçelerden ürün satın aldı. Gelecek için, Bayan Emmerling adında bir kadınla yemek pişirip gün aşırı Josh'un evine getirmesi için anlaştı ve bir aylık peşin ödeme yaptı.

Kadınlarla işi bittiğinde erkeklerle ilgilenmeye başladı. Çatının ve kulübenin tamir edilmesini sağladı, ardından ön kapıyı tamir etmesi için bir marangoz tuttu. Evinde sundurması olan ve bunu söküp Josh'un evinin önüne koymak isteyen biri olup olmadığını sorduğunda, sundurma için açık arttırma savaşı başladı. Carrie beyaz direkli verandası olan adamla anlaştı. Evin boyanmasını ayarladı.

Bir adam "Bunun ne kadar sürede yapılmasını istiyorsunuz?" diye sordu.

Carrie tatlı tatlı gülümsedi. "Bu gece gün batımına kadar tamamlanan her iş için, anlaştığımız fiyatın yüzde on iki fazlasını ödeyeceğim."

Yaklaşık yirmi kişi aynı anda kapıdan çıkmaya çalıştı. Carrie mağaza sahibine dönerek, "Şimdi," dedi. "Bir şey sormak istiyorum. birkaç alışveriş yapın."

Dükkânında bulunan her şeyden bir kutu satın aldı. Pastırma, jambon ve unun yanı sıra dükkân sahibinin karısının bir eş olarak "ihtiyaç duyacağını" söylediği her şeyi satın aldı. Ne yaptığını biliyormuş gibi gülümseyen Carrie, ona hiçbir anlam ifade etmeyen tuhaf görünümlü bir konserve açacağı satın aldı. Dükkan sahibinin herkesin yemek pişirebileceğini söylediği bir ocak satın aldı.

Dantel perdeler ve cam bölmeler satın aldı, sonra da bunları takmaları için birilerini tuttu.

Bu arada insanlar dükkâna koşup Carrie'ye satın alması için bir şeyler teklif ediyorlardı, çünkü Eternity yoksul bir kasabaydı ve insanlar para kazanmak için her fırsatı değerlendiriyorlardı. Carrie bez kilimler, daha fazla gül fidanı, sağlam bir meşe mutfak dolabı, birbiriyle uyumlu dört sandalye (Josh'un sandalyelerini bunlarla takas etti), yorganlar, battaniyeler, yastıklar ve çarşaflar aldı. Dul bir adamdan tabak çanak ve gümüş takımlar (ne yazık ki değil) aldı ve haftada bir gelip çamaşır yıkaması için kadın tuttu.

Eternity'den taşınan bir aileye ait bir araba dolusu mobilya geldiğinde, büyük bir teneke küvet de dahil olmak üzere birkaç parça satın aldı.

Saat ikiye doğru neredeyse terk edilmiş bir kasabadan çıktı, çünkü kasaba halkının çoğu çoktan Josh'un evinde çalışmaya başlamıştı,

Ama iki büyük, güçlü çocuk koşarak geldi ve ne yapabileceklerini sordu. Carrie onları dağlara gidip dört fidan sökmeleri ve Josh'un ön bahçesine dikmeleri için tuttu.

Saat üçte Josh'un evine dönmüştü. Bir sirk, evinin etrafındaki kaostan daha sakin görünebilirdi, kadınlar boya yaparken erkeklerin durmak istedikleri yere gül dikmeye çalışıyorlardı. Kadınlar çatıyı tamir eden erkeklerin merdivenlerini çaldı, sonra boyacılar merdivenleri geri çaldı. Öfkeler kısa sürdü ve herkes gün batımından önce işini bitirmeye çalışırken çok fazla bağırış çağırış oldu.

Carrie kenarda oturuyor, ekmek ve tereyağı yiyor, Choo-choo'ya bir şeyler yediriyor ve işlerini bitiren kadın ve erkeklere ödeme yapıyordu. İşin kalitesi konusunda endişelenmesine gerek yoktu, çünkü insanlar yarım kalan herhangi bir işi bildirmekten memnuniyet duyuyorlardı.

Yaz mevsimiydi, bu yüzden neyse ki gün batımı geç olmuştu ve ufukta kırmızımsı bir parıltı belirdiğinde ev tanınmaz hale gelmişti. Onarılmış bacadan dumanlar yükseliyor, taze boya kokusunun üzerinde kızarmış biftek ve muhtemelen pişmekte olan havuç kokusu geliyordu.

Hava kararmak üzereydi ve neyse ki son yorgun kadın elinde parasıyla evden çıktığında Josh'tan ya da çocuklardan hâlâ bir iz yoktu. Carrie gölgelikteki ağacın altındaki yerinden ayrılıp eve döndü, en çok istediği şeyin uzun ve sıcak bir banyo olduğunu biliyordu. Bütün gün yaptığı işten sonra bunu kesinlikle hak etmişti. Bu ihtiyacını önceden tahmin ettiği için yatak odasındaki küvetin yanında birkaç kova sıcak su hazırlatmıştı; böylece tek yapması gereken soyunmak -alışkanlığının düğmeleri düşünüldüğünde başlı başına bir görevdi- ve suya girmektir.

İç çekerek ve gülümseyerek, kendinden memnun bir şekilde ve Josh'un yakında dileyeceği özrü bekleyerek eve geri döndü.

Altıncı Bölüm

Josh ve çocuklar, hepsi aynı ata binmiş olarak eve doğru patikadan yukarı çıktıklarında durdular ve şaşkınlıkla bakakaldılar. Josh ilk başta yanlış bir dönüş yaptığını düşündü, bu yüzden atı dizginledi ve patikadan geri dönmeye başladı. Ama ormanın köşesinde olduğunu bildiği o büyük kavak ve eski çit direği vardı, bu yüzden doğru bölgede olduğunu biliyordu. Atı döndürerek eve doğru geri döndü ve evin önünde durdu.

Ay ışığı küçük binanın üzerinde parlıyordu ama bu sabah terk ettiği evin enkazı yoktu. Yerinde, önünde olan ev vardı. *Bu* ev kirli gri tahtalarla kaplı olmak yerine beyaz badanalıydı ve önünde güller yetişiyordu; pencerelerde pırıl pırıl temiz camlar vardı.

"İyi kalpli peri geldi mi?" Dallas gözlerini ovuşturarak sordu, uyuduğunu ve rüya gördüğünü düşünüyordu.

Josh sıkılmış dişlerinin arasından, "Öyle bir şey," dedi. "Çok parası olan iyi bir peri. *Babasının* parası."

Josh atı ileri itti, çocukların inmesine yardım etti ve evin ön kapısını açtı - artık yağlı menteşeler üzerinde kolayca hareket eden bir kapı.

Evin içinde, odanın etrafına yerleştirilmiş birkaç mum ve fenerden yansıyan ışık ve bir duvarın karşısında parlak mavi emaye kaplı ve çok neşeli görünen yeni bir ocak vardı. Artık çıplak olmayan ama güzel, gül desenli duvar kâğıtlarıyla kaplı duvarlar pırıl pırıl parlıyordu. Yerlerde halılar, odada mobilyalar, üzerinde bir örtü ve güzel porselen tabakların bulunduğu bir masa vardı.

"Bu bir peri şatosu," dedi Dallas ve Josh yüzünü buruşturdu. Çocuk, bir kulübeden başka bir yerde yaşadığı zamanları hatırlayamayacak kadar küçüktü,

Kötü pişmiş yemekler, çıplak zeminler ve mutsuz bir babadan başka bir şey hatırlamıyordu. Ona ihtiyacı olanı verenin bir yabancından ziyade babası olduğu bir zamanı hatırlamıyordu.

Josh oğluna baktığında, Tem'in de yeni çevresinden etkilendiğini gördü ve Josh çocuklarına iyi yemek ve güzel bir ev gibi basit, temel şeyleri veren kişi olmadığı için kızdı. Bunun yerine, Doğu Yakası'ndan zengin, boş kafalı bir iyiliksever hayatlarına girmiş ve yardımseverliğini dağlardaki fakir küçük aileye bahşetmeye karar vermişti. Josh, Dallas'ın ona taktığı isimle, İyilik Perisi'ni oynamak ona büyük bir zevk vermiş olmalı, diye düşündü. Carrie oradan ayrıldığında, kendi kendine iyi bir şey yaptığını, bütün bir hafta boyunca kasvetli küçük aileye mutluluk verdiğini söyleyebilirdi. Zavallı canlar için çok şey yaptığını bilerek vicdanı rahat ve suçluluk duygusundan arınmış bir şekilde oradan ayrılabilirdi. Ama çocuklar ağladığında onları tutmak zorunda kalacak olan Josh olacaktı.

Kapalı yatak odasının kapısına baktı, ağzı kulaklarına varmıştı, kapıya gitti ve kolu çevirdi. Ama kapıyı açtığında öfkesini neredeyse unutmuştu, çünkü Küçük Bayan Charity boğazına kadar köpük dolu bir küvetin içinde oturuyordu. Yüzü sıcak sudan pembeleşmiş, saçları gevşek bir şekilde başının üstüne yığılmıştı ve göğüsleri suyun yüzeyine yeni çıkıyordu. Josh şaşkınlık içinde ağzı açık kalmıştı.

Carrie gülümseyerek, "İyi akşamlar," dedi ve alnındaki bir tutam nemli saçı taradı. Yüzünde yine o arzu ifadesi vardı ve o kendini beğenmiş, tepeden bakan ifadeyi yüzünden silmiş olmak çok iyi hissettiriyordu. "Hepiniz iyi bir gün geçirdiniz mi?" diye sordu sanki bir misafirlikteymişler gibi, ama konuşurken Josh'un yırtık ve kirli iş kıyafetlerini fark etti ve bunların ona takım elbisesinden çok daha az yakıştığını düşündü. Bazı erkekler kanvas pantolon ve pamuklu gömlekle iyi görünürler ama Josh sanki olmadığı biri gibi davranıyormuş gibi eğreti duruyordu.

Josh kendini kontrol altına almak için mücadele ederken, hayatının eskisinden çok farklı olduğunu fark etti. Artık kadınlar

Onu sık sık küvetlerinde karşılıyordu ve artık onlarla dilediğini yapmakta özgür değildi. Artık mantıklı, ciddi, sorumluluk sahibi bir insandı, bir babaydı ve ciddi meseleleri düşünmek zorundaydı. Ve ciddi meseleler arasında şu anda dünyada en çok yapmak istediği şey, yani yatak odasının kapısını kapatıp bu leziz, nefis, tatlı genç kadınla küvete girmek yoktu.

Adam doğruldu. "Sizinle konuşmak istiyorum," dedi elinden sert bir şekilde, ama o sırada gözünün üzerine bir kıvrım düştü ve sabunlu eliyle onu fırçalamaya çalıştı. Gözüne sabun kaçacaktı, diye düşündü adam ve birinin ona yardım etmesi gerekiyordu.

Dallas babasının önüne geçti ve bir süre şaşkınlıkla yatak odasına baktı. Bu odanın da duvarlarında duvar kâğıtları, yeni bir pirinç yatak ve kuştüyü şiltenin üzerinde kabarık örtüler vardı. "Çok güzel," dedi Dallas.

Carrie gülümsedi. "Hoşuna gitmesine çok sevindim ama babanın hoşuna gittiğini sanmıyorum."

Dallas inanamayarak babasına baktı. "Ama bu çok güzel." Çocuğun sesi ağlayacakmış gibi çıkıyordu. "Bizde kalabilir mi?"

Josh kızını kucığına alarak ona sarıldı. "Tabii ki bizde . Duvar kağıdını geri vermenin bir yolu yok." Carrie'ye kaşlarını çatmak için Dallas'ın omzunun üzerinden baktı ama Carrie ona gülümsemekle yetindi.

Carrie babasının kollarındaki Dallas'a ve babasının arkasından bakan Tem'e bakarak, "Çocuklar bize izin verirseniz, sanırım babanız benimle özel olarak konuşmak istiyor," dedi.

Josh'un Carrie'ye söylemek istediği bazı şeyler vardı, aslında pek çok şey vardı ama Carrie küvette otururken onunla yalnız kalmayacaktı. Carrie hakkında bildiği kadarıyla, küvette ayağa kalkıp ona bir havlu uzatmasını istemesi işten bile değildi. Eğer ayağa kalkarsa, kaybolacağını biliyordu. Josh elinden geldiğince sert bir sesle, "Söyleyeceklerim bekleyebilir," dedi ve Dallas'ı yere bıraktı.

Küvete doğru ilerleyen Dallas, bir avuç köpük aldı ve onlara soruyla baktı.

"Köpüklü banyo tuzları," dedi Carrie, "ve onlar-" "Dur tahmin edeyim," Josh alaycı bir tavırla. "Fransa. Senin sevgili kardeşler onları size geri getirdi."

"Aslına bakarsanız, altı yeni elbiseyle birlikte verdi," dedi tatlı bir sesle. Kardeşlerini bu adama karşı savunmayacaktı.

"Zengin olarak doğmuş olmanız ne kadar büyüleyici. Biz dünyanın geri kalan köleleri ekmeğimiz için çalışmak zorundayız ve..." Odaya göz gezdirdi. "Halılar, duvar kâğıtları ve elbiseler için çalışmalıyız."

Carrie ona gülümsedi. " zaman zenginlerin görevi zenginliklerini paylaşmak gibi görünüyor, değil mi?"

"Belki, ama hepimiz için iyi bir şey değil."

Carrie onun kendisini kızdırmasına izin vermeyi reddetti. Ona artık evli olduklarını, kendisine ait olanın onun da olduğunu ve bu eşyaları kendi ailesi için satın aldığını hatırlatmak istiyordu. *Onun* incinmiş gibi görünen gururuna gelince, satılık oldukça güzel bir ev olmasına rağmen kasabada bir ev satın almamış, sadece evini dekore etmişti.

Carrie adaletsizlik duygularını bastırdı ve bunun yerine küvetini Dallas'la paylaşmayı teklif etti. Küçük kız izin almak için babasına baktı, sonra aceleyle soyundu ve babası onu küvete kaldırdı. Çocuk küvete yerleşirken, Carrie, Josh'un arkasını dönüp odadan çıkmadan önce kaşlarını sertçe çattığını görmekten çok memnun oldu.

Yatak odasından çıktıktan sonra Josh yeniden nefes alabileceğini hissetti ama bu çok uzun sürmedi, çünkü artık salon eskisinden çok ama çok farklıydı. Bütün oda Carrie kokuyor gibiydi. Baktığı her yerde onun dokunuşunu görebiliyordu ve Tem'e bakıp çocuğun ocakta fokurdayan büyük tencereye baktığını gördüğünde, oğlunun da bunu hissettiğini anladı. Babası ona baktığında Tem suçlulukla sıçradı, sanki Carrie'nin onlar için yaptıklarından zevk almaması gerektiğini biliyormuş gibiydi.

Josh arkasını dönerek şömineye gitti. Ateş artık odanın içine duman bulutları göndermediğinden emindi.

Carrie bacayı temizletmişti. Josh kendine rağmen ateşin önüne yerleştirilmiş iki sallanan sandalyeden birine oturdu, sandalyenin arkasına ve oturağına bağlanmış güzel minderlere yaslandı ve etrafındaki görüntülerin ve seslerin tadını çıkardı. Babası yerine oturduğunda, Tem de çekingen bir tavırla onun karşısındaki sandalyeye oturdu.

Josh arkasına yaslanarak gözlerini kapattı ve bir an için hayatın hayal ettiği gibi olduğunu hayal edebildi. Karısı ve kızının yatak odasında su sıçrattığını duyabiliyordu ve kahkahalarının sesi odayı -ve kendisini- sıcaklıkla dolduruyor gibiydi. Pişen yemeğin kokusunu alıyor, yahninin kaynadığını ve ateşin çtırdadığını duyabiliyordu. Gözlerini açıp sandalyede çok rahat bir şekilde oturan oğluna baktığında Josh her şeyin neredeyse tam olarak umduğu gibi olduğunu anladı. Yemek yapmayı, temizlik yapmayı ve çiftlik işletmeyi bilen bir gelin aradığında hayatının böyle olacağını hayal etmişti. Çocukları için en iyisini istemiş ve onların mutluluğu için kendi mutluluğunu feda etmeye hazırdı.

Ama Josh tüm bunların bir yanılsama olduğunun, gerçek olmadığının ve uzun sürmeyeceğinin çok iyi farkındaydı. Tem'e bakan Josh, onun sandalyede uyuyakalmak üzere olduğunu gördü. Carrie bir çiftlik karısı olarak yaşadığı hayattan sıkılıp onları terk ettikten sonra çocukları kucağına alıp gözyaşlarını kurulamak zorunda kalan Josh olacaktı. Ve Josh çocuklara yetişkinler ve bencillik hakkında açıklama yapmaya çalışacaktı ve bir dahaki sefere bunu yapmak zorunda kaldığında, çocukların annesi onları terk ettiğinde olduğu kadar iyi olacağından emindi.

Yatak odasının kapısı açıldığında başını kaldırdığında, Carrie'nin Dallas'a Josh'un mağazanın raflarından yeni çıktığına emin olduğu beyaz pamuklu bir gecelik giydirdiğini gördü ve Josh yeni bir öfke dalgası hissetti. Çocuklarına hediye almayalı uzun zaman olmuştu.

Ama Josh, Carrie'ye bakarken öfkesini unuttu, çünkü saçları ıslaktı ve sırtından aşağıya bir yumak halinde sarkıyor, kırmızı kaşmir bir bornozla örtülü koyu pembe ipek bir elbisenin üzerinden akıyordu. Ona baktığında Josh yutkunmak zorunda kaldı ve elleri sandalyenin kollarını kavradı

parmak eklemleri bembeyaz olana kadar. Hayatta her şeyden çok o bornozu omuzlarından sıyrıp temiz, beyaz boynunu öpmek istiyordu.

"Ve şimdi," dedi Carrie, iki kaplumbağa kabuğu tarak tutarak, "erkekler saçlarımızı tarayabilir." Josh'tan oğluna, sonra tekrar Josh'a baktı ve onun yüzündeki ifadeye gülümsedi.

Tem itiraz etti. "Ben bunu yapamam. Bu kız işi."

Josh hemen oğluna sessiz olmasını söyledi. "Kız kardeşinin saçını taramaman için hiçbir neden yok."

Dallas gülümseyerek kardeşinin dizlerinin arasında durdu ve onun itirazlarına rağmen Tem, Dallas'ın ıslak saçlarını nazikçe çözmeye başladı.

Carrie kapı aralığında durmuş, kendinden emin bir şekilde Josh'a gülümsüyor, tarağını davet edercesine ona uzatıyordu.

"Sanmıyorum-" diye başladı Josh, ama sonra Tem taramayı bıraktı ve soru soran babasına baktı. Yüz ifadesinden, babası bir kızın saçını tarayamıyorsa, kendisinin de tarayamayacağı anlaşılıyordu. Kapana kısılmış bir hayvanın iniltisine benzeyen bir sesle Josh tarak için elini uzattı.

Carrie daha da geniş gülümseyerek Josh'a gitti, tarağı ona uzattı ve sonra yere, dizlerinin arasına oturdu. Josh ona dokunduğu ilk andan itibaren -sadece saçlarına dokunmaya dikkat ediyordu, tenine değil- Carrie iki şeyi biliyordu. Birincisi, aralarındaki havanın yüklü olduğu, ikincisi de adamın başka kadınların ıslak saçlarını taramış olduğuydu. Adamın tarağı saçlarının arasından nazikçe geçirişindeki ustalık ve deneyimden, adamın bunu geçmişte birkaç kez yapmış olabileceğinden korktu.

Tem'e bakmak için başını biraz çevirdiğinde, onun babasını izlediğini ve bir şeyler öğrendiğini gördü. Ama sonra Josh'un eli Carrie'nin alnına dokundu ve Carrie diğer herkesi unuttu. Başını kocasına doğru eğdi ve onun dokunuşunu saçlarında ve tüm vücudunda hissederken gözleri kapandı.

Josh saçlarını yüzünden geriye doğru çekti ve bunu yaparken parmak uçları Carrie'nin yanağına dokundu. Temasla birlikte ikisi de hareket etmeyi bıraktı, Carrie başını bir parmak ucu ağzının köşesine degecek şekilde biraz hareket ettirince adamın parmakları durakladı. Hareket etmeden,

Tamamen hareketsiz otururken, vücudu hislerle titreşiyor gibiydi. Parmağı dudaklarına değene kadar dönerek parmağını öptü.

Josh elini iki parmağı Carrie'nin ağzını kapatacak şekilde hareket ettirdi, sonra parmakları Carrie'nin dudaklarının dış hatlarını çizmeye başladı. Carrie dudaklarını ayırdığında, parmak uçlarını dudağının iç kısmında gezdirdi, sadece dişlerine dokundu.

"Josh," dedi Carrie en hafif fısıltıyla, sonra çok nazikçe, teker teker parmak uçlarını ısırdı. Elini ağzının üzerine götürdü ve avucunu öptü/ısırdı, sonra yavaşça bileğine doğru ilerledi.

Dudakları kulağına değene kadar yüzüne doğru eğilmesi, kulağındaki yumuşak, ılık nefesi Carrie'nin hayatında hissettiği en heyecan verici şeydi.

"Vay canına," dedi Dallas, yetişkinlere bakarken gözleri kocaman açılmıştı.

Bir sarsıntıyla hem Carrie hem de Josh çevrelerinin farkına . Josh, Carrie'den uzaklaşmaya başladı ama Carrie buna izin vermedi -gerçi onu tutmak için fazla güç gerekmiyordu ama Carrie onun dizine yaslandı ve Josh hızla yeniden taramaya başladı.

Carrie iri gözlü bir şaşkınlıkla onlara bakan Tem ve Dallas'a baktı ve iyi bir anne yüz ifadesi takınmaya çalıştı. "Bazen kocalar ve karılar-" diye başladı Carrie.

"Kapa çeneni," dedi Josh sertçe. "Bu akşam yiyecek bir şey var mı? İşte, sanırım saçın yapıldı." Tem'e baktı. "Peki ya kız kardeşininki?"

Tem hâlâ gözlerini kırptırarak bakıyordu. Az önce önemli bir yetişkin şeyi gördüğünü biliyordu ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

"Kız kardeşinin saçını taramayı bitirdin mi?" Josh yüksek ve delici bir sesle sordu ve Tem'i trans halinden çıkardı.

Tem, Carrie'den babasına, sonra tekrar babasına bakarak, "Ah, evet," diye cevap verdi.

"Güzel, o zaman yiyebiliriz." Josh bir iş adamı edasıyla Carrie'nin saçını bir kez daha okşadıktan sonra tarağı ona uzattı. "Acaba

"Şimdi yiyelim mi?"

"Elbette," dedi Carrie tatlı tatlı, sonra da sanki hayatı boyunca yapmış gibi ailesine yemek servisi yapmaya başladı. Tıpkı bir önceki gece olduğu gibi, yemek boyunca sohbeti sürdürmesi gereken kişi Carrie'ydi. Ama bu gece bu daha kolaydı çünkü çocuklar ona sorular sordular ve kardeşlerinin seyahatleri hakkında anlattıklarına duydukları ilgiyi gizlemek yerine, heveslerinin ortaya çıkmasına izin verdiler.

Yemekten sonra çocuklara iyi geceler dilediğinde, Dallas babasını öptükten sonra hiç tereddüt etmeden kollarını Carrie'ye doladı ve onu da öptü. Tem bir kenarda durmuş, elleri kirli iş pantolonunun ceplerinde, ne yapacağını bilemez bir haldeydi.

"Devam et," dedi Josh huysuzca, başıyla Carrie'yi işaret ederek oğluna onu öpmesi için izin verdi.

Tem utangaç bir tavırla Carrie'ye doğru eğildi ve hızla yanağından öptü. Bunu yaparken yüzü biraz kızarmıştı ama sanki kendisiyle gurur duyuyormuş gibi mahcup bir gülümseme takındı, sonra da aceleyle merdiveni çıkıp yatağına gitti.

Çocuklar odadan çıkınca Josh tek kelime etmedi ama masadan kalkıp şöminenin yanında durdu ve alevlere baktı. Carrie sessizce masayı topladı ve kirli tabakları lavaboya koydu. Onları temizlemek için ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve öğrenmek için de hiçbir isteği yoktu. Güzelliği seviyordu ve kirli bulaşıkların güzellikle hiçbir ilgisi yoktu.

Carrie Josh'a döndü. "Dışarı çıkmak ister misin?" diye sordu.

"Neden?" Josh şüpheyle sordu. Kollarını iki yana açmıştı göğsünde, sanki kendinden hiçbir şeyin gitmeyeceğine kararlıymış gibi kaçmak için.

"Bana bağırabilesin diye tabii ki. Bugün eve geldiğinde bir numaralı arzunun bu olduğu izlenimini edindim. Şimdiden unutmadın, değil mi? Ya da belki fikrini değiştirdin. Ya da belki de çocuklarımız duysun diye evin içinde bana bağırarak istiyorsun."

"Çocuklarım."

"Yani, onların duymasını mı istiyorsun?"

Bunun üzerine Josh, Carrie'nin üst kolunu tuttu ve onu evden dışarı, yıldızların aydınlattığı serin geceye doğru çekti.

Ağaçların arasına doğru yürüdü ama adam onu takip etmedi, o da ona döndü ve içini çekti. "Pekâlâ, ben hazırım."

"Yaptığın şey yanlış," diye başladı. "Tüm kasabanın önünde beni alay konusu yaptın."

"Aslında kasaba halkının sizin dünyadaki en şanslı adam olduğunuzu düşündüğünü sanıyorum ama karakterim hakkında sizin sahip olduğunuza inandığınız kadar derin bilgiye sahip değiller."

"Karakterin bununla hiçbir ilgisi yok. Herkese kendi aileme bakamayacağımı da söyleyebilirdiniz."

"Çocuklarını şimdiye kadar gördüğüm herkes kadar seviyorsun. Sadece hiç paranız yok gibi görünüyor. Şahsen, paraya sahip olmaktansa sevgiye sahip olmayı tercih ederim."

Josh onun boynunu mu sıkacağını yoksa ona bağırıp çağıracağını mı bilemiyordu. Ona ne söylerse söylesin, onu duymuyor, dinlemiyor, anlamıyor gibiydi. Tekrar konuştuğunda sesi daha sessizdi. "Bir erkek kendi ailesini geçindirebileceğini düşünmekten hoşlanır, karısının -yani, onun-"

"Evet, devam et. Senin için karın değilsem neyim?" Adam ona cevap vermedi, ama sessizce orada durdu.

Carrie içini çekti. "Pekâlâ Kral Joshua, size göre kurallara uygun olmayan bir numaralı görevi yerine getirdim, peki iki numaralı görev nedir? Umarım sadece üç görev vardır."

Bu saçmalık karşısında Josh şaşkın şaşkın baktı.

Carrie açıkladı. "Tüm peri masallarında prensese üç görev verilir. Bu sabah bana bir insanın asla tamamlayamayacağı bir liste verdiniz, ama ben bunu yapmayı başardım - tabii ki Rumpelstiltskin'in yardımıyla. Rumpelstiltskin tüm Eternity kasabasıdır. Şimdi efendim, iki numaralı görev nedir?"

Josh'un akli başına gelmeye başlayınca yüzünü buruşturdu. "Düşündüğüm gibi: Tüm bunların bir mizah kaynağı olduğunu, Maine'e döndüğünde zengin arkadaşlarına anlatabileceğin bir şey olduğunu düşünüyorsun."

"Ve *sen* hayattaki her şeyin kasvet sebebi olduğunu düşünüyorsun. Sana kendimi kanıtlamak için ne yapmam gerekiyor?" Durdu. "Hayır, bir dakika bekle. Rumpelstiltskin masalında hiç anlamadığım bir şey var biliyor musun? Genç kadının kralı neden *istediğini* anlayamamıştım. Kral, eğer samanı altına çevirmezse kafasını keseceğini söylemişti. Böyle bir pislikle *evlenmek* zorunda kaldıysa sonsuza dek mutlu yaşadığına nasıl inanabilirdim?"

Josh ağır bir sesle, "Sonsuza dek mutlu olmak diye bir şey yok, ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum," dedi.

"Belki sen olduğuna inanmıyorsun ama ben inanıyorum." Carrie neredeyse bağıırıyordu. "Ve sahip olmak istediğim şey de bu. Size yalan söyleyip evlenmek gibi korkunç bir oyun oynadığım için çok özür dilerim Bay Greene. Hayattaki en büyük kaygınız para gibi görüldüğüne göre, belki eviniz için harcadıklarım size yaptıklarımı kısmen telafi eder. Şimdi izin verirsiniz eşyalarımı toplamam gerekiyor."

Eve doğru ilerlerken Josh onu kolundan yakaladı. "Gecenin bir yarısı. Hiçbir yere gidemezsin."

"Evet, gidebilirim. Eğer en iyi ikinci atınızı verebilerseniz, kasabaya gitmek istiyorum. Bugün o kasabada harcadığım paradan sonra, birileri bana bu gece için bir yatak verecektir. Bir de çocuklarınıza gittiğimi söylemekten duyacağınız memnuniyeti düşünün. Onlara kadınların hainliği konusunda çok ihtiyaç duydukları bir ders verebilirsiniz."

"Carrie," dedi Josh, ona dokunmak için elini uzatarak.

"Demek adımı biliyorsun. Bu kadar onurlandırıldığımı bilmiyordum. Hakkımda bildiğiniz tek şeyin Bayan Montgomery olduğunu sanıyordum, ama sizin için bilmeniz gereken tek şey ismim, tabii bir de görünüşüm."

Carrie evin verandasına çıkıp kapıyı açtığında, dışarıda konuşulan her şeyi duydukları belli olan beyaz yüzlü, korkmuş görünümlü iki çocuk tarafından karşılandı.

"Gitmeyeceksin, değil mi?" Dallas gözyaşlarıyla dolu bir sesle, küçük yüzü bembeyaz bir halde, "Gitmeyeceksin, değil mi?" dedi.

Carrie, Josh'a hızlıca bir göz attığında, yüzünde bir balyoz iğnesiyle devirmeyi dilediği bir ben-söyledim-sen-böyle-sin sırtışı olduğunu gördü. İşte anda Carrie  ocuklara gerçeği söylemeye karar verdi. Yetişkinlerin  ocuklara anlayamayacakları kadar küçük oldukları şeyleri söyleyerek onları korkuttuklarını ve insanları korkutanın bilgi değil cehalet olduğunu düşünürdü.

"İkinizin de oturmasını istiyorum ve size her şeyi anlatmak istiyorum," dedi.

Tam da onun d ş nd ği gibi, Josh itiraz etmeye başladı ama kadın  fkıyla ona döndü. "Hoşuna gitse de gitmese de, ben yasal olarak bu ailenin bir parçasıyım."

Carrie onlara nasıl ve neden evlerine geldiğiyle ilgili her şeyi anlatırken çocuklar masada ciddi ve sessiz bir şekilde oturuyorlardı.

"Bizi resimden mi sevdin?" Dallas sordu.

"Evet," diye yanıtladı Carrie. "Evet. Ama şimdi gitmek zorundayım, çünkü baban burada daha fazla kalırsam, gittiğimde seni çok inciteceğimden korkuyor ve bunun olmasını istemiyor."

"Bizi bırakacak mısın?" Tem çok yetişkin bir sesle sordu ama sesinin altında bir çocuğun korkusu vardı.

"Eğer baban ve birbirimizi sevmiyorsak, sanırım sevmek zorunda . Korkarım babanıza çok kötü bir oyun oynadım ve bu konuda çok kızgın."

Dallas'ın gözlerinden yaşlar s z ld . "Kızma baba."

 ocuğu kucağına alan Carrie onu kollarının arasına aldı. "Babanı suçlama. Muhtemelen haklıdır. Bu küçük kasabada yaşamaktan sıkılabilirim. Görüyorsun, yaşadığım yerde partilere, danslara ve kahkahalara alışkınım." Yalan söylüyordu ama bunun iyi bir amaç için olduğunu biliyordu. Gitmeye ve çocukların onun gidişinin babalarının suçu olduğunu düşünmelerine dayanamıyordu. Babalarından hoşlanmamalarındansa ondan hoşlanmamaları daha iyiydi.

Dallas Carrie'ye sarılırken Josh başka tarafa baktı. Beş yaşındaki küçük bir kız hâlâ bebektir, her ne kadar Dallas bazen yetişkin gibi davransa da.

"Bir hafta boyunca bizimle kalabilirsin ve gittiğinde ağlamayız," dedi Tem, ilk kez onay için babasına bakmadan.

Herkes çocuğa döndü.

"Sanmıyorum-" diye başladı

Josh.

"O kalabilir!" Tem bağırdı ve gözyaşlarının eşiğinde olduğunu, tüm otokontrolünün kırılmak üzere olduğunu görmek kolaydı.

Sonunda konuşan Carrie oldu. "Temmie," dedi nazikçe. "Benden bu kadar hoşlanmaya başladığın için gerçekten gururum okşandı, ama ne düşündüğünü biliyorum, belki de kalırım. Kalmayacağımı garanti edebilirim. Kalmamın tek yolu babanıza aşık olmam olurdu ve bunun olmayacağına dair size söz verebilirim. Aptalca bir şekilde, fotoğrafına bakarak babanızın nasıl biri olduğunu bildiğimi sanmıştım ama öyle değilmiş. Baban yargılayıcı, dik kafalı, her şeyi bilen ve hiçbir mizah anlayışı olmayan biri ve ben onun gibi birini asla sevemem."

Josh, Carrie'nin kendisi hakkındaki bu açıklamaları karşısında dehşet içinde ona bakarken, çocuklar da Carrie'nin görüşlerini değerlendiriyormuş gibi babalarına bakıyorlardı.

"Babam eskiden gülerdi," dedi Tem ciddi bir sesle. "Ama annemden beri-" "Bu kadar yeter," dedi Josh sertçe, oğlunun sözünü keserek.

"Kal," dedi Dallas yalvararak. "Lütfen kal. Sen buradayken her şey çok güzel."

Carrie çocuğu kucağına alırken kendi gözyaşlarını da kırıştırmak zorunda kaldı. Belki de fotoğraftan sevmeye başladığı çocuklardı, çünkü tam da umduğu gibiydiler. İki gün içinde onları bu kadar sevmeye başladıysa, bir hafta kaldıktan sonra onlardan ayrılmak zorunda kalmanın dayanılmaz olacağını biliyordu. "Sanırım şimdi gitmem daha iyi olacak," dedi Carrie usulca.

"Oy kullanacağız," dedi Tem, ama izin almak için babasına bakıyordu.

Josh bir an düşündü ama başıyla onayladı. Carrie oylamanın berabere biteceğinden emindi, iki kişi gitmesini, iki kişi kalmasını istiyordu ama Tem, Carrie'nin kalabildiği kadar kalmasından yana olanları sorduğunda iki çocuk da ellerini kaldırdı, sonra yavaşça Josh da kaldırdı.

Carrie ona baktı. "Çocuklarımın mutlu olmasını istiyorum," dedi Josh yumuşak bir sesle, "sadece birkaç günlüğüne bile olsa."

Carrie iç geçirdi, çünkü bir hata yaptığını hissediyordu. Bu çocukları zaten seviyordu ve önümüzdeki birkaç gün içinde onları daha da çok sevecekti. Sadece birkaç gün içinde onları nasıl bırakıp gidebileceğini bilmiyordu.

"Bazen sahne geç kalır," dedi Tem, sesinde umut vardı.

Carrie gülümseyerek masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini elinin içine aldı. Evet, diye düşündü, bir hafta içinde neler olabileceğini kim bilebilirdi? "Pekâlâ," dedi sonunda. "Kalabildiğim kadar kalacağım."

Yedinci Bölüm

"İnsanlar nasıl aşık olur?" Dallas kardeşine sordu.

Çatı katında sabahın erken saatleriydi ve Carrie geldiğinden beri Josh her gece Dallas'ın dar yatağına sığmaya çalışmış ama Dallas'ın çok fazla kıpırdadığından şikâyet etmişti. Bu sabah erkenden kalkmış ve yeni soba için odun kesmeye gitmişti, böylece Carrie

kahvaltı pişirmek. Dallas babasının Carrie'nin yemek pişirmesi fikrinin bir şaka olduğunu mırıldandığını duymuştu ama babasının güldüğünü duymamıştı.

"Bilmiyorum," dedi Tem, ama bu fikri biraz düşünmüştü. "Sanırım erkek kadına çiçek verir ve el ele tutuşurlar, sonra da evlenirler. Başka ne olabilir bilmiyorum."

"Birine sorabilir miyiz? Belki Alice Teyze'ye."

Tem, "Hiram Amca'nın aşktan anladığını sanmıyorum," dedi ve Dallas başıyla onayladı. Aşk ve Hiram Amca'yı aynı düşüncede bir araya getirmek pek mümkün değildi.

Tem sessizce yataktan kalktı, kirli iş kıyafetlerini giydi, sonra Dallas'ın sade, yıpranmış kahverengi elbisesini giymesine yardım etti ve birlikte merdivenden .

Carrie ve babaları kahvaltıyı hazırlamaya koyulurken çocukların ikisi de yoldan çekildi. Tem, Dallas'ın neler olup bittiğini anlayamayacak kadar küçük olduğunu biliyordu, ayrıca parmaklarını duvardaki güllerin üzerinde gezdirmekle o kadar meşguldü ki başka şeylere dikkat edemiyordu ama Tem, babasıyla Carrie arasında olup biten her şeyin fazlasıyla farkındaydı.

Carrie ve babası kedi köpek gibi birbirlerini çekiştirip durdular. Josh, Carrie'nin yemek pişiremediğini, babasının parasıyla bir soba alabilse de onunla ne yapacağını bilmediğini söyledi. Bunun üzerine Carrie, Josh'un birazcık namusu varsa ona yemek yapmayı öğreteceğini söyledi.

Tem bunu duyunca neredeyse inleyecekti, çünkü bildiği kadarıyla babası yeryüzündeki *en kötü* aşçıydı. Carrie gelmeden önce, kasabadaki kadınlar ve Alice Teyze gün geçtikçe zayıflayan çocuklara acımasaydı, açlıktan ölebilirlerdi. Babaları bir keresinde yumurtaları kaynamaya bırakmış, sonra da atları beslemek için dışarı çıkmıştı. Geri döndüğünde yumurtaları tencereye bırakırken kırdığını ve içlerinin dışarı çıktığını fark etmiş. Kahvaltıda beyaz yapışkan bir şey yemişler.

Şimdi Carrie Josh'tan kendisine yemek pişirme dersleri vermesini istiyordu. Tem babasının doğruyu söylemesini, yemek pişirme konusunda Carrie kadar bilgili olduğunu söylemesini bekliyordu ama Josh söylemedi. Onun yerine

Carrie ona nasıl çiftçilik yapacağını sormadığını, kendisinin de ona işini nasıl yapacağını sormaması gerektiğini söyledi. Josh, Carrie'nin gönderdiği mektuba göre yemek pişirmekle ilgili her şeyi bildiğini söyledi. Aslında Josh eve canlı bir keçi getirmeyi düşünüyordu ve Carrie onu kesip geri kalan her şeyi yapacaktı. Tem, babasının bir keçiye sofraya hazır hale getirmek için başka neler yapıldığı hakkında hiçbir fikri olmadığını biliyordu ama kulağa öyle gelmiyordu. Sanki babası keçiler ve çiftlikteki diğer her şey hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyor gibiydi. Carrie çok sinirlendi ve Josh'a aptalın teki olduğunu ve onu son kez görmekten memnun olacağını söyledi. Josh ayrıca karısının da pişirebilmesi için tavşan almayı düşündüğünü söyledi.

Sonunda kahvaltıda yulaf ezmesi, pastırma ve yumurta yediler. Yulaf ezmesi sadece yarı pişmişti, bir kısmı hâlâ kuru taneler halindeydi. Pastırma yarı yanmış, yarı çiğdi ve yumurtaların ortası o kadar katı pişmişti ki Tem sarılarını buz hokeyi diskleri için kullanabileceğini biliyordu.

Her iki çocuk da masada oturmuş, yemeklerini karıştırırken Josh, Carrie'ye yemekte yanlış olan her şeyi ayrıntılı olarak anlattı. Çocukların yemeği yiyemediğini bile söyledi. Bunun üzerine Tem Dallas'ı tekmeledi ve ikisi de sanki açlıktan ölüyorlarmış ve yemekler çok lezzetliymiş gibi yemeye başladılar. Dallas yulaf ezmesinin tadının kötü olduğundan şikâyet etmeye başlayınca, Tem yulaf ezmesinin üzerine üç yemek kaşığı şeker koymuş ve Dallas'ın şikâyetleri kesilmiş.

Tem'in hayatının en uzun öğünü olan kahvaltıdan sonra Josh şapkasını taktı ve çocukların onunla birlikte tarlaya gitmek için hazırlanmaları gerektiğini söyledi. Dallas suratını astı ve Carrie'yle kalmak istediğini, Carrie'nin gideceğini ve onu görmek istediğini söyledi. Tem bunun babasını incittiğini görebiliyordu, bu yüzden Tem yüksek sesle babasıyla kalmak istediğini, şalgam çapalamayı ve mısırdaki böcekleri ayıklamayı dört gözle beklediğini söyledi.

Josh kızgın bir bakışla Tem'in de Carrie ile kalması gerektiğini söyledi. Tem itiraz etti, ancak Josh oğlunu yanında istemediğini ya da ona ihtiyacı olmadığını söyledi ve ardından hızla evden çıktı.

"Ne kadar neşeli bir adam," dedi Carrie. "Etrafta olması ne büyük bir keyif."

Dallas dedi ki, "Annem-"

Tem ağzını kapaması için onu tekmeledi. Babaları geçmiş hakkında kimseye bir şey söylememek konusunda çok konuşmuştu ama Dallas gibi bir bebek için bunu hatırlamak bazen zor olabiliyordu. Tem, babasının her zaman şimdiki gibi olmadığını, babalarının çok mutlu olduğu zamanlar olduğunu biliyordu. Tem, babasının uzanmış kollarına koştuğu zamanları hatırlıyordu; babasının güldüğünü, çocuklarını panayıra, sirke ve tiyatroya götürdüğünü . Babasının anneleriyle nasıl konuştuğunu hatırlıyordu. Aslında Tem, babasının *bütün* kadınlarla nasıl konuştuğunu hatırlıyordu. Anneleri Josh'un gerçek bir kadın erkeği olduğunu, hepsini büyülediğini söylerdi ama Tem, Carrie'nin babalarını "büyüleyici" bulduğunu sanmıyordu.

Josh, Carrie ile genellikle kadınlarla konuştuğu şekilde konuşmuyordu. Onunla sanki ondan nefret ediyormuş gibi konuşuyordu. Ama Tem nedense babasının Carrie'den gerçekten nefret ettiğinden emin değildi. Her şeyden önce, nasıl nefret edebilirdi ki? Tem, annesinden sonra Carrie'nin dünyadaki en güzel kadın olduğundan emindi. İkincisi, komikti, heyecan vericiydi ve insanları gülümsetiyordu. Bir insan Carrie'den nasıl nefret edebilirdi ki?

Bir de Carrie'ye çok yaklaştığında babasının takındığı tavır vardı. Tem bu sabah üç kez, Carrie ona doğru eğildiğinde ya da ona yaklaştığında babasının yüzünün kızardığını gördüğünden emindi. Ve Josh'un yüzü her kızardığında Carrie'ye kötü bir şey söylüyordu. Hatta küçük köpeği hakkında bile kötü şeyler söylemişti.

Bir de babasının Carrie'yi izleme şekli vardı. Ne zaman sırtı ona dönük olsa, Josh onu izliyordu. Gözlerini ondan alamıyor gibiydi. Ve bu sabah Josh, Carrie'nin aldığı bürodan temiz bir gömlek almak için yatak odasına gitmişti ve Tem babasının çekmecelerden birinin içine baktığını ve orada öylece durup baktığını görmüştü. Sonra Josh içinde ne varsa dokunmak için elini çekmeceye soktu. Yüzünde çok garip bir ifade vardı, tıpkı ayağını incittiği zamanki gibi.

acıtmıyordu ama gerçekten acıtıyordu. Babası odadan çıktıktan sonra Tem gizlice içeri girmiş ve çekmeceye bakmıştı. Carrie'nin geceliği oradaydı, bir gece önce Josh onun saçlarını tararken ve elini öperken giydiği gecelik.

Her şey Tem için çok kafa karıştırıcıydı. Babası Carrie'den nefret ediyor gibi görünüyordu ama ondan nefret ediyor gibi görünmüyordu. Ona bakmayı, geceleri hikâyelerini dinlemeyi ve ona çok yakın durmayı seviyor gibiydi, bu yüzden Tem babasının Carrie'ye neden böyle kötü şeyler söylediğini anlayamıyordu.

Carrie'ye gelince, Tem onu da anlamıyordu. Josh'a en az onun kendisine söylediği kadar kötü şeyler söylemişti ama sonra onun babasının gömleğini alıp kendisine sarıldığını gördü. Tem, gömleği tutarken Carrie'nin gözlerinde yaşlar görmüş olabileceğini düşündü ama bundan emin değildi.

"Bugün ne yapalım?" Carrie sordu. "Balık tutmaya gitmek ister misin?"

Tem mutfağa baktı. Dolabın üzerinde bir metre boyunda kirli tabak vardı ve yerde çamur vardı, kirli giysiler vardı ve hayvanların beslenmesi gerekiyordu. Emin değildi ama Carrie'nin gün boyunca temizlik yapması gerektiğini düşünüyordu. Alice Teyze birinin karısıydı ve her zaman bir şeyleri temizliyor gibi görünüyordu ve bir kadının eviyle gurur duyması hakkında çok konuşuyordu.

Tem boğazını temizledi. "Sana bulaşık yıkamayı gösterebilirim," dedi.

Carrie gülümsedi. "Eminim gerekirse bir yolunu bulabilirim, ama bulaşık yıkamayı öğrenmeye hiç niyetim yok. O kadar endişeli görünme, Tem. Temizlenirler. Onları yıkaması için kasabadan gelecek bir kadın var."

Tem tekrar denedi. "Ama *senin* bulaşıkları yıkaman gerekmiyor mu?"

"Eminim baban da öyle düşünüyordur. Ama ben de eminim ki bütün haftayı fırçalayarak geçirsem bile yine de bende bir sorun bulacaktır. Bir insan sizden hoşlanmamaya kararlıysa, hoşlanacaktır. Ayrıca, ikinizle sadece birkaç gün geçireceksem, balığa gitmeyi tercih ederim."

Carrie, Tem'in bunu düşünmesini izledi. "Tem, bu sana bağılı. Eğer burada kalıp ovalamak istiyorsan, öyle yapacağız. Ama balık tutmayı tercih edersen, onu da yaparız."

"Tem," dedi Dallas mızızlanarak, kardeşine bir gün eğlenmelerine izin vermesi için yalvararak.

Tem, babasının bir istediğı, bir eşin yapabileceğı en önemli şey olduğunu düşündüğü şey bu olduğu için temizlik yapmayı seçmesi gerektiğini biliyordu ama sonra kendine Carrie'nin haklı olup olmadığını sordu. Josh temiz bir eve dönerse mutlu olur muydu? Dün gece ışııkla dolu, duvarlarında güller olan bir eve dönmüştü ama Josh'un tek yaptığı homurdanmak olmuştu, Tem belki de temiz bir zeminin onu gülümsetmeyeceğini düşündü. Tem sonunda "Balık tutuyorum," dedi ve Dallas mutluluk içinde zıplamaya başladı, Çuf Çuf da onunla birlikte zıplıyordu.

Tem babasıyla Carrie arasındaki sorunları unutmaya çalışıyordu ama gün ilerledikçe onları daha çok düşünür olmuştu. Belki Carrie yemek pişiremiyordu ama başka şeyler yapabildiğı kesindi. Çocukları ahıra götürdü -babam barakaya böyle diyordu ve böyle demek Hiram Amca'yı güldürüyordu- ve onlara sandıklarını gösterdi.

Onları açmaya başladığında, Alaaddin'in hazinesi gibiydi ve çocuklara söylediğine göre İngiltere'de el yapımı olan oltaları bulması bir saatten fazla sürdü. Oltaları ona kardeşlerinin verdiğini bilmeleri için sormalarına gerek yoktu.

Carrie sandıkları kapattı ve dereye doğru yola koyuldular. Tem, Carrie'nin ne kadar iyi balık tutabildiğinden etkilenmişti. Alabalıkların nerede saklandığını hissediyor gibiydi ve oltasına solucan takmaktan hiç korkmuyordu. Onlar balık tutarken, Carrie çocuklara denizde balık tutma, ıstakoz ve diğer garip yaratıkları yakalama hikâyeleri anlattı.

"Annem bize ıstakoz yedirdi," dedi Dallas, sonra koluna vurunca Tem'e bağırdı.

"Annen hakkında konuşmaman mı gerekiyor?" Carrie sordu.

Dallas başını salladı, Tem ise onu uyarırcasına ters ters baktı.

"Annenden bahsetmek babanı üzüyor mu?" Carrie sordu.

Dallas, "Üzücü değil," diye söze başladı ama Tem'e bir bakış attıktan sonra başka bir şey söylemedi.

Tem koca ağızlı kız kardeşini korudu. "Çok üzücü. Belki de bu yüzden sana böyle kötü şeyler söylüyor."

Carrie bunun üzerine başını salladı. Belki de Josh'un çocuklarının annesinin yerini kimsenin dolduramayacağını düşündüğü doğrudur.

"Saate bak," dedi Carrie. "Öğle yemeği vakti geçti." "Babam hiç yiyecek almadı," dedi Dallas. "Acıkmış olmalı."

"O zaman Bayan Emmerling'in bizim için ne hazırladığına bakalım, sen de babana bir şeyler götürürsün."

Eve döndüklerinde, bıraktıkları gibi kirli olduğunu gördüler. Carrie'nin kasabadan tuttuğu kadın henüz gelmemişti ve Tem onun gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Eğer babaları eve geldiğinde bütün bu pisliği görürse çok kızacak, aç kalacak ve akşam yemeği de olmayacaktı.

"Tem," dedi Carrie gülümseyerek, "bu kadar üzgün görünme. Bu bir trajedi değil. Baban için öğle yemeği hazırlayabilirim. Ona kızarmış yumurtalı sandviç yaparım."

Tem, yüksek sesle inlemesini engellemek için eliyle kız kardeşinin ağzını kapatmak zorunda kaldı. "Bunu sevecek," dedi Tem ve Carrie arkasını döndüğünde iki çocuk da ona melek gibi gülümsüyordu.

Carrie yumurtaları kızartırken Tem bir torbaya konserve kutuları ve bir kavanoz turşu koydu, sonra üçü ve Çuf Çuf Josh'un her gün bütün gününü geçirdiği tarlalara doğru yola çıktılar. Yolda Dallas durmadan konuşuyor, Carrie'ye deniz, Çin ve kardeşleri hakkında milyonlarca soru soruyordu, bu yüzden Tem'in düşünecek zamanı vardı. Aslında hayal kurmaya vakti vardı.

Carrie'nin babasına sandviçini uzattığını ve babasının sandviçin çok güzel olduğunu, Carrie'yi sonsuza dek seveceğini ve her zaman onlarla kalmasını isteyeceğini söylediğini hayal etti. Carrie evet ve sonra bir aile olacaklardı. Carrie de babasının

Babası eskiden olduğu gibi gülecek ve herkes mutlu olacaktı. Tem'in görebildiği tek sorun, Carrie'nin yapmak istemediği kirli bulaşıklar konusunda ne yapacağıydı ve bir de, büyük ölçüde geliştirilmeye ihtiyaı olan yemekleri vardı. Tem'in bu konularda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Aslında, Carrie'nin yemeklerini düşünmek rüyayı biraz daha az pembe yapıyordu.

Carrie, Josh'un bütün gün çalıştığı  tarlayı gördüğünde rüya tüm pembeliğini kaybetti. Tem, Hiram Amca'sının tarlalarını görmüştü ve bir masal kitabından fırlamış gibi göründüklerini biliyordu ama Tem ne yaparsa yapsın babasıyla gurur duyuyordu ve babasının tarlalarının böcek ve yabani otlarla dolu olduğu ve mısırların bazılarının uzun bazılarının kısa olduğu gerçeğini hiç düşünmemişti.

Tarlalara bir kez baktıktan sonra Carrie gülmeye başladı. Tem, Carrie'nin her şeyde bir mizah bulmasına zaten alışkındı ama Josh bunu anlamıyor gibiydi. Tem, Carrie güldüğünde babasının çok sinirlendiğini gördü ve Carrie, Josh'un ev kadını olduğu kadar kötü bir ifti olduğunu söylediğinde daha da sinirlendi. Carrie'nin evden çıkış şekli ve babasının mısır tarlasının görüntüsü göz önüne alındığında Tem, Carrie'nin doğruyu söylediğini düşündü.

Ama babası Carrie'nin söylediklerinde herhangi bir gerçeklik ya da mizah görmüyor gibiydi. Aslında Carrie gldke babası daha da sinirleniyordu. Sadece Carrie'nin sandviçini ısırđıđında ve büyük bir yumurta kabuğu tomarını iğnediğinde güldü. Bunun *ok* komik olduğunu düşünüyor gibiydi.

Carrie arkasını döndü ve uzaklaştı, Choo-choo öfkeyle Josh'a havlıyordu, sanki Josh'un metresini kızdırdığını biliyordu ve şimdi Carrie de babası kadar kızgındı.

Çocuklar bir an babalarıyla mı kalacaklarını yoksa Carrie'yle mi gideceklerini bilemeden öylece durdular ama Josh ocuklara Carrie'yle gitmelerini söyledi. "Onu benden daha çok seviyor gibisiniz, o yüzden onunla gidin." Tepinerek tarlaya geri döndü.

Dallas gözyaşlarına boğulunca Tem onu kucağına aldı ve eve geri götürdü.

Tanrı'ya şükürler olsun ki eve vardıklarında Bayan Emmerling temizlik yapıyor ve yemek pişiriyordu. Carrie yatak odasına gidip kapıyı çarptı ve çocuklar onun ağladığını duyduklarından emindiler.

Dallas yeni bebeğini ve Çuf Çuf'unu alıp oynamak için dışarı çıkarken Tem şöminenin önündeki sallanan sandalyeye oturdu. Tem sandalyede oturup düşünürken Bayan Emmerling mutfakta koşuşturdu, sonra süpürdü ve toz aldı. Bir süre sonra Bayan Emmerling karşıdaki koltuğa oturdu ve Josh'un gömleklerindeki bazı delikleri dikmeye başladı.

"Çok ciddi bir sorunuz varmış gibi görünüyorsunuz," dedi Mrs. Emmerling dedi ki. "Yardımcı olabileceğim bir şey mi?"

Tem bu kadını tanımıyordu ama ondan hoşlanmıştı. Güzel ve şişmandı, yüzü ve elleri kırmızıydı. Başını hayır anlamında salladı.

"Emin misiniz? Benim de sekiz çocuğum var, bu yüzden sorunları dinlemeye alışkınım."

"İnsanların birbirini sevmesini sağlayan şey nedir?" Tem kaçırdı.

Bayan Emmerling bir an için dikiş dikti. "Bunu neden bilmek istiyorsunuz?"

Tem hızla gözlerini kırptırdı. Ağlamak istemiyordu. Ağlamayacaktı. "Babam onu sevmediği sürece Carrie burada ve Carrie yemek yapamadığı için babam onu sevmeyecek. Ona yemek yapmayı öğretebilir misin?"

Bayan Emmerling gülümsedi. "Yemek yapmanın aşkla bir ilgisi yok. İyi bir aşçı olmak evliliğin daha hoş bir yer olmasına yardımcı olur, ama bir erkeğin bir kadına evlenme teklif etmeden önce yemek pişirmeyi düşündüğünü hiç sanmıyorum. Düşündüyse bile, bir kadının isteyeceği türden bir erkek değildir. Elmalı turtalarını değil, *kendisini* isteyen bir erkek ister."

Bu Tem'e hiç yardımcı olmadı ve yüzündeki ifade şaşkınlığının devam ettiğini gösterdi.

"Eğer baban Carrie gibi güzel bir kıza aşık değilse, o zaman başka bir sorun var demektir. Neden bana neler olduğunu anlatmıyorsun?"

Tem ona elinden geldiğince anlattı ama kendisi de tam olarak anlamamıştı. Babasının çiftlik işleri yapabilecek evlenmek istediğini ama onun yerine Carrie'nin geldiğini ve bunun onu kızdırdığını söyledi.

Bayan Emmerling yumuşak bir sesle, "Babanız size bakması için birinin kendisine yardım etmesini istiyordu," dedi.

"Evet," dedi Tem parlak bir sesle. "Ve Carrie bizimle ilgileniyor. Bize hikayeler anlatır, bizi güldürür ve gerçekten iyi balık tutar. Ama-" Tem ayakkabısının burnuna baktı.

"Ama ne?"

"Ama babamın tarlalarına güldü."

Bayan Emmerling gülümsemesini gizlemek zorunda kaldı. Kasabadaki diğer herkes de Josh'un tarlalarına gülüyordu, ama kahkahalarını duymasına izin vermiyorlardı. Sonsuzluk'ta hiç kimse çiftçilikte Josh'tan daha fazla çabalayıp da bu kadar az başarılı olan birini görmemişti. Çocukları için iyi bir yuva kurmayı o kadar çok istiyordu ki.

Bayan Emmerling gün önce rezalet olan ve şimdi düpedüz güzel olan eve baktı. Hiç kuşkusuz Josh'un gururu Carrie tarafından ciddi biçimde incitilmişti. Carrie kasabaya gelmiş ve Josh'un aylardır yapmak için uğraştığı şeyi bir günde yapmıştı ve Josh bu işte fena halde başarısız olmuştu.

Şahsen Bayan Emmerling, Josh ve Carrie'nin birlikte kalmaları için bir umut görmüyordu. Erkeklerin kendilerini hiçbir konuda geçemeyen kadınlardan hoşlanmadıklarını tecrübe etmişti. Tem'e üzgün bir bakış attı. Eternity'deki herkes bu zavallı, annesiz çocuklar için üzülmüyordu ve evlenmemiş her kadın bir zamanlar yakışıklı Josh'a kancasını takmaya çalışmıştı ama hepsi başarısız olmuştu. Sanki kadınlara ya da en azından onunla evlenmek isteyen kadınlara karşı bir nefret geliştirmişti.

Artık Josh, hayat dolu, güler yüzlü Bayan Carrie ile evliydi ve Carrie de onun tarlalarına gülüyordu.

"Görüyorsun ya Tem," diye başladı Bayan Emmerling, "iki insan evlendiğinde, birbirlerinin dünyadaki en harika insan olduğunu düşünmek zorundadırlar. Gerçekte çok sıradan insanlar olabilirler, ama birbirlerinin

diğeri... şey, dağları yerinden oynatabilir, güneşin doğmasını ve batmasını sağlayabilir, bu tür şeyler."

Tem ona aptalmış gibi baktı, söylediği tek kelimeyi bile anlamamıştı.

"Baban Carrie'nin kendisinin harika olduğunu, dünyadaki en iyi, en cesur ve en iyi adam olduğunu düşünmesini istiyor. Onun-"

"Ama *öyle*! Benim babam en iyisidir."

Bayan Emmerling gülümsedi. "Evet, *öyle* ama Carrie bunu görmüyor. Tek gördüğü, babanın, mesela Hiram Amcan kadar iyi bir çiftçi olmadığı."

"Kimse onun kadar iyi çiftçilik yapamaz," diye mırıldandı Tem. Eğer Hiram Amca bir erkeğin nasıl olması gerektiğine dair bir örnekse, o zaman babasının yelpazeleme konusunda bu kadar kötü olmasına sevinmişti.

"Aynen *öyle*. Korkarım Carrie babanızın çok iyi bir çiftçi olmadığını görüyor ve babanız da onun gördüğünü görüyor."

"Sence Carrie Hiram Amca'ya aşık olacak mı?" Bayan Emmerling kıkırdarak, "Bundan şüpheliyim," dedi.

Tem hâlâ anlamamıştı. "Ama Carrie tarlalarını görmeden önce babamdan hoşlanmıyordu. Sanırım Carrie ilk başta babamı sevdi ama babam onu sevmeyi. Bizi besleyemeyeceğini ya da yıkayamayacağını söyledi."

"Ama bu da aynı şey, değil mi? Baban Carrie'nin dünyadaki en harika insan olduğunu düşünmüyor, tıpkı onun da baban hakkında böyle düşünmediği gibi. Eğer birbirleri hakkında böyle düşünmeye başlamazlarsa, birbirlerini asla sevmeyecekler."

Tem bir an sessiz kaldı. "Kirli bulaşıklar ne olacak?"

Bayan Emmerling güldü. "Eğer baban Carrie'ye aşık olursa, bence bulaşıkları kendisi yıkamaya başlayabilir. Ve gerçekten de onun pişirdiği her şeyin lezzetli olduğunu düşünecektir."

"Yumurtaları bile mi?" Tem'in sesinde mutlak bir inançsızlık vardı.

"Özellikle de yumurtaları." Bayan Emmerling bir süre çocuğu izledi. sonra temizliği bitirmek için ayağa kalktı. Kendi adına mutluydu. Carrie nasıl temizlik yapılacağını bilmiyordu, çünkü kendisinin ve ailesinin Carrie'nin ona ödediği paraya ihtiyacı vardı.

Bir süre sonra Tem kalktı, evden çıktı ve dışarı çıktı. Dallas ormanın kenarındaki bir ağacın gölgesinde oturmuş bebeğiyle gevezelik ediyordu. Çuf Çuf Tem'i görünce Dallas'ın yanından ayrılıp ona doğru koştu. Tem verandanın kenarına oturup küçük köpeği okşarken, Bayan Emmerling'in ona söylediklerini düşündü.

Carrie giderse, babasının onun diktiği güllerin ölmesine izin vereceğinden emindi. Hem kendisi hem de Dallas bütün günü babalarıyla birlikte tarlada geçirmek zorunda kalacaklardı. Josh Dallas'a tarlada çok sık bir şeyler yaptırmıyordu ama Dallas onun görüş alanı içinde kalmak zorundaydı ve bazen çok sıkılıyordu.

Carrie giderse her şey eskisi gibi olacaktı ve şu anda bu Tem için korkunç bir olasılık gibi görünüyordu.

"Ne ki?" Tem, Choo-choo'ya fısıldadı. "Babam ve Carrie'nin birbirlerinin harika olduğunu düşünmelerini nasıl ?"

Tem denedi. Hayatında başka hiçbir şey yapmasa bile, en azından Carrie'ye ve babasına diğerinin ne kadar harika olduğunu göstermeye çalıştığını biliyordu. Ama yatağa girdiğinde mutsuzluğu geçmişti.

Yemek boyunca her birinin aklına gelen her iyi özelliğine dikkat çekti. Babasına Carrie'nin ne kadar güzel olduğunu anlattı. Harika şeylerle dolu sandıklarından ve Carrie kalırsa bunları Josh'un görmesi için eve getirebileceğinden bahsetti. Bu, babasının Carrie'nin kardeşleri hakkında hoş olmayan şeyler söylemesine neden olmuş, Carrie de erkek kardeşlerinin Josh'tan çok daha iyi olduğunu söylemişti.

Tem, Carrie'ye babasının onlarla ilgilendiğini anlattı. Tem, Carrie'ye geçmiş anlatmayı çok istiyordu ama yapamıyordu çünkü geçmiş hakkında konuşmak yasaktı. Babası, "Hayatımın o kısmı bitti ve bir daha ondan söz etmenin faydası yok," demişti.

Dallas kardeşinin hayal kırıklığını hissetmiş gibiydi, bu yüzden "Babam konuşmalar yapar. İyi konuşmalar yapar ve kadınlar onu sever."

Josh kızına onu susturan bir bakış attı.

Ancak Carrie, Dallas'ın söylediklerine büyük ilgi gösterdi ve birkaç soru sordu, ancak Josh ona cevap vermedi veya çocukların cevap vermesine izin vermedi.

Tem içini çekti ve tekrar birlikte yapabileceği şeyler düşünmeye çalıştı. Birlikte balık tutmaya gitmelerini önerdi, ancak Josh yaşamak için çalışmak zorunda olduğunu söyleyerek buna burun kıvırdı. Tem, Carrie'nin babasına mısır bitkilerinde hata ayıklamasına yardım etmesini önerdi.

"Üzgünüm ama o sadece babasının parasının satın alabileceği şeyleri yapıyor."

Bunun üzerine Dallas babasının kullandığı ses tonu karşısında ağlamaya başladı. Josh kızını kollarının arasına aldığı anda, Carrie'nin Dallas'ı ağlattığını söyledi.

"Kabalığınız, inatçılığınız bir yana, onu ağlattı."

Tem bu kelimeyi bilmiyordu ama babası biliyor gibiydi.

Josh çok sinirlendi ve Carrie'ye bir şey söylemek için ağzını açtı ama Carrie masadan kalkıp yatak odasına gitti. Yatak odasının kapısını çarpmadan önce, "Senin için çok önemli olduğuna göre masayı kendin toplayabilirsin," dedi.

Tem ve kız kardeşi babalarına iyi geceler öpücüğü verdiler ama o şöminenin önünde durup içine bakarken onları fark etmemiş gibiydi.

Dallas'ın yatağında uyumaya çalışmak için merdivenden çıktığında Tem hâlâ uyanıktı. Çok fazla düşünüyordu.

"Baba?"

"Uyuyor olmalıydın."

"Carrie'nin harika olduğunu düşünüyor musun?"

"Bence Carrie hayatı boyunca tapılmaktan başka bir şey görmedi. Hiç çalışmak zorunda kalmadı; hayatında hiçbir şeyden mahrum bırakılmadı." Josh döndü ve oğlunun yatağının yanında diz çöktü. "Ondan hoşlandığını biliyorum. Neşeli biri olduğunu biliyorum ve Tanrı biliyor ya, son birkaç yıldır yaşadıklarınızdan sonra siz çocuklar hayatınızda biraz kahkahayı hak ediyorsunuz ama bu konuda bana güvenmek zorundasınız. Carrie çocuklarınız için uygun bir anne değil."

Tem dirseklerinin üzerine oturdu. "O senin için uygun bir eş mi? Biz olmasaydık, onunla evlenir miydin?"

Josh gülümsedi. "Bunu yapacak kadar aptal olabilirim. Ama siz çocuklar beni akıllı yaptınız, Carrie gibi bir kelebekle kalamayacak kadar akıllı. Şimdi uyuyun. O gittikten bir ay sonra onu hatırlamayacaksınız bile." Oğlunun alnından öptü ve soyunmaya başladı.

Ama Tem yatağa uzanıp tavan arasına uyumadı. Babasıyla Carrie'nin birbirlerini sevmemeleri onun suçuydu. Onun ve Dallas'ın hatasıydı.

Sekizinci Bölüm

Ertesi gün Carrie ve Josh, Josh tarladan eve gelene kadar Tem'in kaybolduğunu öğrenemediler. Josh, Carrie'nin tarlalarına gülmesinin ve çocuklarını terk acısını hâlâ üzerinden atamadığı için, gece saat dokuza kadar eve dönmedi.

Kapıyı açtığında onu karşılayan manzara onu mutlu etmeliydi, ama bunun yerine onu zaten olduğundan daha da kızdırdı. Dallas bir taburenin üzerinde durmuş, Carrie de ona yeni bir elbise dikiyordu; Josh'un kızına almaya parasının yetmediği bir elbise. Küçük ev neşeli ve güzel kokularla doluydu ve Carrie, karısı olmayan karısı, çok güzel görünüyordu.

Josh evde olduğunu haykırmayı, karısının ve çocuğunun kollarına koşmasını dünyadaki her şeyden daha çok istiyordu.

Öyle de oldu, sessizce içeri girdi ve şapkasını kapının yanındaki askıya astı.

"Baba!" Dallas ağladı ve tabureden aşağı atlamaya başladı ama Carrie ona yardım etti.

Sıcak, temiz kızı kollarına uçu ve boynuna sarıldı. Tarlaları katlanılabilir kılan şey buydu, diye düşündü, mutsuzluğunu değerli kılan şey buydu.

"Akşam yemeğinde biftek var ve Bayan Emmerling kurabiye yaptı ve sanırım bebeğimin saçları uzuyor."

Josh kızının saçlarını okşarken, onu yeniden temiz görmenin iyi olduğunu düşündü. Çiftliği işlettiği aylar boyunca çocuklarının temizliğine dikkat edecek zamanı olmamıştı. Onları beslemek ve giydirmek için yapması gereken çok şey vardı. "Saçları uzuyor, mi?" Josh gülümseyerek sordu. Kızına bir oyuncak bebek bile verememişti.

Arkalarında duran Carrie gülümsüyordu ve Josh, ince beli, sarı saçları ve kendisine ait olmayan vücuduyla hayatında hiç bu kadar güzel bir kadın görmediğini biliyordu.

"İyi akşamlar," dedi Josh sert bir sesle. "Sanırım tuttuğunuz kadın akşam yemeğini hazırlamış."

Carrie arkasını döndü, gülümsemesi kaybolmuştu. "Evet, öyle yaptı." Tekrar Josh'a baktı. "Tem nerede?"

Josh, Tem'in bütün gün yanında olduğunu bilmeyecek kadar aptalmış gibi hızlıca, "O seninle," dedi.

Carrie bir an gözlerini kırpıştırarak öylece durdu, sonra biraz solgunlaşmaya başladı. Yatak odasına gitti ve Tem'in günü babasıyla geçireceğini söylediği bir notla döndü.

Josh tek kelime etmeden gömleğinin cebine uzandı ve Tem'den bir not daha çıkardı. Bu notta Tem'in günü Carrie'yle geçireceği yazıyordu.

"Belki de balığa gitmek istemiştir," dedi Carrie ama buna inanmıyordu. Tem her neredeyse ve her ne yapıyorsa onun Josh ve kendisiyle bir ilgisi olduğunu şüphesiz biliyordu.

Josh, Carrie'nin omuzlarından tuttuğu gibi saniyeler içinde odanın diğer ucuna geçti. "Nerede o? Oğlum nerede?" diye bağırdı yüzüne doğru.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Carrie. "Bütün gün seninle olduğunu sanıyordum."

Josh onu sarstı. "Nerede o?" diye bağırdı, sanki sesinin yüksekliği ona bilmediği bir şeyi hatırlatacakmış gibi.

Dallas babasının bacaklarını tutarak, "Carrie'ye zarar verme," diye bağırdı. "Tem geri dönecek. Döneceğini söyledi."

Hem Carrie hem de Josh dönüp ona baktılar, sonra Josh tek dizinin üzerine çöktü. "Kardeşin nerede?" diye sordu usulca.

Dallas Carrie'nin eteğinin güvenliğine doğru geri çekildi. "Söylememem için bana yemin ettirdi. Eğer söylersem başıma kötü bir şey geleceğini söyledi."

"Kötü bir şey olacak-" Josh başladı ama Carrie Dallas'ı kaldırıp masanın üzerine koydu.

"Tem'in ne zaman dönmesi gerekiyordu?"

Dallas ağlayacakmış gibi görünüyordu. "Babamdan önce evde söyledi."

Carrie çocuğun başının üzerinden Josh'a, sonra tekrar Dallas'baktı. "Çok geç kaldı, değil mi?"

Josh ikisinin arasına girdi. "Dallas, Tem'in nereye gittiğini bana söylemek zorundasın. Yapmak zorundasın-" Dallas ağlamaya başlayınca sözünü kesti.

Josh'u kenara iten Carrie, Dallas'a doğru eğildi. "Ama söyleyemezsin, değil mi? Ve sadece Tem söyleyemeyeceğini söylediği için değil. Söyleyemezsin çünkü bu bir onur meselesi, değil mi? Onurun ne olduğunu biliyorsun, değil mi Dallas?"

"Hayır," diye burnunu çekti çocuk.

"Onur, birinin size bir sır vermesi ve bu sırrı söylemeden önce ölmenizdir."

"Tanrı aşkına!" Josh dedi ki. "Bu gök gürültüsüydü. Sanırım bir fırtına yaklaşıyor olabilir."

Carrie yüzünü Dallas'inkine yaklaştırdı. "Ama bazen onur ve birine yardım etmek birbiriyle savaşıır. Şu anda olduğu gibi. Eğer söylersen onurlu biri olmazsın ama söylemezsen Tem'in başı belaya girebilir."

Dallas başını salladı ve endişeyle babasına baktı.

"Öyleyse," dedi Carrie, "bakalım Tem hakkında bir şeyler öğrenebilecek miyiz ve senin onurunu da koruyabilecek miyiz? Benim sana her gece anlattığım gibi sen de bana bir hikâye anlatsan?"

"Aşkına-" Josh'un sözleri bir şimşek çakması ve ardından gelen gök gürültüsüyle kesildi.

Dallas ciyakladı ve Çuf Çuf masanın altına saklandı.

"Bir zamanlar çok mutsuz olan genç bir prens varmış," diye başladı Carrie. "Diyelim ki kral ve kraliçenin sorunları varmış ve prens bu sorunlarla ilgili bir şeyler yapmak istiyormuş. Sizce prens ne yapardı?"

Dallas kararlı bir şekilde, "Çıngıraklı yılan arayın," dedi.

Carrie doğruldu. "Çıngıraklı yılanla ne yapacaktı?" diye sordu fısıltıyı geçmeyen bir sesle.

"Onu senin -yani kraliçenin- yatağına koyacaktı, böylece kraliçe korktuğunda kral onu kurtarabilecek ve kraliçede onun ne kadar büyük olduğunu anlayacaktı. Sonra birbirlerini sonsuza dek seveceklerdi."

Carrie yavaşça dönüp Josh'a baktı, kendisinin de onun kadar solgun olup olmadığını merak ediyordu. Şimdiden titremeye başladığını hissedebiliyordu.

Josh kızının önünde diz çöktü. "Prens çıngıraklı yılanı nereden bulmuş olabilir?"

"Starbuck Dağı'nda," dedi çocuk. "Tem prens- orada birkaç tane görmüş. Dağda bir sürü çıngıraklı yılan görmüş."

Bir başka şimşek çakması ve gök gürültüsü Dallas'ın babasının kollarına atlamasına neden oldu.

Josh, Dallas'ı yatak odasına taşıırken, "Ona kalın giysiler getir," dedi. "Fırtınaya karşı onu sarmak istiyorum."

Carrie onun kolunu yakaladı. "Ne yapacaksın?"

Şu anda Carrie'yle pek ilgilenmediği belliydi. "Dallas'ı kardeşimin evine götüreceğim ve atımı alacağım, sonra da oğlumu bulmaya gideceğim." Tekrar yürümeye başladı.

Carrie kendini onun önüne koydu. "Seninle gelmek istiyorum."

Evi aydınlatan bir başka şimşek Carrie'nin Josh'un yüzündeki küçümseme ifadesini görmesini sağladı.

Carrie ellerini onun iki kolunun üzerine koydu, parmakları kaslarına batıyordu. "Dağda yalnız olması benim suçum. Buraya gelmemiş olsaydım-"

"Bunu düşünmek için artık çok geç." Onu iterek yatak odasına girdi ve Dallas'ı yatağın üzerinde durdurdu.

Carrie onun yanına gitti. "Mutfakta çaresiz ama hayatımın geri kalanında çaresiz değilim. Benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi bildiğini düşünebilirsin ama aslında hiçbir şey bilmiyorsun. Denizci bir aileden geliyorum ve hayatta kalmayı biliyorum ve dört ayaklı her şeye binebilirim." Kadın ona yün bir gömlek uzattı ve Dallas'ı gömleğe sardı.

Dallas'ı tekrar kaldırarak ön kapıya yöneldi ama Carrie kapının önüne yerleşti. "Gitmem 'izin versen' de vermesen de Tem'i arayacağım. İster seninle ister tek gideyim, gideceğim."

Josh bir an için ona baktı. Onunla tartışacak zamanı olmadığı gibi, korkmuş bir kadınla geçirecek zamanı da yoktu. Şimdi tek endişesi oğluydu. "Git ya da kal, umurumda değil. Ama bana ayak uyduramazsan, seni geri getirmemi bekleme."

"Beni geri getirmek zorunda değilsin. Bana uygun bir at bulabilir misin?"

Senin şu dırdırlarından başka bir şey mi?"

Bir kez başını salladı, sonra kapıdan çıktı. O gittikten sonra Carrie ekmek ve pastırmayı alıp yağlanmış bir çuvala koydu, sonra da kurtarma görevi için ekipman toplamaya başladı. Hayatı boyunca deniz kenarında yaşadığı için kurtarma konusunda çok şey biliyordu. O

kulübeye gitti, büyük bıçağını bulana kadar sandıklarını karıştırdı, sonra duvardan uzun, ağır bir ip aldı. Eve geri döndüğünde, yükselen rüzgârla mücadele etmek zorunda kaldı. Çantaya kibrit koydu, sonra sargı bezi için bir kombinezon yırttı ve ağır mumlu brandayı bir torbaya doldurdu.

Ekipmanı hazır olduğunda eteğini, kombinezonunu ve çemberlerini çıkardı ve Josh'un ağır kanvas pantolonunu giydi, belinden geniş bir deri kemerle bağladı.

Josh döndüğünde işini yeni bitirmişti. Josh ona yukarıdan aşağıya baktı ama çantaları alıp içlerine bakarken bir şey söylemedi, içine koyduklarından tatmin olmuş görünüyordu, sonra ipi ondan aldı.

"Kardeşim yardım için kasabaya haber gönderdi. Birkaç saat içinde dağ arama ekipleriyle dolacak. Sen kalmalısın-"

Ona kalın bir dilim tereyağlı ekmek uzattı. "Kapa çeneni ve yolda ye Hadi, zaman kaybediyoruz."

Ekmeği aldıktan sonra başıyla onayladı ve bundan sonra ona geride bırakılması gereken bir kadınmiş gibi davranmayı bıraktı. Dışarıda Carrie'nin gördüğü en iyi atlardan ikisi duruyordu; biri burnunda beyaz bir allık olan kocaman siyah bir aygır, diğeri ise gururlu ve hızlı görünen koyu kahverengi bir kısraktı.

"Binin ona," diye bağırdı Josh, çünkü rüzgâr artık oldukça şiddetliydi. "Ve benimle kal. Eğer yetişemezsen, buraya geri dön ve beni bekle. Anladın mı?"

Carrie başını sallayarak kolayca eyere atladı, sonra hayvanı Josh'un büyük aygırının arkasından dizginledi.

Ata binebiliyor, diye düşündü Carrie. Şimdiye kadar gördüğüm herkes kadar iyi ata binebiliyor, diye düşündü Carrie, onun evden çıkan bozuk patikadan son hızla inişini izlerken, Carrie de hemen arkasındaydı. Dağın eteğine ulaştığında hiç tereddüt etmeden doğruca yukarı çıkmaya başladı. Carrie cesaretini toplamak için derin bir nefes aldıktan sonra onu takip etti. Gözleri bir kedininki gibi olmalı, diye düşündü, çünkü hiçbir şey göremiyordu. Tanrıya şükür ki

aygırın arka toynağındaki beyaz bir noktaydı, çünkü bazen görebildiği tek şey oydu.

Bindiği kısırak iki kez vazgeçip dağdan aşağı inmek istedi ama Carrie durmasına izin vermedi. Atların ayaklarının kaymasına neden olan sert kayaların üzerinden, sonra Carrie'nin yüzünü tırmalayan ve giysilerini yırtan bodur meşe korularının arasından yukarı ve yukarı gittiler.

Carrie, Josh'un patikadan değil, dağın tepesine giden en hızlı, en kestirme yoldan gittiğini fark etti. Josh onun farkında değilmiş gibi görünüyordu, tek düşüncesi oğlunun peşinden gittiği idi ve aklında başka hiçbir şey ya da hiç kimse yoktu. Carrie ve kısırak sert, kayalık bir yüzeye geldiklerinde hayvanın ayağı kaydı. Kısırak çığlık attı ve Carrie büyük hayvanın dönüp dağdan aşağı inmesini engellemek için vücudundaki tüm kasları kullanmak zorunda kaldı. Kırbacını hayvanın sağrısına uygulayarak dizginleri sertçe çekti, hayvanın kontrolünü şimdi kaybederse bir daha asla geri kazanamayacağını biliyordu. İçindeki korkuyu dindirmek için, sadece bir denizcinin nasıl küfredeceğini bildiği gibi küfretmeye başladı. Bildiği kelimeler en az altı dildeydi ve hepsi de kardeşlerinin gittiği yerlerden geliyordu. Kardeşleri yabancı bir dil kullandıklarında küfür ettiklerini anlamayacağını düşünmüşlerdi ama Carrie kelimeleri duymuş ve hatırlamıştı ve şu anda hepsini kısırak üzerinde kullanıyordu.

Bileğinin kırılacağını düşündüğünde, kısırak dövüşmeyi bıraktı ve dağa geri dönmeye başladı. Carrie hareket etmeye başladığında bir şimşek çaktı ve başını kaldırdığında Josh'un atının üzerinde bir tepede durup onu izlediğini gördü. Onu beklemeyeceğine dair tüm yeminlerine rağmen, tam da bunu yapıyordu. Emin değildi ama yoluna devam etmeden önce başıyla onu onayladığını düşündü.

Dağın tepesine vardıklarında yağmur başlamış, yüksek rakımdaki yağmurun olabileceği kadar soğuk ve şiddetli bir şekilde yağmaya başlamıştı. Carrie birkaç dakika içinde sıırıslık olmuştı. Dağın tepesinde Josh onu bekliyordu, daha doğrusu ne tarafa gideceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi etrafına bakınıyordu.

"Çıngıraklı yılanlar nerede?" Carrie bağırdı. "Onları Tem'le birlikte gördün mü?" Daha önce sorması gereken bir soruydu bu.

Ona bir kez başını sallayacak kadar uzun süre baktıktan sonra dizginleri savurdu ve batıya doğru yola koyuldu. Carrie onu yakından takip etti, kısarak artık ona hiç sorun çıkarmıyordu. Birkaç dakika içinde Josh durdu ve atından inerek önlerinde devasa bir kaya tepesi gibi görünen şeye baktı. Kayanın ortasında, dibinde genişleyen bir çatlak vardı. Josh kayaya doğru yürüyordu ve Tem'le birlikte yılanları gördükleri yerin burası olduğunu biliyordu.

Yağmur yüzlerine vururken Josh Carrie'nin yanına geldi ve atı sıçrayınca elini bacağına koydu. "Eğer bana bir şey olursa Tem'i bul," diye bağırdı.

Carrie yağmur yüzüne damlarken ona başını salladı, sonra sessizce onun kayadaki çatlağa doğru ilerleyişini izledi. Tam kayaya dokunacakken bir kibrit çaktı, alevi yağmurdan ve rüzgârdan şapkasıyla korudu, sonra da çatlağa doğru eğildi.

Carrie yağmurun altında bile yılanların tıslamasını duyabiliyordu. Kibritin alevinde kayanın içindeki yılanların kıvranan bedenlerini görebiliyordu ve Josh bir adım öne çıkıp yılanlara yaklaştığında nefesini tuttu, ancak güvenli bir yere geri adım attığında bıraktı.

"Orada değil," diye bağırdı Josh ona. "Ben etrafı arayacağım. Sen burada kal."

Carrie olduğu yerde kalmayacaktı. Bir atın tepesinde oturup bekleyen işe yaramaz bir kadın olmayacaktı. Josh'un güzel aygırı şimşeklere ve yakındaki yılanlara rağmen olduğu yerde bağlı olmadan duruyordu ama Carrie kısırağının yerinde durmayacağını biliyordu. Yılanların sesi duyulamayacak kadar uzaklaşana kadar geldikleri yoldan biraz daha geri giderek atı büyük bir çam ağacına sıkıca bağladı.

Rüzgârla savaşıarak, gözlerini yağmurdan korumak için eliyle siper ederek Josh'a geri döndü.

Kadının omuzlarını tuttu. "Sana söyledim-"

"HAYIR!" onun söylediklerine en uygun cevap gibi ve bunu yüzüne haykırdı.

Onunla tartışarak değerli zamanını harcamadı. "İşte," bağırdı. "Şu ağaçları arayın."

Carrie ondan uzaklaşıp ağaçların arasına doğru ilerledi, ararken giderek genişleyen bir daire çizerek yürümeye başladı ve her adımda aramalarının ne kadar beyhude olduğunu biliyordu. Tem onlardan üç metre ötede yerde yatıyor olabilirdi ama bu yağmur ve rüzgârda onu ne görebilir ne de duyabilirdi. Ve iki kişi tüm dağı nasıl arayabilirdi? Sonsuzluk'un insanları ortaya çıksa bile, her kayayı ve ağacı arayamazlardı. Kasaba halkı gelene kadar saatler geçecekti, çünkü onların Josh ve kendisinin yaptığı gibi geleceğini sanmıyordu. Akli başında hiç kimse bu şekilde gelmezdi.

Josh elini omzuna koyduğunda çığlık attı. Döndüğünde, bir şimşek çakmasıyla Josh'un da tam olarak kendisinin düşündüğü şeyi düşündüğünü, bunun bir faydası olmadığını, Tem'i bulmalarının tek yolunun kaza olduğunu gördü.

"Ben yukarı çıkıyorum," diye bağırarak yılanların bulunduğu kayanın üstünü işaret etti.

Carrie ona başını salladı, sonra aramaya geri döndü, ama bir an sonra Josh'tan geldiğini bildiği delici bir ıslık sesi geldi. Ona doğru koşmaya başladı, kayalara tırmandı, elleri sıyrıldı, ayakları kaydı.

Josh bir çıkıntının kenarında duruyordu ve ona ulaştığında elini uzattı. Elinde mavi bir kumaş parçası vardı ve Tem'in gömleğine ait olduğunu biliyordu.

dönerek tekrar tırmanmaya başladı, Carrie de hemen arkasındaydı.

Kayanın tepesinde bir sırt vardı, hiçbir şeyin yanında olmayan bir sırt. Çok, çok uzun metreler boyunca karanlıktan başka bir şey göremiyorlardı.

"Nehir," diye bağırdı Josh, siyah hiçliğin derinliklerini işaret ederek.

Carrie ilk kez üşüdüğünü hissetti. Kumaş parçası Tem'in bu yoldan geldiğini kanıtlıyordu, ama eğer olsaydı, o vadiye düşmüş olacaktı.

Josh ilerliyordu, Carrie ise ayakta duruyor ve karanlığa bakıyordu. Bir şimşek çakınca döndü ve gördüğü şey karşısında çığlık attı.

Josh saniyeler içinde onun yanındaydı. "Ne oldu?" diye bağırdı. Carrie karanlığı işaret etti.

Şimşek tekrar çaktı ve sonra Josh da onu gördü. Carrie bir an için gördüğü çocuğun hayal ürünü olduğunu düşündü, çünkü altı ya da yedi yaşından büyük değildi, ama bir çocuktan çok alışılmadık bir hayvan türüne benziyordu. Şiddetli yağmura rağmen saçları vahşi, karmakarışık bir kütle halinde başından uzanıyordu ve üzerinde yırtık, ilkel deri giysiler vardı, ayakları çıplaktı.

Carrie'nin önüne geçen Josh çocuğa doğru yürümeye başladı ama şimşek tekrar çaktığında Carrie gitmişti. "Nerede o?" Josh karanlığa doğru bağırdı, yağmur yüzüne vuruyordu. "Nerede o?"

Josh'a doğru ilerleyen Carrie ellerini onun omuzlarına koydu ve başını sırtına yasladı.

Daha fazla şimşek çaktığında, çocuk yine oradaydı. Bu sefer Josh neredeyse peşinden koşacaktı ama onu yakalamak çok zordu.

"Tem'in nerede olduğunu biliyor," diye bağırdı Josh. "biliyorum."

Bir sonraki şimşek çakışında çocuk yine kendini gösterdi, bu kez sırtın tam kenarında duruyordu, o kadar yakındı ki Carrie korkudan nefesini tuttu. Işık kızın yüzünü aydınlattığında, kız eliyle işaret etti -ve eliyle doğrudan tepenin yamacını gösteriyordu.

"Tem mi?" Josh bağırdı ve kız karanlık onu tekrar saklamadan önce bir kez başını salladı.

Josh Carrie'ye dönerken, "Ben aşağı iniyorum," dedi. "Burada kal ve beni bekle. Ben ipi getireceğim. Buradan ayrılma."

Saniyeler sonra Josh yarı koşuyor, yarı kayarak kayalık yamaçtan aşağıya, aşağıdaki atlara ve ekipmanlara doğru iniyordu.

Carrie tam olarak aynı yerde kaldı, kızın işaret ettiği yeri kaybetme korkusuyla bir adım bile atmaya korkuyordu. Her seferinde

Bir şimşek çaktı, kıza baktı ama onu göremedi. Yine de çocuğun yakınlarda olduğunu ve onları izlediğini her şeyden daha iyi biliyordu.

Josh koluna doladığı halatla kayaya geri döndü ama halatı bağlamak için bir ağaca yaklaştığında Carrie ona "Hayır!" diye bağırdı.

"Ben gidiyorum!" Josh da ona bağırdı.

Carrie'nin onun gitmesine karşı çıkmadığını, itirazının ipi ağaca bağlarken kullandığı düğüme olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Adamdan kalın ipi alarak ustalıkla ve hızla bir düğümler ağaca bağladı, sonra ipi ilmekleyip bir düğüm daha attı. Konuşmak o kadar zordu ki, Josh'a yukarı çıktığında, yani Tem'i taşıyarak geri döndüğünde, ipi çekmesine yardım edeceğini söylemek için el kol hareketleri yaptı.

Josh ne yaptığını fark ettiğinde, ona daha önce hiç bakmadığı bir şekilde baktı: hayranlık ve teşekkürle.

Josh halata tutunarak tepenin kenarına yürüdü ve kendini aşağıya bırakmaya başladı. Bunu daha önce defalarca yapmış ve ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi yaptı.

Carrie tepede durmuş, gözleri onu görmek için süzülüyor, ıslık çalıp çalmayacağını dinliyordu.

Birkaç dakika içinde Josh ipten yukarı çıktı, en iyi güverte tayfalarının çevikliğiyle elden ele tırmanıyordu ve Carrie onun bir gemide hiç vakit geçirip geçirmediğini merak etti.

Yüzünde Carrie'nin daha önce hiç görmediği bir sevinç vardı ve o anda Tem'in iyi olduğunu anladı. Gözyaşları yüzündeki yağmura karıştı.

"Orada ve yaşıyor ama bilinci yerinde değil. Onu ayağa kaldırmalıyım," dedi Josh, kadının yüzüne doğru bağırarak. "Bir çeşit askı yapmam gerekiyor."

Carrie onun kendisinden tavsiye ve yardım istediğini hemen anladı. Çılgınca, zihninde ne getirdiklerini aramaya başladı. Lütfen, dağından geri dönmek zorunda kalmasınlar için bir şey almak için yapmak bir askı için taşımak bir

Bilinci yerinde olmayan çocuğu içeri aldılar. Yanlarında getirdikleri kanvas çantalar küçük ve sağlam bir çocuğu taşıyacak kadar güçlü değildi ve yeterli ipleri de yoktu.

Josh aniden uzandı ve elini Carrie'nin beline koydu, parmakları sanki bir şey hissediyormuş gibi karnında geziniyordu.

Anlaması biraz zaman aldı ve anladığında gülümsedi. Evet, korsesi. Hemen Josh'un çevik parmaklarının yardımıyla gömleğinin düğmelerini açıp giydiği pantolondan çıkardı ve Josh da ustalıkla korsenin iplerini çözmesine yardım etti. Korse Josh'un eline geçtiğinde, küçük boyutuna bakarak kaşlarını çattı, kendisinin ve çocuğun etrafını saracak kadar büyük olup olmayacağından emin değildi.

Pantolonunun kemerini Carrie, Josh'a kemeri verdi, sonra pantolondan sıyrıldı ve bacaklarını Tem'in hareketsiz vücudunun etrafına bağlayabileceğini göstererek pantolonu ona doğru tuttu.

Josh ona başıyla selam verdi, sonra giysilerinin çoğunu üzerine bağlayarak ipi aldı ve Carrie hemen yanında olduğu halde tepenin kenarına doğru yürüdü. "Onu yakaladığım da ben ıslık çalacağım, sen de çekeceksin. Anladın mı?"

"Evet," bağırdı Carrie.

Tepenin eşiğine geldiğinde durakladı. Carrie onun aklından geçenleri, neler hissettiğini biliyordu, çünkü o da aynı şeyleri hissediyordu.

Sanki sonsuza dek arkadaş ve sevgiliymişler gibi öne doğru eğildi ve onu öptü. "İyi şanslar," diye fısıldadı onun dudaklarına.

"Bir bacağını kır," dedi ve sonra tepeyi aştı.

Carrie hiçbir şey göremiyordu ve Josh'un aşağıda geçirdiğı zamanın hayatının en uzun zamanı olduğundan emindi. Kenardan sarkarak bir şey görmek ya da duymak için kendini zorladı. Şimdi üzerinde sadece botları, dizlerine kadar uzanan donu ve kombinezonu olduğı gerçeğinden habersiz, ıslak zemine uzandı. İnce pamuk soğuğa ve ıslaklığa karşı bir koruma sağlamıyordu ama fırtınayı hissetmiyordu çünkü aşağıda olup bitenlere o kadar odaklanmıştı ki kendisi için endişelenmiyordu.

Sonunda bir düdük sesi duyuldu ve aēaca doēru koēup ipi yakalarken küçük bir teēekkr duası etti. Genti, güçlüydü ve kararlıydı. Baēka bir zaman olsa, Şu anda olduēu gibi ipi çekecek gücü olmayabilirdi ama ipin ucunda Tem ve Josh'un olduēunu bilmek ona büyük bir g veriyordu.

Bir ara çekmesine yardım eden biri olduēunu dēnd ama arkasına baktıēında kimseyi göremedi. Sonra bir Őimēek aktı ve yaēlı bir adamın, yamalı deri giysiler giyen ve yaēmurda bile kirli olan bir adamın arkasında durup ipi ektiēini görünce neredeyse ıēlık atacaktı. Boēazına gelen ıēlıēı yutarak ona baēıyla teēekkr etti ve ipi çekmeye devam etti.

Sonunda Josh'un baēının grndēn gördü. Nefesini tuttu. Sonra, sırtın üzerine geldiēinde, Tem'in bir korse, bir çift erkek pantolonu ve Josh'un gömlek kolları aracılıēıyla onun önüne baēlandıēını gördü.

İpi bırakarak onlara doēru koētu ve Tem'i çılgınca yakaladı. Grebildiēi kadarıyla adam yaēıyor gibi görünmüyordu.

Kimseyi gremediēi ama yaēlı adamla kk kızın orada olduēunu bildiēi karanlıēa dönerek baēırdı: "Nereye gidebiliriz? Bize yardım edin, lütfen."

Bir sonraki Őimēek akmasını beklemek zorunda kaldılar, sonra kk kızı tekrar gördüler ve doēuyu iēaret ediyordu. Ne Josh ne de Carrie tereddüt etmedi, kayalıklardan atlara doēru tırmanmaya baēladılar; Josh oēlunu kırılgan ve kıymetli bir ocukmē gibi kucaēında tutuyordu.

Atlara ulaētıklarında Josh Tem'i Carrie'ye teslim etti. Carrie neredeyse kendisi kadar uzun olan ocuēun aēırlıēı altında zorlanırken Josh ata bindi ve oēluna uzanarak onu kolayca önündeki eyere aldı. Carrie kısıraēına doēru koētu, dizginleri çekip dēm çözdü ve ata bindi.

Maēarayı bulmadan önce kk kız onlara iki kez daha göründü. Josh kucaēında Tem'le attan indiēinde Carrie iki atı da maēaranın aēzına doēru çekti.

Mağaranın tabanı kumluktu ve bir duvar boyunca kuru odunlar yığılmıştı. Arka tarafta battaniyeye benzeyen bir yığın görebiliyordu. Ayrıca eski bir cezve ve yarım düzine fincan vardı. Mağara olmasına rağmen sanki misafirhane olarak kullanılıyormuş gibi görünüyordu.

Josh, "Onu ıslak giysilerinden çıkarın ve ben ateş yakarken sarın," dedi.

Carrie itaat etmekte hiç zaman kaybetmedi. Tem'in sıırıslıklam giysilerini saniyeler içinde çıkardı ama onu kuru bir battaniyeye sarmadan önce ne kadar kötü yaralandığını görmek için muayene etti. Hiçbir kemiği kırılmamıştı. Her yerinde çürükler vardı ve başının yan tarafında bir kesik vardı, ama çoğunlukla sadece üşümüş görünüyordu.

Onu iki battaniyeye sararak başını örttü, kendine doğru çekti ve sırtını ve yanlarını ovdu.

Josh yanına geldi ve Tem'i yağmur suyuyla dolu cezveyi ve bir avuç Carrie'nin çayını koyduğu ateşin yanına taşıdı. "Şu ıslak giysileri çıkar," diye emretti.

İşte o zaman Carrie neredeyse Tem kadar üşüdüğünü fark etti. Mağaranın arka tarafına geçerek giysilerini çıkardı ve bir battaniyeye sarındı, ardından Josh ve Tem'in yanına döndü.

Josh oğluna yeniden hayat vermek istercesine onu kucaklıyordu ve Carrie onu izlerken Tem'in gözleri doldu.

"Tem," dedi Josh. "Benimle konuşmanı istiyorum."

Tembelce gözlerini açtı ve babasına gülümsedi. "Düştüm. Vahşi kızı gördüm ve düştüm."

Josh başını kaldırıp Carrie'ye baktı. Zavallı çocuk Tem'i korkuttuğu için kendini suçlu hissediyor olmalıydı. Josh oğlunun nemli saçlarını okşayarak, "Her şey yolunda," dedi. "Artık güvendesin ve vahşi kızın bize seni nerede bulacağımızı söyledi."

"Çıngıraklı yılan
yakalayamadım."

"Almadığına sevindim."

Tem başını çevirerek önce Carrie'ye, sonra da babasına baktı. "Onu sen getirdin."

"Onu geride bırakmama izin vermezdi." Oğluna gülümsedi. "Bağlayabildiği düğümleri görene kadar bekle. Çok güzel."

Tem gözlerini kapattı. "Carrienin dünyadaki en iyi insan olduğunu düşünüyor musun? En iyisi mi?"

"Şu anda biliyorum."

Tem gülümsedi ve birkaç dakika içinde uykuya daldı.

Onlara yaklaşan Carrie, Tem'in alnını okşadı. "Ona dokunmak hâlâ soğuk." Başını kaldırıp Josh'a baktı. Başının yan tarafından kan akıyordu ve Carrie oraya dokunmak için uzandı ama elini geri çekti.

"Kuru bir şeyler giysen iyi olur," dedi. "Şurada daha fazla battaniye var." Josh tereddüt edince Carrie, "Ben onunla ilgilenirim. Onun için endişelenmene gerek yok."

Bir an için Josh'un oğlunun kıymetli yükünü ona teslim edeceğinden emin olamadı ama sonra ateşin yanına oturdu ve Josh Tem'i kollarına bıraktı. Carrie bunun belki de şimdiye kadar birinin ona verdiği en değerli hediye ve kesinlikle ona gösterilen en büyük güven olduğunu düşündü.

O Tem'i tutarken, Josh onun arkasında durarak soyundu ve bir battaniyeye sarındı. İşi bittiğinde atların yanına gitti ve eyerlerini çözdü, ancak battaniye kaymaya devam etti, bu yüzden Josh hayal kırıklığına uğramış bir lanetle battaniyeyi beline sardı.

Carrie onun güçlü ve kaslı çıplak sırtını görünce gülümsedi. Çiftçiliği ne kadar kötü olursa olsun, ona kas kazandırmıştı. Eyerleri ateşin yanına bıraktı, sonra yiyecek torbalarını getirdi ve büyük bir parça domuz pastırması çıkardı.

"Bir tava getirmeliydim," dedi Carrie suçlulukla. "Eşyalarımı toplarken pek iyi düşünemedim."

Eyer çantasından bir bıçak çıkaran Josh pastırmayı dilimledi. "Çubukta pişirebilirim," dedi ve sonra alaycı bir tavırla ona baktı. "Ya da küfrederek pişirebilirsin."

Yüzünün kızardığını hisseden Carrie, Tem'e baktı. "Beni duyduğunu bilmiyordum."

"Muhtemelen sizi Sonsuzluk'ta duymuşlardır."

Güldü. "Ben yukarı çıkmak isterken o kısarak dağdan aşağı inmek istedi."

"Biraz tembel ve çabuk korkuyor." Bir çubuğun üzerinde bir parça domuz pastırması tutuyor ve ateşte kızarmasını izliyordu. "Doğrusu, onu buraya getirebileceğini düşünmemiştim."

"Onu bana bu yüzden mi verdin? Beni dağdan aşağı taşımamı mı istedin?"

"Bu düşünce aklımdan geçti."

Carrie hiçbir şey söylemedi; söylemesine yoktu. yanında istememişti, ayak bağı olacağını düşünmüştü, bu yüzden ona kontrol edemeyeceğini düşündüğü bir at vermişti. Ama atı kontrol ve Tem'i bulduğunda ona yardım etmişti.

"Sen olmasaydın onu büyütemezdim," dedi Josh yumuşak bir sesle. "Sen burada olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

"Sen de başarılıydın," dedi ama onun övgüsünden memnun olmuştu. Pastırma kızartırken birkaç dakika onu izledi. "Beni korsemden çıkarmakta kesinlikle ustaydın," dedi alaycı bir öfke sesiyle. "Korse ipleri konusunda çok pratik yaptın mı?"

Josh ona bakmadı, pastırmaya konsantre oldu. "Korselerle mısırdan daha iyiyimdir."

Carrie gülümsedi çünkü kendisiyle ilgili bir şaka yapmaya çok yaklaşmıştı. "Bu kadar çok şeyi nereden öğrendin... korseler hakkında yani."

"Mısırı öğrendiğim yerle aynı değil."

Carrie kaşlarını çatı, çünkü ona hiçbir şey söylememişti.

Josh bir parça ekmeğin üzerine üç dilim domuz pastırması koyduktan sonra bir bardağa kaynar sıcak çay doldurdu. "Uyandır onu. Bunu ona içirmek istiyorum."

Carrie Tem'i oturur pozisyona çekti, ancak onu tutarken kolları uyuduğu için bu pek kolay olmadı. Tem yorgundu

Uykusu gelmişti ve uyanmak istemiyordu ama ne Carrie ne de Josh uyumaya devam etmesine izin veriyordu.

Üç bardak sıcak çay içtikten ve büyük bir pastırmalı sandviç yedikten sonra Carrie'nin yanına sokuldu ve tekrar uyumaya başladı. Carrie onun yanına oturarak alnını okşadı ve ona gülümsedi.

"Bir çocuğu kaybetmeye yaklaşıp kadar hiçbir şey diğer her şeyin ne kadar önemsiz olduğunu anlamamanızı sağlayamaz," dedi Carrie ve başını kaldırıp Josh'a baktığında, onun ateşin karşısından kendisine baktığını gördü. İkisi için daha fazla domuz pastırması pişiriyordu. Yağmur mağaranın dışını kapatırken ve ateşin kenarlarında her şey karanlıkken, birlikte olmak çok samimi hissettiriyordu. Ateşin ışığı Josh'un çıplak göğsünde parlıyordu. "Küçük kızın kim olduğunu düşünüyorsun? Yaşlı adamı gördün mü? İpi yukarı çekmeme yardım etti."

"Onu görmedim," dedi Josh, "ama tahminimce o Starbuck. Konuştuğum hiç kimse onu gerçekten görmedi. O bir münzevi."

"Peki ya çocuk?"

"Bilmiyorum. Adını hiç duymadım ama Sonsuzluk'ta uzun süredir bulunmuyorum."

Onun ekmeğin üzerine pastırma koymasını izledi. "Belki kardeşin biliyordur."

Josh, bu konuşmanın sona erdiğini anlamasını sağlayacak bir şekilde, "Belki," dedi. Ona bir sandviç ve bir fincan demli çay uzattı.

"Sonsuzluğa gelmeden önce neredeydin?" Onun yüzünü izledi ve yüzünde bir acı titreşimi gördüğünden . Böyle bir bakışa neden olacak ne yapmıştı? Geçmişini bir sır olarak saklamasına neden olacak ne yapmıştı? Carrie çocuklarına nereden geldikleri ya da nerede bulundukları hakkında hiçbir şey söylememeleri talimatı verildiğinin farkındaydı. Zavallı Dallas'ın neyi söyleyip neyi söyleyemeyeceği konusunda kafası o kadar karıştı ki, bazen Carrie'ye kardeşlerinden bahsetmemesi gerektiğini düşünüyordu.

"Birçok yerde bulundum," dedi Josh ve Carrie onun daha fazlasını söylemeyeceğini biliyordu.

Aralarındaki yakınlık bozulmuştu, çünkü Josh ona bir yabancı olduğunu hatırlatıyordu. Bazen çocuklara bakıp onlarsız bir hayat düşünemese de Josh'un kendisi için böyle hissetmediğini biliyordu. Ona göre Josh birkaç gün içinde gidecek olan biriydi ve onunla hiçbir sırrını paylaşmayacaktı.

Carrie sessizlik içinde sandviçini yedi ve ateşe baktı, artık sohbet etmeye çalışmıyordu. Kendini azarladı, çünkü ne bekliyordu ki, ihtiyacı olduğunda ona yardım edeceğini ve onun da kendisini yanlış değerlendirdiğini söyleyeceğini mi? Ona her şeye rağmen boş kafalı bir tüy parçası olmadığını mı söyleyecekti? Eğer Sonsuzluk'a gelmeseydi, eğer en başta Josh'a bir oyun oynamasaydı, Tem çingiraklı yılanların peşinden gitmeye karar vermezdi ve Josh'un bir vadiden aşağı inmesine gerek kalmazdı ve-

"Bu gece kardeşlerin hakkında hikâye yok mu?" Josh sordu.

Onun aralarındaki sessizliği yumuşatmaya çalıştığını biliyordu ama bir faydası olmadı. "Neden bana kardeşinden bahsetmiyorsun?" Bunu kastettiğinden daha zehirli bir şekilde söylemişti.

Josh bir an için ateşe baktı. "O dünyanın en iyi çiftçisi. Mükemmel mısır; mükemmel pancar. Her şey düz, eşit sıralar halinde. Bir böceğin bile onun bitkilerine saldırmaya cesaret edebileceğini sanmıyorum."

"Neden senin atın onda?" Carrie'ye siyah aygırın Josh'un atı olduğunun söylenmesine gerek yoktu. Bir adam ve bir at, birlikte uzun zaman geçirip birbirlerine güvenmeyi öğrenmedikleri sürece Josh ve aygır kadar iyi çalışamazlardı.

"Ona sattım," dedi Josh usulca. "Ya da daha doğrusu, çiftliğin kısmi ödemesi olarak ona verdim."

Carrie kaşlarını çatarak bunu saklamaya çalıştı. Sebebi ne olursa olsun, bir kardeşin başka bir kardeşin atını alması hiç hoşuna gitmemişti. Carrie daha fazla soru sormak istedi ama sormadı çünkü bir kez daha tersleneceğini biliyordu.

Uzun süren sessizlikten sonra Josh ayağa kalktı ve ateşin yanına geldi. "Yakında gün ışıyacak, o yüzden biraz uyusak iyi olur."

Carrie esnedi. "Bir hafta uyuyabilirim." Gerinirken Josh'un kendisine tuhaf tuhaf baktığını görünce battaniyesinin kaydığını fark etti. Battaniyeyi göğüslerinin üzerine tamamen çekmeye başladı ama sonra durdu, çünkü gerçekten umurunda değildi. Onu reddetmeye karar veren ve reddetmeye devam eden oydu, tersi değil.

Tem'in yanındaki kumlu zemine uzanarak kollarını Tem'e doladı ve gözlerini kapattı, Josh oğlunun diğer tarafına uzandığında gözlerini açtı. Carrie kocasının karanlık gözlerine baktı ve öfkesini unuttu. Elini uzatarak başının yan tarafındaki kanlı yere dokunmaya başladı.

Josh acı çekiyormuş gibi bir sesle, "Yapma," diye fısıldadı.

Carrie elini olduğu yerde, Josh'un şakağının üzerinde bıraktı.

Josh ona bir süre daha baktı, o kadar yakın ama bir o kadar da uzaktı ki, sonra diğer tarafına dönerek ondan uzaklaştı ve Carrie'nin gözlerinden, onun kendisini reddedişinden dolayı istemeden keskin yaşlar geldi. "İyi geceler," dedi sesinde olabildiğince az duyguyla. Josh cevap vermedi.

Dokuzuncu Bölüm

Carrie gülümseyerek uyandı. Sıcak ve kuruydu, Tem' yanında güvende olduğunu biliyordu ve yanağında da sıcak bir el vardı. Gözleri hâlâ kapalıyken o ele doğru döndü.

"Carrie," diye fısıldadı Josh ve Carrie yavaşça gözlerini açtı. Josh giyinmişti ve onun yanında diz çökmüş, ona dokunuyordu. Mağara soğuktu ve yağmur durmuş olmasına rağmen dışarısı hâlâ karanlıktı. Kız ona gülümsediğinde, adam aniden ondan uzaklaştı.

"Isırmam," dedi hülyalı bir şekilde, sonra çıplak kolunu battaniyenin üzerinden kaldırdı. "Her şey yolunda mı?"

"Arama ekiplerini bulmalı ve Tem'in güvende olduğunu söylemeliyim."

Bunun üzerine Carrie'nin gözleri kocaman açıldı. "Onları tamamen unutmuşum. Sence bütün gece bakmışlar mıdır?"

"Kardeşimi tanıyorsam, yağmur durana kadar kasabaya inmezdi. Sırf bir çocuk kayboldu diye kendini ıslatmazdı."

Carrie inanamayarak ona baktı ama Josh'un yüzü aklından geçen sorulara cevap vermeyeceğini gösteriyordu. Kardeşiyle ilgili sorulara cevap vermediğini çoktan öğrenmişti.

"Burada Tem'le kalmanı istiyorum, arayıcıları bulduktan sonra senin için geri geleceğim." Tereddüt etti. "Bunu yapacak mısın?"

Güldü. "Emirlere itaat etmeye değer olduğunda ederim."

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Kardeşlerin gemilerine kaptanlık yaparken ve denizciler emirlere uymaya değmeyeceğini düşündükleri için itaatsizlik ettiklerinde, kardeşlerin ne yapıyor?"

Ona sahte bir masumiyetle baktı. "Bir erkeğin gemisinde neler olup bittiğini bilmemi beklemiyorsun, değil mi? Sanırım bana böyle bir şey söylenirse ruhumun derinliklerine kadar şok olabilirim."

Josh ona sırtıttığında, güzel beyaz dişlerini gösteren sevimli, sıcak bir sırıtış, Carrie onu görünce bayılabileceğini düşündü. Dünyada Bay Joshua Greene'den daha yakışıklı bir erkek olmadığından emindi. Kendini dirseklerinin üzerine kaldırdı. "Josh," diye başladı, "sence-"

Onu susturmak için parmak uçlarını dudaklarına götürdü, sonra yanmış gibi geri çekildi. "Burada bekle ve Tem'i sıcak tut."

Kadın ona başını salladı ve adam gitti.

Carrie giyinmek için kalktığında, o gitmeden önce, o ve Tem hâlâ uyurken, Josh'un ateşi harladığını ve üzerine biraz daha odun koyduğunu gördü. Cezveye su ve çay doldurup kaynamaya bırakmıştı. Carrie kendine bir fincan çay doldururken gülümsedi. Josh iyi bir çiftçi olmayabilirdi ama insanlarla nasıl ilgileneceğini, fırtınanın ortasında iplerden nasıl inip çıkacağını, nasıl ata bineceğini ve nasıl seveceğini biliyordu.

Ayağa kalkıp mağaranın ağzına giderek günün ağarmasını seyrederken, "Bu aşktan biraz alabilirim," dedi yüksek sesle.

Josh, Carrie, iki çocuk ve Çuf Çuf yeniden küçük şirin evlerinde toplandıklarında neredeyse öğlen olmuştu. Bayan Emmerling gelip gitmişti, ev temizdi ve

Jambonlu sandviçlerin yanı sıra ocakta kaynayan bir tencere fasulye çorbası ve fırında iki yağlı elmalı turta vardı.

"Acıktım," dedi Tem.

Dağdan aşağı Josh oğlunu sıkıca önünde tutmuştu, sanki çocuğun iyi ve güvende olduğuna inanamıyormuş gibi, ama şimdi Josh sert bir yüzle oğluna döndü. "Seninle küçük bir konuşma yapacağız," dedi Josh ve Tem şaşkınlıkla babasına baktı.

Tem ve babası Tem'in ne yaptığını "tartışırken" Carrie Dallas'ı dışarı çıkardı.

Carrie ve Dallas, çocuğun oyuncak bebeği Çuf Çuf, bir yığın tereyağlı ekmek ve taze süt dolu fincanlarla bir ağacın altında otururken, Carrie sürekli eve bakıyordu. "Babanın... , değil mi?" diye sordu Dallas'a.

"Tem'in canına mı okudun?" Dallas sesinde fazla endişe olmadan sordu.

"Böyle bir ifadeyi nereden duyduunuz?"

"Hiram Amca bizim sorunumuzun bu olduğunu söylüyor. Babamın bizi ara sıra dövmesi gerektiğini ve bunun bize çok iyi geleceğini söylüyor."

"Öyle mi?" Carrie'nin sesinde bir meydan okuma tonu vardı. "Peki baban buna ne diyor?"

"Babam Hiram Amca ile pek konuşmaz. Sadece oturur ve dinler." Dallas'ın sesi alçaldı. "Sanırım babam Hiram Amca'dan nefret ediyor."

Carrie, Dallas'a Josh'un öz kardeşinden nefret etmediğinden emin olduğunu söylemek için ağzını açtı ama bu basmakalıp sözü söylemeye kendini zorlayamadı. Josh'un kardeşi hakkında duyduklarına bakılırsa, ondan zaten nefret ediyordu. "Baban Tem'i vuracak mı?"

Dallas, Carrie'ye herhangi bir yetişkininki kadar sinsi bir gülümseme verdi. "Hayır.

Babam bize vuramaz. Sadece çok konuşur."

Carrie güldü. Kendi babası çocuklarından birine vurmadan önce ölürdü. Elbette kasaba halkının çoğu Hiram'la aynı fikirdeydi ve onun ve kardeşlerinin iyi, sağlam bir dayaktan yararlanacağını düşünüyorlardı, ama bu asla olmadı.

Sonunda Josh, arkasında Tem olduğu halde evden çıktığında Tem iyi, Josh ise perişan görünüyordu. Carrie, Josh'un Tem'in ölüme ne kadar yaklaştığının farkında olduğunu biliyordu ama Tem dün geceyi bir macera olarak görmeye başlamıştı bile.

Kolunu Josh'un kolunun arasından geçiren ve Josh ondan uzaklaşmaya çalıştığında onu sıkıca tutan Carrie, "Bugünü tatil ilan ediyorum. Bugün mısır böceği yok ve yapmamız gereken hiçbir şey yok."

Josh ona alaycı bir bakış attı. "*Her* günü tatil olarak görüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi Carrie. "Sanırım bu şimdiye kadar aldığım en güzel iltifat olabilir."

Josh'un yüzündeki alaycı ifade eridi ve gülümsedi. "Pekâlâ, sen kazandın. Bugün böcek yok. Yabani ot yok." Carrie'ye baktığında gözleri alaycıydı. "Ve senin için yıkanacak bulaşık, fırçalanacak yer, yıkanacak çamaşır yok. Bir kereliğine canının istediğini yapabilirsin. İstedığın kadar tembel olabilirsin."

Sürekli uçarı bir hayat sürdüğünün ima edilmesinden hoşlanmamıştı. "Tembel olduğumu sanmıyorum," dedi incinmiş bir sesle, sonra onun kendisiyle alay ettiğini anladı. Göğsüne vurmak için elini kaldırdığında, adam çevikçe dans ederek ondan uzaklaştı, Carrie ona doğru koştu ve vurmaya çalıştı ama yakalayamadı. Bir dakika sonra ikisi çocuklar gibi birbirlerini kovalıyor, Tem ayakta durup gülümsüyor, Dallas gülüp ellerini çırpıyor ve Çuf Çuf heyecanla havlıyordu.

Carrie Josh'u yakalayamadı, ama bir kez ona doğru hamle yaptığında ve o da yanından kaçtığında, onu kollarının arasında yakaladı, sırtı önüne dönüktü ve kollarını yanına doğru çekti.

Carrie onun kurtulmaya çalışarak, "Ben tembel *değilim*," dedi.

"Gördüğüm en tembel insansın," dedi Josh, sonra ne yaptığını düşünmeden kızın kulak memesini ısırdı ve ne yaptığını anlamadan kızın boynunu öpmeye başladı.

Carrie çırpınmayı bırakıp ona yaslandı, gözleri kendinden geçmiş bir halde kapalıydı.

İşte tam bu noktada, metresine ne yapıldığını anlamayan endişeli Çuf Çuf, Josh'u bacağından ısırdı.

Bir an Carrie öpülürken bir an sonra Josh'un bağırışı kulağına geldi. Josh onu bırakırken acı içinde ciyaklayan Carrie, Josh'un pençeye dönüşmüş elleriyle Choo-choo'nun peşinden gittiğini gördü.

"Koş, Choo-choo," diye Dallas.

Josh küçük köpeği yakalayıp cılız boynunu sıkacağını söylediğinde, her iki çocuk da babalarının üzerine atlayarak onu yere düşürmeye çalıştı. Josh köpeği bıraktı, iki çocuğunu da kucağına aldı ve onları döndürdü. Josh'un çocuklara zarar verdiğini düşünen Choo-choo ona tekrar saldırınca Josh çocukları kucağına alarak köpeğin peşinden gitti.

Bu kez Carrie Josh'un üzerine ve dördü birden yere yuvarlanırken Josh onların kendisi için çok ağır olduğunu ve onu ezeceklerini haykırdı. Dallas kıkırdamaya başladı, sonra Tem kıkırdadı ve Carrie de ona katıldı. Josh üçünü de kollarının arasına almış, bir yandan onları sert zeminden korurken bir yandan da yuvarlanıp duruyordu.

Ormanın kenarına ulaşacak kadar yuvarlandıklarında, Josh sırt üstü yattı, kollarını dışa doğru açtı ve onu yıprattıklarını, ölmek üzere olduğunu söyledi.

Carrie, iki çocukla birlikte yarısı Josh'un üstünde, yarısı yerdeydi ve bunun çocukların daha önce defalarca oynadıkları bir oyun olduğunu hemen .

"Seni tekrar ne yaşatacak?" diye sordu çocuklar hep bir ağızdan, sesleri babalarını bir kez daha gülerken görmenin mutluluğuyla kendinden geçmişti.

Josh hızla "Öpücükler," dedi ve her iki çocuk da babalarının yeni tıraş edilmiş yanaklarını nemli bir coşkuyla öpmeye başladı.

"Sen de Carrie," dedi Dallas.

Josh gözlerini açtı. "Sanmıyorum-"

Başka bir şey söylemedi çünkü Carrie vücudunu tamamen onun üzerine taşıdı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Dudaklarının birkaç tanesini

tüm vücuduna hükmetmek istiyordu ama bunu hiç düşünmeden yaptı.

Öpüşme konusunda fazla deneyimi yoktu ama Josh'un varmış gibi görünüyordu. Elini başının arkasına koyarak başını çevirdi, ardından birkaç lezzetli talimat hareketiyle ona ağzını nasıl açacağını gösterdi.

Carrie hayatında Josh'u öpmek kadar kutsal bir şey hissetmemişti ve coşkusu deneyimsizliğini telafi etti. Kollarını Josh'a dolamaya çalıştı ama onu kaldıramadı, bu yüzden Josh onun altına gelene kadar yuvarlandı ve dudaklarının temasını bir kez bile kesmedi.

Kollarını adamın göğsüne dolayarak onu olabildiğince sıkıca kendine çekti ve adamın dilinin ucu kendi diline değdiğinde inleyerek onu daha da yakınına çekmeye çalıştı.

Josh ondan uzaklaştığında, kadın bir itiraz sesi çıkardı ve sonra gözlerini açıp ona baktı. Josh çocuklarına bakmak için başını çevirmişti.

Çocukları Carrie ve Josh'un her iki yanında birer tane olmak üzere yüzükoyun yatmış, başlarını ellerinin üzerine koymuş, büyüklerinin öpüşmesini utanmadan, ilgiyle izliyorlardı.

Carrie yüzünün kızardığını hissedebiliyordu.

"Sanırım en çok Carrie'nin öpücüklerini seviyorsun, baba." Dallas sanki bilimsel bir keşif yapıyormuş gibi ciddiyetle konuştu.

Josh hiçbir şeyi kaçırmadı. "Ağzında biraz reçel vardı. Çıkarmaya çalışıyordum."

"*Dilinde* mi?" Tem tiksintiyle sordu.

Bunun üzerine, hâlâ birbirlerine sarılmış olan Carrie ve Josh gülmeye başladılar.

Josh, Carrie'nin üzerinden inerken, "Bir insan nasıl *iki* çocuk sahibi olur anlamıyorum," dedi ve Carrie'nin ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. "İlkinden sonra insanın mahremiyeti kalmıyor."

"Karı koca birlikte uyurlar," dedi Carrie kirpiklerini ona doğru kırıştırarak. "Aynı odada, kapıları kapalı olarak."

Josh sıırıttı. "Siz kazandınız. Hepiniz kazandınız. Şimdi, birinin Carrie'nin balık tutmada harika olduğunu söylediğini mi duydum? Balık tutabilen bir *kız* mı? Ha!"

Daha sonra, erkekler kızlara karşı olmak üzere meydan okumalar yapıldı ve kabul edildi. Carrie oltaları almaya gitti ama Josh onun süslü İngiliz oltasını reddetti ve kendi oltası olduğunu söyledi. Babası o güne kadar görülmüş en köhne görünümlü iki eski bambu oltayı ortaya çıkardığında Tem inledi.

"Onu bunlarla yenemeyiz," diye feryat etti

Tem. "O zaman hile yaparız," diye fısıldadı

Josh.

Tem bu bildiri üzerine canlandı.

Dördü bir öğle yemeği hazırladı, sonra dereye gidip oltalarını suya soktu. Carrie ve Dallas neredeyse anında balık yakaladılar. Bir saat sonra dört balık yakalamışlardı ama oğlanlar bir tane bile yakalayamamıştı. Sonra bir saat geçti ve dişiler hiç balık yakalayamadı.

Babasının ne yaptığını gören Dallas'tı. Ne zaman bir balık Carrie'nin ya da Dallas'ın oltasını ısırsa, Josh Carrie'ye ormandaki bir şeyi işaret ediyor ve o başka yere bakarken Tem balığa bir taş fırlatıyordu.

Bu kadar küçük bir çocuk için alışılmadık bir zekâ sergileyen Dallas, gördükleri hakkında bağırmadı. Bunun yerine, bir sonraki sefer bir balık Carrie'nin oltasını ısırdığında, kendisini bir arının soktuğunu haykırdı ve babası kızıyla ilgilenirken, Carrie balığı oltaya taktı. Babasının ne yaptığını anlaması için Dallas'ın üç kez arı, eşek arısı ve katil bir kuş saldırısına uğraması gerekti. Tem, erkekçe bir balık avı gezisinde yanında kızların olmasından durmadan şikâyet ediyordu ama Josh kendi oyununda beş yaşındaki bir çocuk tarafından yenildiğini anlayınca kızını kucağına aldı, etrafında döndürdü ve neşeyle güldü. Carrie ve Tem şaşkınlık içinde ikisini izlediler. Tem sonunda direğine dönüp bakarak, "Deli," dedi.

Öğleden sonra kızlar iki balık öndeydi ve kendilerini kazanan ilan ettiler. Josh ve Tem, neden dişiler kadar çok balık yakalayamadıklarına dair bahaneler bulmakta kendilerini aştılar; oltalarından, yemlerinden, Tem'in bir önceki geceki çilesinden nasıl yorgun düştüğünden, Josh'un

sürekli çalıştığını ve balık tutmak için doğru zaman olmadığını söyledi. Böyle devam ettiler.

Dallas, Carrie'yi taklit ederek ellerini kalçalarına koydu ve bahaneleri dinledi.

İki erkek nihayet sakinleşmeye başladığında Carrie, "Dallie, tatlım, erkekler dünyadaki en kötü kaybedenler değil mi?" dedi.

Dallas çok ciddi bir şekilde başını salladı, Carrie'nin elini tuttu ve yemek sepetine doğru yürüdü, erkekler arkasından geliyordu, bir yandan da kötü kaybedenler olmadıklarını, sadece... bilirsiniz işte.

Carrie kaybedenlerin kazananlara öğle yemeği servisi yapmasına izin verdi ve Dallas'la birlikte erkeklerden ulaşamadıkları şeyleri onlara uzatmalarını isteyerek çok hoş vakit geçirdiler. Elbette, bazen eşyalara ulaşmamak için geriye doğru eğilmek zorunda kaldılar, ancak teşekkürlerinden şeker damlıyordu.

Yemeklerini yedikten sonra Carrie, ayrılmadan önce Maine'den aldığı yeni basılmış bir kitabı çıkardı. Lewis Carroll'ın *Alice'in Harikalar Diyarında Maceraları*'ydı. Çocuklara okumasını isteyip istemediklerini sordu ve hem çocuklar hem de getirdikleri yorganın üzerinde uyuşuk bir şekilde uzanmış olan Josh başlarıyla onayladılar.

Ancak Carrie iki sayfadan fazla okumamıştı ki çocuklar huzursuzlanmaya başladı. Onlara başka bir şey yapmak isteyip istemediklerini sorduğunda, her ikisi de hikayeyi dinlemeyi her şeyden çok istediklerini belirttiler, böylece Carrie tekrar okumaya başladı. Bu kez Dallas ve Tem birbirlerine bakmaya, gözlerini gökyüzüne doğru yuvarlamaya başladılar.

Carrie kitabı yere bıraktı. "İkinizin nesi var?" sordu. "Ve ben gerçeği istiyorum. Yalan yok."

Tem'in söylemek istemediğini görebiliyordu, bu yüzden Dallas'a baktı. Dallas basitçe, "Babam çok daha iyi okuyor," dedi.

Carrie bu yorum karşısında şaşırılmış ve belki biraz da incinmişti, çünkü sık sık evlere kapananlara ve çocuklara kitap okurdu ve çoğu zaman duydukları en iyi okuyucu olduğu söylenirdi.

Büyük bir nezaket göstermeden kitabı Josh'a uzattı. "Lütfen," dedi, sesinde alaycılık vardı. "Umarım balık tutabildiğin kadar iyi okuyabiliyordursundur."

Ona gülümsemekten çok sırtıtmaya benzeyen bir gülümseme vererek kitabı ondan aldı. Okumaya başladığı andan itibaren Carrie bunun bir yarışma olmadığını anlamıştı. Josh gerçekten de okuyabiliyordu. Hayır, sadece okumakla kalmıyor, hikâyeyi yaratıyordu. Dinleyicinin Alice'i görmesini ve duymasını sağlıyordu. Josh okurken, Beyaz Tavşan'ı görebiliyor, hissedebiliyor, neredeyse ona dokunabiliyordunuz.

Carrie bunu nasıl yaptığını anlayamadı. Bazı insanlar yüksek sesle okurken her sahneyi abartır, tüm karakterlerin seslerini öyle bir coşkuyla çıkarırlar ki bir süre sonra dinleyici sadece onları duymaktan yorulur. Ancak Josh'un hikayeyi yorumlayışı çok inceydi, sesini kelimelerin etrafında onları canlı kılacak şekilde şekillendiriyor, bir kez bile tökezlemiyor, kekelemiyor, daha önce okumuş olamayacağı kadar yeni bir hikaye üzerinde asla duraklamıyordu.

Yorganın üzerine uzanıp gözlerini kapatan Carrie, Alice hakkında duyduğu her şeyi ve onun tuhaf macerasında tanıştığı tüm insanları hayal ederek hikâyenin içine daldı.

Josh okumayı bıraktığında, devam etmesi için ona yalvarmak istedi. Gözlerini açtığında hâlâ Kızıl Kraliçe'nin bahçesinde olmadığına şaşırды. Gün batmak üzere olduğunu ve Josh'un bütün öğleden sonra kitap okuduğunu, buna rağmen sesinin kısılmadığını ve boğazının kurumadığını fark edince de şaşırды.

Carrie kendini zamana geri getirmeyi başardığında, "Bu harikaydı," diye nefes aldı. ona baktı, gözleri parlıyordu. "Hiç böyle bir okuma duymamıştım. Josh, sen..."

"En iyisi mi?" Tem hevesle sordu, sanki cevabı onun için ölüm kalım meselesiymiş gibi. "Babam dünyadaki en iyi insan mı?"

Carrie güldü. Dün gece babasına onun hakkında sorduğu şey buydu. "Yakın," dedi. "O kesinlikle dünyadaki en iyi okuyucu."

"Babam eskiden-"

"Dallas!" Josh tersledi.

Carrie yüzünü buruşturdu, çünkü büyü bozulmuştu. Josh ona bir kez daha yabancı olduğunu hatırlatmıştı.

Carrie ayağa kalkarak sepete bir şeyler koymaya başladı.

Josh elini Carrie'nin bileğine koyarken onun derdinin ne olduğunu anlamış gibiydi. "Carrie," diye başladı, "bazı nedenler var-"

Onun sözünü kesti. "Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin." Sesi öfkeliydi. "Ben senin ailenin ya da hayatının bir parçası değilim, unuttun mu? İki gün içinde babamın yanına döneceğim." Sözcükleri söylerken neredeyse boğuluyordu. Sadece üç gün içinde yeni ailesinden ayrılacak ve Maine'e geri dönecekti.

Adam başka bir şey söylemeye başladığında, kadın çekildi.

Birlikte eve doğru yürüdüler, çocuklar balık avı hakkında konuşuyorlardı ama yetişkinler artık sessiz olduğu için eskisi gibi değildi.

Evde Carrie masayı hazırladı ve Bayan Emmerling'in fasulye çorbasını taze pişmiş ekmekle birlikte servis etti.

"Yarın yine balığa çıkabilir miyiz?" Tem sordu.

Josh ağır bir sesle, "Yarın Pazar," dedi.

Bu birkaç masum söz üzerine Tem kâsesine baktı ve Dallas gözyaşlarına boğuldu.

Bu keder patlaması Carrie'nin kendini biraz Alice Harikalar Diyarında gibi hissetmesine neden oldu. "Pazar gününün nesi bu kadar korkunç? Siz çocuklar kiliseden bu kadar nefret edemezsiniz, değil mi?"

"Kiliseye gitmiyoruz," dedi Josh hüzünle, Dallas'ı kucağına çekip gözyaşlarını silerken.

Birdenbire Carrie için her şey çok fazla gelmeye başladı. Yumruğunu masaya . "Bıktım artık! Alabileceğim tüm sırları aldım. Birinin bana Pazar gününün nesinin bu kadar kötü olduğunu söylemesini talep ediyorum."

Tem de ağlayacakmış gibi bakarak, "Hiram Amca Pazar günleri akşam yemeği için evimize geliyor ve herkesi üzüyor," dedi.

"Bir akşam yemeği misafiri kulağa o kadar da trajedi gibi gelmiyor. İzin vermezsek bizi üzebileceğinden de şüpheliyim."

"Anlamıyorsun," dedi Josh yumuşak bir sesle. "Bilmediğin şeyler var. Bizim... refahımız, bir aile olarak birlikte olmamız Hiram'ın iyi niyetine bağlı." Josh son sözleri söylerken neredeyse boğuluyordu.

"Anlıyorum," dedi Carrie sıkıca. "Ve tabii ki bana bundan daha fazlasını anlatmayı düşünmüyorsun, değil mi?" Bekledi ama Josh başka bir şey söylemedi. "Pekâlâ, o zaman sormayacağım. Kardeşin yemek sever mi?"

Dallas kıkırdadı.

"Bu yemeği sevdiği anlamına mı *geliyor*?"

Bunun üzerine Tem masadan kalktı, yanaklarını şişmiş gibi göstermek için şişirdi, kocaman bir karnı varmış gibi ellerini önünde birleştirdi ve çok şişman bir adam gibi yürümeye başladı. "Bu ne küçük kardeşim?" Tem kalın bir sesle konuştu. "Pişirdiğin başka bir şey mi? Belki de senin şu tarladan biraz solucan? Ha! Ha! Ha! Ha! Ha! Neyin var senin? *Hiçbir şeyi* doğru yapamıyor musun? Bana bak. Beni bir erkeğin nasıl olması gerektiğine dair örnek olarak kullan. Ben doğruyu yanlış bilirim. Doğruyla yanlış ben *karar veririm*."

Dallas gülüyor, Josh gülümsüyordu ama Carrie şaşkınlıkla Tem'e bakıyordu çünkü hiç tanımadığı bir adamın taklidinin mükemmel olduğundan emindi. Tem'in taklidinden bu adamı, sanki Tem iki metre uzamış ve birkaç yüz kilo almış gibi net bir şekilde görebiliyordu.

Josh'a döndü. "Oldukça iyi, değil mi?"

Dallas'ı yere bıraktı ve tek kaşını kaldırarak, "Eğer bunun bir şey olduğunu düşünüyorsan, bir de bunu izle" der gibi baktı. "Ördek ol," dedi.

Carrie, Dallas'ın ördek taklidini önce şaşkınlıkla, sonra da kontrolsüz bir neşeyle izledi. Mükemmel bir şekilde taklit etti. Dallas tüylerini kabartmak için başını geriye attı, ayaklarını dışa doğru uzattı, hatta ördek sudan yükseldiğinde kuyruğunu bile kıpırdattı.

Küçük kız kardeşini geride bırakmamak için Tem inek oldu. Sonra Dallas tavuk oldu. Tem kız kardeşinin bu kadar ilgi görmesine dayanamadı ve onun etrafında dönmeye başladı ve birkaç dakika içinde ilk buluşmada iki köpek oldular.

Tem aniden ayağa kalktı, omuzları dikleştirdi ve Dallas'a sert bir bakış attı. "Gülmeyeceğim Bayan Para Çuvalı," dedi derin bir sesle. "Biz *ciddi* bir aileyiz."

Carrie, Tem'in babasını taklit ettiğini hemen anlamıştı; Josh'un duruşunu, o gururlu yürüyüşünü, o esnek olmayan çenesini bile taklit ediyordu.

Dallas kardeşinin önüne geçti ve başını kaldırıp ona baktığında kirpikleri dalgalandı. Küçük bir kızıdan seksi, çapkın bir kadına dönüşmüştü. "Bulaşıklar," dedi falsetto bir sesle. "Kirli olduklarını beyan ederim. Onları bırakacağız ve döndüğümüzde İyi Peri onları temizlemiş olacak."

Carrie, Dallas'ın kendisini taklit ettiğinden biraz korkmuştu ama Josh'un yüksek sesle güldüğünü duyunca emin oldu. Omzunun üzerinden ona "Çok gülersen pişman olursun" der gibi bir bakış atarak çocuklara döndü.

Carrie hayretle izliyordu, kendisinin ve Josh'un komik bir parodisini yapmalarını izlerken gerçekten hayret ediyordu. En önemsiz şeyler yüzünden tartışıyor, Carrie ve Josh'u gergin bir şekilde güldürüyorlardı. Ancak çocuklar Carrie ve Josh'un birbirlerine dokunduklarında verdikleri tepkileri taklit etmeye başladıklarında yetişkinler boğazlarını temizlemeye başladılar.

"Koluma dokundun!" Tem dedi ki. "Buna dayanamam. Sana sarılmalıyım, seni öpmeliyim." Elinin tersini alnına götürüp Dallas'ı kendine doğru çekerken, büyük bir acı çeken bir adam gibi görünüyordu. "Ama hayır, yapmamalıyım. Sana dokunamam."

"Oh, lütfen dokun bana, benim büyük yakışıklı erkeğim. Lütfen," dedi Dallas, hayran gözlerle Tem'e bakarak.

Carrie Josh'a döndü. "Çocuklarınız çok yaramaz."

"Onların *bizim* çocuklarımız olduğunu sanıyordum."

"Şu anda değiller, değiller."

Ona sırtarak ellerini bir kez çırdı. "Yatın, sizi hamsiler. Yatağa, hemen."

Merdivenden koşarak çıktılar, ancak selam vermeden ve çoktan hak ettikleri uzun ve gürültülu alkışları önce değil.

Josh'la yalnız kaldıklarında Carrie, "Ne olağanüstü çocuklar," dedi.

Kollarını sıvayan Josh, kirli bulaşıklarla dolu lavaboya doğru döndü. "Sana bulaşıkları öğreteceğim."

Carrie titremedi ama titremeye çok yaklaşmıştı. "Üzgünüm ama bu gece olmaz. Yapmam gereken bir iş var."

"şimdi dışarı çıkamazsın," diye itiraz etti Josh, sonra durdu, Carrie'ye neyi yapıp neyi yapamayacağını söylemenin yararsız olduğunu deneyimlerinden biliyordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Kardeşinizin şimdiye kadar yediği en cennet gibi yemeği hazırlamak için sonsuzluğa gidiyorum," dedi. "Ve sakın ne yapıp ne yapamayacağım hakkında tek kelime etme. Ailenizin bir parçası olmayan, sırlarınızı paylaşmadığınız birine emir veremezsiniz."

Bununla birlikte kısa yün pelerinini giydi ve evden ıktı.

Josh bir süre kapıya baktıktan sonra gülümsedi. Bulaşıklara geri dönerken onun ele avuca sığmaz biri olduğunu düşündü. Yüksek sesle, "Ve onunla ellerimin dolu olmasını isteyen kişi benim," dedi. Hâlâ gülümseyerek Tem ve Dallas'ın bu geceki performansını düşündü ve onları annelerinden beri bu kadar mutlu, bu kadar hareketli görmediğini biliyordu.

Kendini ve bulaşık tenceresine su döktü. O *değildi* annelerini düşünecekler.

Onuncu Bölüm

Ertesi gün Josh'un erkek kardeşi ve karısı Pazar akşam yemeği için geldiklerinde Carrie o kadar gergindi ki titriyordu. Bir gece önce sadece dört saat uyumuştu, çünkü Eternity'de saatlerce akşam yemeğini hazırlamıştı. Josh onu beklemiş ve başkalarından yemek yapmalarını istemenin kolay yol olduğunu düşündüğünü açıkça belirtmişti. "Gerçek" bir eşin bütün gününü sıcak bir ocağın başında geçirdiğini düşünüyor gibiydi.

Ona cevap verme zahmetine katlanmadan yatağına gitti ve ertesı sabah ilk kadın elinde kapalı bir tabakla gelene kadar uyudu. Josh onu uyandırmak için yatak odasının kapısını açtı ve ocukların Carrie'yle birlikte yatağa atlamalarına izin verdi.

O gürültü patırtıdan sonra kalkıp giyindi, sonra da çocukların yardımıyla sandıklarını karıştırmaya başladı. Öğleye doğru yemek masasını İrlanda keteninden bir örtü ve peçeteler, Fransa'dan porselen tabaklar ve Gürcü gmşyle donatmıştı. Sonsuzluk'taki neredeyse her kadın tarafından pişirilmiş lezzetli yemeklerle dolu servis tabakları ya gümüş ya da Fransız porseleniydi.

"Vay canına," dedi Dallas, çünkü daha önce böyle bir masa gördüğünü hatırlamıyordu.

Saat tam birde Hiram ve karısı Alice, Carrie'nin çok pahalı olduğunu bildiği bir arabayla geldiler. Hiram iri yarı bir adamdı, göbeği önünde bir raf gibi duruyordu. Komplo içindeki Tem'e bakarak gülümsedi, çünkü Hiram tıpkı Tem'in onu tasvir ettiği gibi görünüyordu.

Josh ve çocukları kapının girişinde asık suratla dururken, Carrie onlara tiksinti dolu bir bakış attıktan sonra Hiram ve karısını selamlamak için ilerledi. Carrie avluyu geçerken Alice'e daha yakından baktı. Alice zayıf, küçük bir kadındı, muhtemelen göründüğü kadar yaşlı değildi, ama dünyanın en yorgun insanı gibi görünüyordu, bu yüzden

Aslında Carrie onu eve almak ve oturması için bir sandalye vermek istediğinden yorulmuştu.

Her ikisine de gülümseyen Carrie, elini hoş geldiniz dercesine uzatarak avluyu geçmeye devam etti. Josh onu kardeşinin zorlu biri olduğu konusunda uyarmış olsa da Carrie kimseden korkmuyordu, çünkü kısa hayatı boyunca kendisine saygı ve sevgiden başka bir şeyle davranılmamıştı. Ailesi yaşadığı kasabanın en zengin ailesiydi, hatta kasabada ailesi için çalışmayan çok az insan vardı. Üstelik güzeldi, cömertti ve birlikte olması eğlenceliydi. Josh'la tanışana kadar, tanıştığı hiçbir erkek, kadın ya da çocuk ondan hoşlanmamıştı.

"İyi günler," dedi Hiram'a neşeyle. "Yardımcı olabilir miyim?" Son sözü Hiram'ın karısına söyledi.

Birinin onu görmesine şaşırmış gibi irkilmiş gözlerle Carrie'ye bakan Alice'in yorgun ifadesi yerini memnuniyete bıraktı.

Hiram arkasına yaslandı ve Carrie'ye baktı, küstah bir tavırla onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Carrie evde olsaydı ve ziyarete gelen bir denizci ona bu adamın baktığı gibi baksaydı, erkek kardeşlerinden biri ya da ailesinin çalışanlarından biri adamı yere sererdi.

Hiram, Carrie'nin uzattığı eli görmezden gelerek uzakta, onun çok da arkasında olmayan Josh'a baktı. "Demek uğruna uzaklara gönderdiğin küçük karın bu," dedi sırtarak. "Aşçılığının da çiftçiliğin kadar iyi olduğunu duydum. İşe yaramaz bir kadınla evlenmek tam sana göre."

Hiram hepsinin yanından geçip gitti ve eve girerken çocukları görmezden geldi.

"Neden o-" Carrie başladı ve onun peşinden gitti. Kimse ona böyle bir şey söyleyemezdi!

Josh onun kolunu yakaladı. "Yapma," dedi gözleri yalvarırcasına. "Tam olarak iki saat yirmi dakika sonra ayrılıyor ve ben insanın ona bu kadar süre dayanabileceğini düşünüyorum."

"Yapabileceğimi sanmıyorum," dedi Carrie.

"Senin kadar parası olan biri bunu yapmak zorunda değil." Josh kaba bir şekilde söyledi. "Biz fakir insanların hayatta kalabilmek için nelere katlanmak zorunda kaldığımıza inanamazsın."

Şimdi *her iki* adam tarafından da hakarete uğramıştı. Kocasını küçümseyerek eve girdi.

Eve girerken Hiram'ın, "Bütün bunları sana zengin karın mı verdi?" dediğini duydu. Hiram şişman göbeğinin üzerinden Josh'un üzerinde çok çalıştığı masaya doğru bakıyordu. "Seni terk ederken bunları da yanında götürmediğinden emin ol," dedi Josh'a ve kendi şakasına iğrenç bir şekilde gülmeye başladı.

Carrie ağzını açmaya başladığında Josh ona baktı, gözleri sessiz kalması için yalvarıyordu. "Bizi çiftlikten kovduğunda, bize bir tane daha alacak mısın?" Josh yumuşak bir sesle, sesinde öyle bir alay vardı ki Carrie ağzını kapattı. O anda erkeklerden hangisinden daha çok hoşlanmadığından emin değildi.

Carrie bu iğrenç adama iki saat yirmi dakika boyunca katlanmaya kararlıydı. Ne de olsa Josh yarın gitmesini istiyordu ve belki de bu aileyi bir daha asla göremeyecekti, bu yüzden onlara ne olduğunu umursamaya hakkı yoktu. Kıpırdamadan oturmak ve bu adamın hakaretlerine katlanmak istiyorlarsa, bu onların bileceği bir işti.

Ve onları aşağıladı. Çocukların eğitimsizliğinden bahsetti ve Dallas'tan "The Rime of the Ancient Mariner" dan alıntı yapmasını istedi. Beş yaşındaki çocuk bu şiiri hiç duymadığını söyleyince Hiram kardeşine tiksinti dolu bir bakış attı. Josh başını öne eğerek kardeşine cevap vermedi.

Hiram, Tem'in küçük ellerine baktığında, onları çalışmak için uygunsuz ilan etti ve Tem'in yaşındayken neredeyse tek başına bir çiftlik işlettiğini söyledi. Ayrıca Tem'i kaybolduğu ve Greene adını kasabada alay konusu haline getiren sorunlara neden olduğu için azarladı.

Çocuklarla işi bittiğinde, Josh'un mısır tarlasına gülerek ve Josh'un asla bir çiftçi olamayacağını her zaman bildiğini söyleyerek Josh'a başladı.

Ancak Hiram Josh'un geçmişinden bahsetmeye başladığında Carrie'nin kulakları dikildi. Hiram'ın şifreli tiradından anladığı kadarıyla, Josh geçmişinde korkunç bir şey yapmıştı ve sahip olduğu parayı da bu yüzden kaybetmişti. Hiram, Josh'un "kaçak" olduğundan söz ediyordu ve Carrie Josh'a baktığıında, onun tek kelime etmeden tabağıına baktığını gördü.

Josh bu kadar kötü ne yapmış olabilir diye merak etti. Hiram'a göre Josh bir zamanlar oldukça zengindi, çünkü Hiram Josh'un gmşlere ve güzel tabaklara çok alışmış olması gerektiğini, ancak Josh'un her şeyinin elinden alındığını söyledi.

Kim tarafından götürüldü? Carrie merak etti. Kanun tarafından mı? Josh servetini alçakça bir yolla kazanmış ve bu sırada yakalanmış mıydı?

Hiram sonunda Josh hakkında söyleyecek söz bulamayınca karısına döndü ve masadaki herkese Alice'in o hafta "yanlış" yaptığı her şeyi anlattı. Alice'in çıkaramadığı giysi lekelerinden, az ve çok pişmiş yemeklerden bahsetti. Tavandan sarkan örümcek ağlarını anlattı.

Carrie göğsüne iliştirilmiş saate baktı. Sadece bir saat geçmişti. Bir insanın bu kadar uzun süre ahkm kesebilmesi inanılmazdı.

Hiram sonunda karısıyla konuşmasını bitirdiğinde durakladı -sürekli konuşmak bir lokmayı bile kaçırmasına neden olmamıştı- ve Carrie'ye baktı.

Carrie masadaki diğer insanların farkındaydı, hepsi de ciddiyle oturuyor ve bu adamın kendileri hakkında söylediklerine karşı kendilerini savunmak için hiçbir şey söylemiyorlardı. Hiram ona döndüğünde Carrie tabağıına bakmadı, gözlerini adamın gözlerinden ayırmadı. Para, diye düşündü. Bu adama gücünü veren şey buydu. Kendi iftliğinin ve Josh'un iftliğinin sahibiydi ve onları tahliye etme, yani başlarının üstündeki çatıyı ve ağızlarındaki yemeği alma gücüne sahip olduğu için, onları aşağılama hakkına sahip olduğunu düşünüyordu.

Ama Carrie parayı biliyordu. Birçok kez ailesinin parasının gücünü hissetmişti, ama Tanrı'ya şükür, her zaman ailesinden biri ona paranın bir insana özel ayrıcalıklar kazandırmadığını söylemişti. Sırf parası var diye

dünyada bedava bir gezintisi olduğu anlamına geliyordu. Dünyaya paranın yanı sıra bir şeyler de geri vermek zorundaydı.

Hiram Carrie'ye uzun uzun baktı, sonra küçük bir sırtışla arkasını dönüp Josh'a baktı. "Onu neden aldığını anlayabiliyorum," dedi Carrie'nin o güne kadar duyduğu en alaycı ses tonuyla.

Hiram, Carrie'nin kendisine ne söyleyeceğini anlamaya çalışıyormuş gibi ona baktı.

Carrie ona tatlı tatlı gülümsediğinde Hiram kendini tatmin eden bir sırtışla arkasını döndü.

Carrie'yi kıran onun bakışıydı. Sözleri değil. Onlarla başa çıkabilirdi, ama o gülümsemeyle başa çıkamazdı, çünkü adam sanki burada dövülecek ve aşağılanacak bir kişi daha olduğunu varsayıyordu.

"Biraz daha mısır, Hiram Kardeş?" Carrie tatlı tatlı sordu.

Çirkin yüzünde hâlâ o sırtışla, "Kusura bakmayın. Tabii ki küçük kardeşimin yetiştirdiği mısır değil, değil mi? Benim için çok fazla solucan var.

Kadın ağır gümüş tabağı alıp adama uzattı, ama adam elini tabağın üzerine koyunca ona bakıp şöyle dedi: "Bir eş olarak işe yaramaz olabilirsin, ama bahse girerim *bir kadın* olarak işe yarayabilirsin. "

Carrie onun gözlerinin içine baktı, gülümsedi sonra bir kase mısırı kucağına döktü. Masadaki herkesten gelen korku dolu sessizliğin ardından Carrie, Hiram'ın kafasına kremalı ıspanak, yüzüne lahana salatası dökmeyi ve göğsüne yağlı bir jambonla vurmaya başladı. Josh bileğini yakaladığında eli oyma bıçağının üzerindeydi.

"Buna hakkı yok-" Carrie başladı.

Josh'un eli onun bileğinde sıkılaştı. "Hiçbir şey bilmiyorsun," dedi.

"Kimse de bana söyleme zahmetine girmedi," dedi ve çocuklara bir kez daha baktıktan sonra koşarak evden çıktı. Bu onu ilgilendirmezdi. Josh'la evli olduğu için, çocukları tüm kalbi ve ruhuyla sevdiği için, bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Yola ulaşana kadar koştu ve sonra koşturaya devam etti.
-Maine'e kadar koşturmak istiyordu. Ciğerleri patlayana ve bacakları güçsüz düşene kadar koşturaya devam etti.

Daha fazla ilerleyemeyince yakındaki nehre döndü ve ağaçların arasına girerek akan suyun kenarına oturdu. Ağlamaya başlamadan önce henüz nefesini tutamamıştı.

Uzun süre ağladı, dizlerini çenesine kadar çekti ve yüzünü elbisesinin kıvrımlarına sakladı. Çok çabalamış ve tamamen başarısız olmuştu.

"İşte," dedi yanındaki bir ses ve ona bir mendil uzatıldı.

Gözyaşları arasında kaldırdığında Josh'un yanında oturduğunu gördü. "Git buradan. Senden nefret ediyorum. Hepinizden nefret ediyorum. Keşke yarın yerine bugün gidebilseydim ve hiçbirinizi bir daha görmeyeceğim için mutlu olsaydım."

Konuşması hakkında hiçbir yorum yapmadan, gözleri suda, ona bir şişe viski uzattı. "İyi bir tek malt viski, en iyisi. Son şişem."

Şişeyi ondan alan Carrie, dumanlı sıvıdan sağlıklı bir miktar yuttu, sonra Josh şişeyi onun elinden çekip alana kadar bir yudum daha ve bir yudum daha aldı.

"Kardeşim hakkında..." diye başladı.

Carrie bekledi. Viski kendini daha iyi, puslu ve rahatlamış hissetmesini sağlıyordu. Kollarının üzerine yaslanarak suya baktı. Josh başka bir şey söylemeyince kötü kötü güldü. "Bana hiçbir şey söylemeyeceğini biliyordum. Bir sırrı paylaşamayacağını biliyordum." Dönüp ona baktı. "Kardeşinin sana pek benzemediğini söylemeliyim."

"Biz kan bağı olan akrabalar değiliz. Annem babasıyla ben on yaşındayken evlendi ve Hiram o zamanlar çoktan bir yetişkin olmuştu."

"Babası da onun gibi miydi?"

"Hayır." Josh viskiden uzun bir yudum aldı. "Sanırım üvey babam Hiram'dan biraz dehşete düşmüştü."

Carrie kıkırdadı. "Bunu anlayabiliyorum. Hep böyle miydi?" Bir milden fazla evin genel yönünü işaret etti.

Bir yudum daha içen Josh şişeyi ona geri uzattı. "Hiram gibi adamlar doğar, yaratılmaz. O doğru yolu bildiğini ve geri kalanımızı eğitmenin görevi olduğunu düşünerek doğdu."

"Neden burada, onun sahip olduğu arazide yaşıyorsun?" Josh bunun üzerine sustu.

Carrie viskiden derin bir yudum aldı. "Özür dilerim. Bu soruyu sormamalıyım. Greene ailesinin bir parçası olacak kadar iyi olmadığımı, burada olmaya hakkı olmayan boş kafalı küçük bir zengin kızı olduğumu her an unutuyorum." Ayağa kalktı. "Affedersiniz ama sanırım eve geri döneceğim."

Josh onun eteğini tuttu. "Carrie, sana söyledim ama-"

Ona doğru baktı. "Ama ne?" diye bağırdı ona. "Bu benden nefret etmene neden olur."

Beklediği cevap bu değildi.

Kadının eteğini serbest bırakarak nehre baktı. "Hayatımı berbat ettim ve gurur duymadığım bazı şeyler yaptım. İyi yaptığım tek şey çocuklar oldu."

Carrie Hiram'ın imalarını hatırladı. Josh bir suçlu muydu? Belki de hapisten çıkmasına ancak kardeşinin himayesine girmeyi, çiftliği işletmeyi ve çocuklara bakmayı kabul etmesi koşuluyla izin vermişlerdi.

Tekrar onun yanına , eskisinden çok daha yakındı, şişeden bir yudum daha aldı, sonra ona geri verdi. "Bırak kalayım," dedi usulca.

"Kalmanı dünyadaki her şeyden çok isterdim ama bu . Bu hayat sana göre değil. Bu hayat kimseye göre değil ve ben de senin paranla yaşamaya devam edemem."

Başını salladı, anlamak için değil ama kabullenmek için. "Josh," diye fısıldadı, sonra dönüp ona baktı, gözleri yaşlarla doluydu. "Bu son gün."

Ona baktığında kendi kendine Carrie gittikten sonra hayatının daha iyi olacağını, Carrie'nin onu üzdüğünü ve bunun iyi olmadığını söyledi. O gittikten sonra çocukların bir süre mutsuz olacağını biliyordu, ama iyileşeceklerdi ve kısa süre sonra küçük aile normale dönecekti. Peki normal olan neydi? Yemek pişirmesi mi? Çiftçiliği mi? Çocukların yansıttığı mutsuzluğu mu?

"Ah, Carrie," dedi Josh, sonra onu kollarının arasına çekti.

Dudakları birbirine değdiği anda tutuştular, çünkü birbirlerini ilk gördükleri andan beri birbirlerine açlık duyuyorlardı. Birbirlerine duydukları arzu, Josh'un Carrie'nin sahneden inmesine yardım etmek için ellerini beline koyduğu ilk anda başlamış ve her gün yaşadıkları temas bu arzuyu daha da artırmıştı.

Günler boyunca birbirlerini izlemişler, birbirlerinin vücutlarına bakmışlar, bir santim bile çıplak ten gördüklerinde soğuk terler dökmüşlerdi. Birbirlerinden hoşlanmıyormuş gibi davrandıkları halde, her biri diğeri odaya girdiğinde titreşimler hissetmişti.

Çocuklar yetişkinlerin birbirlerine olan tepkilerinin, gözlerinin birbirlerinden hiç ayrılmadığının, birbirlerine nasıl takıntılı olduklarının çok iyi .

Şimdi yalnızdılar, etraflarında ağaçlar ve akan sudan başka bir şey yoktu ve o ilk günden beri yapmak istedikleri şeyi yapmaktan onları alıkoyacak hiçbir şey yoktu: Birbirlerinin kıyafetlerini yırttılar.

Josh bir kadının giysilerini çıkarma konusunda Carrie'nin bir erkeğinkileri çıkarma konusunda olduğundan çok daha deneyimliydi ama Josh hayatında hiç bu kadar istekli olmamıştı. Carrie'nin kolunu çektiğinde kol yırtıldı ama Carrie'nin üst kolunun çıplak etini okşayıp ağzına götürürken aklındaki son şey onun kıyafetlerine özen göstermekti.

Josh elbisesinin arkasındaki düğmeleri çözmeye çalıştı ama onları koparmak daha kolaydı. Ağzıyla omuzlarına ulaşabildiğinde ve Carrie'nin iniltisini duyduğunda, artık kıyafetleri düşünmüyordu. Kendi arzusundan başka bir şey düşünmüyordu.

Birkaç dakika içinde havada bir giysi telaşı vardı. Yırtık ipek bir elbise, metrelerce yumuşak kumaştan yapılmış kombinezonlar vardı.

Pamuk ve çemberler Josh'un ayağına dolandı ama onları çabucak bertaraf etti.

Carrie kardeşlerini çeşitli soyunma durumlarında görmüştü ve Josh'un giysilerini nasıl çıkaracağı konusunda iyi bir fikri vardı. Gümlekleri ve hatta çorapları çıkarmada çok iyi olduğunu fark etti.

Çıplak kaldıklarında okşama falan yoktu, sadece şehvet vardı, saf ve basit bir şehvet. ılgınca bir şehvet. İkisinin de rahatlamak için bir ömür boyu beklediği bir şehvet.

Ağzını Carrie'nin göğsüne dayayan Josh, ellerini Carrie'nin kalçalarına koyarak içine girdi ve Carrie'nin acıyla çığlık atmasına neden oldu ama acı uzun sürmedi. Josh'u uzun zamandır istiyordu ve biraz acının yoluna çıkmasına izin vermeyecekti.

Onunla birlikte hareket eden, onun kadar çılgın, onun kadar açgözlü ve onun kadar istekli olan Carrie, sonunda bir araya geldiklerinde coşkuyla haykırdı ve Josh yüzünü onun boynuna gömdü.

Uzun, terli bir an boyunca birbirlerinin kollarına sarılmış halde yattılar, tenleri sanki her sinir ucu canlıymış gibi hissediyordu.

"Ben asla-" diye söze başladı Josh ama Carrie parmağını onun ağzının üzerine koydu. "Bunu yapmak istemediğini söyleme," diye fısıldadı. "Ne olursa olsun yaparsan, benden özür dileme."

Gülümseyerek onun parmak uçlarını öptü. "Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığımı söyleyecektim. Daha önce hiç bu kadar kontrolümü kaybetmemiştim. Sevişmek bir sanattır ama bu..."

"İhtiyaç mı?" diye fısıldadı.

"İhtiyaç ve daha fazlası." Kızın üzerinden yuvarlanarak onu kollarına çekti, sarıldı ve saçlarını okşadı.

"Josh," diye fısıldadı ama Josh onu bir öpücükle susturdu.

"Geri dönmek zorundayız," dedi. "ocuklar yalnız ve sabah erkenden kalkıp onları yakalamamız gerekecek-" Söзlerini bitirmek ona çok acı veriyormuş gibi yarıda kesti.

Birkaç dakika daha onun kollarında yattı, sonra ondan uzaklaştı ve giyinmeye başladı, yırtık elbisesi parçaları bir araya getirmesini zorlaştırıyordu. Josh'un parmakları onunkileri uzaklaştırdı.

"İzin verin," dedi ve bir hanımefendi hizmetçisi kadar ustalıkla, elleri mümkün olduğunca ona dokunarak onu giydirdi.

Eve doğru yürümeye başladıklarında sessizdiler ama sonra Josh elini Carrie'nin elinin içine soktu. Carrie önce ondan uzaklaşmaya çalıştı. Az önce yaptıklarını nasıl yapabilmişlerdi de Josh bir sonraki nefeste onun gitmesinden söz etmişti?

Evde çocuklar yırtık giysilerine ve yetişkinlerin kızarmış yüzlerine gülüyorlardı. Carrie'nin Hiram Amcalarına yaptıklarından sonra çocukların keyfi yerindeydi. Hiram'ın öfkeyle evden çıktığını, Carrie ve Carrie gibi biriyle evlenen aptal kardeşi hakkında korkunç şeyler söylediğini neşeyle anlattılar. Dallas kollarını Carrie'nin beline dolayarak ona sarıldı ve onu sevdiğini söyledi.

Yarın ayrılmak zorunda kalacağı düşüncesine dayanamayan Carrie, kıyafetlerini değiştirmek için yatak odasına koştu. Neredeyse yarın yerine bugün gidebilmeyi dileyecekti, neredeyse vedalaşmayı bir an önce bitirebilmeyi dileyecekti.

Kendini sonra, Josh ve Tem'in bulaşık yıkadığı salona geri döndü.

Tem, sesinde büyük bir içtenlikle Carrie'ye, "Sana nasıl yapılacağını gösterebiliriz," dedi.

Dallas, küçük omuzları dik bir şekilde Carrie'nin yanında durdu. "Ben de öğrenmek istediğimi sanmıyorum. Bir çiftçinin karısı olmak istemiyorum. Büyük bir aktris olmak istiyorum."

Bu Carrie'yi güldürdü ve çocuğu kucağına aldı. "Eğer bir aktris olsaydın, sana eşlik edecek korkunç insanlar olurdu," dedi. "Ve sürekli seyahat etmek zorunda kalırdın ve asla en iyi evlere kabul edilmezdin. Hayır, iyi bir adamla evlenip çocuk sahibi olman daha iyi."

Dallas yüzünü buruşturdu. "Erkeklerin bana gül vermesini isterim." "Eğer doğru adamla evlenirsen, o sana gül verir."

Josh öfkeyle, "*Eğer* parası yetiyorsa," dedi ve bulaşık bezini yere atıp evden çıktı.

"*Şimdi* ne dedim ben?" Carrie inledi. Aralarındaki yakınlığın onları daha da yakınlaştıracaklarını düşünebilirdi ama Josh için bu sadece onu daha da kızdırıyor gibiydi.

Josh öğleden sonra ortadan kayboldu ve Carrie çocuklarla yalnız kaldı. En azından onlara bakabileceğini düşünüyor, diye düşündü. Evi yakıp kül edeceğini düşünmüyor.

Öğleden sonra geç saatlerde çocuklarla birlikte verandada oturdular ve Carrie onlara Maine ve kardeşleri hakkında hikâyeler anlattı. Onlara sabah gideceğini söylemeye çok niyetliydi ama bir türlü söyleyemiyordu.

Gün batımından bir saat sonra Josh geri döndü, çocuklarını kucakladı ve onlara yıkanmalarını ve yatağa girmelerini, geç olduğunu söyledi.

Carrie hüznle sandalyesinden kalktı ve etrafına bakındı. Artık gül kokusu alabiliyordu, oysa o gelmeden önce evi saran tek koku at gübresi idi. Yarını düşünmemeye çalışarak eve geri döndü ve çocuklar ona iyi geceler öpücüğü verdiğinde gözyaşlarına boğulmamak için çok çalışması gerekti.

Dallas babasına dönüp baktığında neredeyse merdiveni çıkmak üzereydi. "Birazdan yatağa gelecek misin?"

"Bu gece seninle yatmayacağım," dedi Josh. "Büyük yatakta uyuyacağım."

"Carrie ile mi?" Dallas sordu.

"Carrie ile," dedi Josh, sanki bu dünyadaki en sıradan şeymiş gibi.

Çocuklar kaybolduğunda Josh ona döndü.

"Emin değilim..." diye başladı ama başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Geceyi birlikte geçirmeleri gerektiğinden emin olmadığını mı söylemeliydi? Bütün bir geceyi birlikte geçirirlerse ona ve ailesine daha çok aşık olacağından mı korkuyordu? Onları zaten daha fazla sevmesi mümkün değildi. Daha fazla ağlayacağından mı korkuyordu?

Onları terk mi etti? Bu mümkün değil. Geceyi Josh'la geçirseydi, sabah Josh kalmasını ister miydi?

Odanın öbür ucundaki adamın gözlerine baktı, karanlık gözler ona duyduğu arzuyla yanıyordu ve tüm düşünceler zihnini terk etti. Kollarını ona doğru açtı. "Josh," diye fısıldadı.

Hızla ona doğru ilerleyerek onu kollarına aldı ve yatak odasına götürdü.

On Birinci Bölüm

Carrie ertesı sabah uyandığında güneş çoktan doğmuştu ve hemen biraz paniğe kapıldı. oktan yataktan kalkmış ve giyinmiş olmalıydı ama sonra gülümseyerek yastıklara yaslandı ve dn geceyi düşündü. Josh'un elleri her yerindeydi. Bir müzisyenin elleri gibi elleri vardı ve onun her yerine dokunmak, onu okşamak istiyordu. Ve onu öpmüş ve ona nasıl pleceğini göstermişti.

Bütün gece sevişmişlerdi. İlk kez nehir kıyısında coşkuyla sevişmişlerdi ama yatakta acele etmemişler, birbirlerine bakmışlar ve dokunmuşlardı. Carrie Josh'un vücudundan, vücudunun gücünden, koyu teninin altındaki kas büyülenmişti. Ona orada burada yara izleri hakkında sorular soruyor, o da bazen cevap veriyor, bazen de reddediyordu. Bir süre sonra Josh'un on altı yaşına kadar kendisiyle ilgili her şeyi anlattığını, ancak ondan sonra hayatını bir sır olarak sakladığını fark etti.

Ona dokunurken ve bedeniyle sevişirken ona bakarken, ona hiçbir soru sormadı ve Carrie bunun, onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğini düşündüğü için olduğunu düşünmemeye çalıştı. Bir gece için şimdiyi yaşamaktan, gelecekte ne olacağını sorgulamamaktan memnundu.

Gecenin bir noktasında "Josh, seni seviyorum" demişti. Ama Josh hiçbir şey söylememiş, sadece sanki onu bırakmaya korkuyormuş gibi sıkıca sarılmıştı.

Carrie lüks içinde gerinirken yatak odasının kapısı aniden açıldı. Josh orada duruyordu, giyinikti ve Carrie'nin onu hiç görmediği kadar sert görünüyordu. "Ne oldu?" diye sordu. "Çocuklar iyi mi?"

"Çocukları kardeşimin evine götürdüm. Bavullarınız yüklendi ve gitmeye hazır, ayrıca sizin için arabayı Maine'e götürecek bir şoför tuttum. Giyinmelisin ki gidebilelim." Bununla birlikte kapıyı tekrar kapattı.

Geceyi birlikte geçirdiği adam bu muydu? Sevdiğini söylediği adam bu muydu?

Yataktan -evlilik yatağından- kalkarak giyinmeye başladı ama elleri düğmelerin üzerinde titriyordu. Dün gece hiçbir şeyi değiştirmemişti ve çocuklarla vedalaşmasına izin vermeyecekti. Ama o zaman ne diyebilirdi ki, gitmek *istediğini* mi? Ve onlara babalarının kendisini gitmeye zorladığını söyleyemezdi, çünkü çocukların babalarına kızmalarını istemiyordu. Belki de bu şekilde gitmesi daha iyiydi. Eğer veda etmek zorunda kalsaydı, sadece ağlayacaktı ve anlamadığı bir şeyi asla açıklayamayacaktı.

Giyinip tuvalet malzemelerini çantasına koyduktan sonra dışarı çıktı, Josh arabanın koltuğundaydı ve arkada oturan bir adam ona şapkasını uzattı. Josh'un atı arabanın arkasına bağlıydı - güzel aygırı değil, çünkü o kardeşine geri dönmüştü, ama eski iş atı. Onu görünce Josh yanına gelip koltuğa oturmasına yardım etti ama onunla konuşmadı.

Yola koyulduklarında konuştu. "Fikrinizi değiştirmeniz için söyleyebileceğim bir şey var mı?"

"Hiçbir şey," dedi açıkça. "şey. Sana verebileceğimden daha fazlasını hak ediyorsun. Hak ediyorsun-"

"Bana neyi hak edip neyi hak etmediğimi söylemeye *cüret* etme," dedi öfkeyle. "Ne *istediğimi* biliyorum. "

Yüzü kaskatı kesilmiş olan Josh konuşmayı kesti.

Carrie vagon yatağa tutundu ve eğer o sessiz kalabiliyorsa, kendisinin de kalabileceğini düşündü. Ama düşüncelerini, dün geceye ve Josh ve çocuklarıyla geçirdiği günlere dair düşüncelerini durdurmak kolay değildi.

"Dallas'a yazacağımı söyle," dedi Carrie usulca. "Ona daha fazla kitap göndereceğimi ve Tem'e de denizle ilgili şeyler göndereceğimi söyle. Denizi görmek istiyor. Denizci olmak istediğini söylüyor ve eminim Dallas aktris olma isteğinden vazgececektir. Bütün küçük kızlar büyüyene kadar aktris olmak isterler, bu yüzden onun için endişelenmenize gerek olduğunu sanmıyorum. O iyi bir çocuk. O en iyi çocuk. Tem de öyle. Ben gittiğime göre artık başını belaya sokmak için bir nedeni olmayacak. Ona söyle, Vahşi Kız'ını bir daha görürse benim için ona teşekkür etsin ve ona-"

Gevezelik etmeyi bıraktı, çünkü gözyaşları boğazını tıkamaya başlamıştı. Tren garına vardıklarında Josh onun inmesine yardım etti. Kadın onun yüzüne baktı ama ne bir keder ne de bir isteksizlik belirtisi görebildi. Kurtlanmış mısır mahsullerinden birini mısır tüccarına teslim ediyor da olabilirdi, karısını bir daha hiç görmemek üzere gönderiyor da.

"Umurunda değil, değil mi?" diye tısladı ona. "Eğlendin ve tek istediğin buydu. Beni ilk gördüğün anda benden ne istediğini biliyordun ve bunu aldın ve şimdi hiçbir şey hissetmeden beni gönderebilirsin."

"Haklısın," dedi ona şehvet dolu bir gülümsemeyle. "Seni ilk gördüğüm andan itibaren ellerimi o küçük, düzgün vücudunun üzerinde gezdirmek istedim. Bunu başarmam biraz zaman aldı ama başardım ve şimdi sen gittiğine göre sen gelmeden önceki mutlu varlığıma geri dönebilirim."

Eğer sadece onun sözlerini duysaydı, onlara inanmazdı ama yüzü yalan söylemediğini anlamasını sağladı. Dünyada hiç kimse onun kadar umursamaz görünüp yalan söyleyemezdi.

Ona tokat attı. Sertçe tokatladı ve adam onu durdurmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Aslında, onun orada durup kendisine tekrar tekrar tokat atmasına izin verebileceğini düşündü.

Hâlâ biraz saygınlığı kalmışken arkasını döndü. "Hadi git, o sefil küçük çiftliğine geri dön. Burada benimle olmana ihtiyacım yok. Seni burada *istemiyorum*. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Onun hareket ettiğini duymamıştı ama ne zaman gittiğini biliyordu ve o hareket ettiğinde sanki bir parçası kopup gitmişti. Ona doğru koşup kendisini de götürmesi için yalvarmamak için arabanın tekerleğine tutunmak zorunda kalmıştı. Kendini onun üzengisini tutarken ve kalmasına izin vermesi için ona yalvarırken hayal edebiliyordu.

Gurur, diye düşündü. Biraz gururu olmalı. Montgomery'ler her zaman gururlu olmuşlardı. Ama Carrie şu anda pek gururlu hissetmiyordu. Kendini kaybolmuş, yalnız ve evsiz hissediyordu.

Josh'un atının sesini duyduğunda, kendisine rağmen dönüp atının üzerinde dimdik oturan Josh'a baktı. Bir an için onun yüzünde acı gördüğünü sandı. Kendisinin hissettiği kadar derin bir acı ve sefalet. Ona doğru bir adım attı.

Ama sonra Josh'un yüzü tekrar o küstah umursamaz döndü ve şapkasının kenarını çekti. "İyi günler Bayan Montgomery," dedi. "Ziyaretinizden büyük keyif aldım." Sonra da ona göz kırptı.

Carrie'nin arkasını dönmesine ve omuzlarının dikleşmesine neden olan şey göz kırpmasıydı ve adam uzaklaştığında Carrie ona dönüp bakmadı.

"İptal mi edildi?" Carrie sordu. "Sahne bugün için iptal mi edildi?"

Depo müdürü "Tekerleğim kırıldı" dedi. "Az önce bir sürücü geldi ve bize söyledi. Her neyse, şoför körkütük sarhoş. Gerçi bu

Ama sarhoş bile olsa, sadece üç tekerleği olan bir arabayı kullanamaz."

"Hayır, yapabileceğini sanmıyorum. Bir sonraki aşamanın gelmesi ne kadar sürer sizce?"

Adam endişelenmeden, "Bir hafta kadar," dedi.

Carrie posta garının penceresindeki adama arkasını döndü. Bir hafta mı? Ya da ne kadar?

Depodaki tozlu bankta otururken, şimdi ne yapacağını merak ediyordu. Eternity'nin otel dediği o korkunç küçük yere yerleşebilirdi.

Ve ne yapacağım? diye merak etti.

Josh'a hiçbir şey söylememişti ama parası çok ama çok azalmıştı. Ebediyet'e gelirken yanında epeyce para getirmişti ama bir o yana bir bu yana neredeyse hepsini harcamıştı. Elbette harcadığı paradan pişmanlık duymuyordu, çünkü çocukların artık yaşayacakları güzel bir yerleri olduğu için mutluydu, ama ne kadar ucuz olursa olsun her gününü bir otelde geçiremezdi.

Bozuk para cüzdanını açarak bozuk paraları ve banknotları saydı. On dolar ve yirmi sent. Eve dönüş biletinin parasını ödedikten sonra elinde kalan tek şey buydu.

Para, diye düşündü. Josh hep bundan , sanki dünyadaki en önemli şey paraymış gibi. Ona defalarca hayatta paradan daha önemli şeyler olduğunu söylemişti ama Josh ona hiç inanmamıştı.

Bankta arkasına yaslanarak gözlerini kapattı. Bu kasabada bir hafta boyunca hiç parası olmadan nasıl yaşayacaktı? Yiyecek ve kalacak yeri nasıl satın alacaktı? Para göndermesi için babasına telgraf çekmesi gerekiyordu. Hemen bunun zorluklarını gördü. Her şeyden önce, bu kadar batıda telgraf yoktu ve bir mektup haftalar, hatta aylar sürerdi. Belki bankaya gidip borç para alabilirdi. Teminat olarak neyle? Yirmi iki sandık dolusu kullanılmış giysi ve diğer çeşitli eşyalarla mı?

Yüzünü buruşturdu. Josh buna sıırtmaz mıydı? Kasabaya bir dahaki gelişinde Bayan Carrie Montgomery'nin nasıl parasız kaldığını, bu yüzden babasının adını kullanarak havadan para duyacaktır. Sırtacak ve haklı olduğunu, onun işe yaramaz olduğunu söyleyecekti: Babasını elinden alırsanız, o bir hiçti.

"Bunu kendi başıma yapabilirim," dedi yüksek sesle. "Bir şey mi dediniz, Bayan Greene?"

Carrie gülümsedi. "Tek kelime etme." Ayağa kalktı. "Buralarda iş bulabileceğim bir yer biliyor musun?"

Adam bunun harika bir şaka olduğunu düşünüyor gibiydi. "Bir iş mi? Bu kasabada mı? Bu kasabada şimdiye kadar harcanan en fazla para geçen hafta sizin tarafınızdan harcandı. Burada kimse için bir şey yok. Bu yüzden insanlar her gün burayı terk ediyor."

Cesaret verici bir haber, diye düşündü Carrie. Adama gülümseyerek teşekkür etti, sonra da gardan ayrıldı. Dışarı çıktığında güneşe baktı ve çocuk eldivenlerini çıkardı. Para kazanmak için ne yapabilirdi? Vagonlar çalışmaya başlayana kadar hayatını nasıl kazanabilirdi? Arabadaki sandık yığının ve arabanın altındaki gölgede uyuyan sürücüye bakarken, eve dönüp ailesine başarısız olduğunu, bir adam için kendini rezil ettiğini ve adamın onu reddettiğini itiraf etmeye henüz hazır olmadığını biliyordu. Henüz eve gidip ağlayarak kendini uyuşturmak istemiyordu. Kardeşlerinin ona her zaman şımarık olduğunu söylediklerini duyabiliyordu.

-diğer erkek kardeşleri tarafından, tabii ki ona ders veren tarafından değil- ve yüzündeki gözyaşlarını ve babasının yüzündeki üzüntüyü görebiliyordu. Sonra, elbette, harcadığı paranın hesabını en büyük ağabeyine vermek zorunda kalacaktı. Diğerleri gibi onu azarlamayacaktı. Hayır, sadece en büyük ağabeyi için bir hayal kırıklığı olacaktı ve bu diğerlerinden çok daha kötü olacaktı.

Eldivenini daha sert çekti. Hayır, henüz kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtırıp eve dönmeye hazır değildi.

On İkinci Bölüm

Altı Hafta Sonra

Çölde Paris adı verilen yeni bayan giyim mağazasının önünde altı araba vardı ve arabaların toplam maliyeti tüm Eternity'nin gayri safi milli hasılasını aşıyordu. Ancak kasabadaki hiç kimse arabaların caddeyi kapatmasından şikayetçi değildi, çünkü elbise dükkanındaki müşteriler sık sık ticari mağazaya uğrayıp birkaç alışveriş yapıyor, hatta bir şeyler satın almak için hırdavatçıya gidiyorlardı. Ve elbette atların beslenmesi ve sulanması gerekiyordu, bu yüzden seyis şikayet etmiyordu. Ve salon, elbise mağazasındaki kadınların kocalarını ağırlıyordu. Eternity'de yaşayan altı kadın iki restoran açmıştı ve bu restoranlar öğle yemeklerinde çok iyi iş yapıyordu; otel de yeni işletmeleri ağırlamak için bir kanat eklemeye başlamıştı bile. Eternity'den iki kadın daha birlikte hareket etmiş ve elbise mağazasının karşısında Sol Yaka adını verdikleri bir şapka dükkânı açmışlardı. At arabası sahiplerinin ayaklarını çamurdan uzak tutmak için tahta kaldırımlar döşeniyordu.

Çölde Paris'in içinde, Bayan Joshua Greene en ufak bir gerginlik göstermeden altı müşterisini de denetliyordu. Kadınların hepsi çok zengindi ve bir dükkâna girdiklerinde bireysel ilgi görmeye alışkınlardı ve ilk başta Carrie'yi diğer kadınlarla paylaşmak zorunda kalmaktan hoşlanmadıklarını belli etmişlerdi.

Ama Carrie kendini ihmal edilmiş hisseden kadınlarla nasıl başa çıkacağını biliyordu. Bazılarını doyuruyor, bazılarını Eternity'nin sunduğu en iyi dedikodularla oturtuyor, bazılarına da kitaplar veriyordu. Carrie kimin neye ihtiyacı olduğunu tahmin etmekte ustaydı.

Carrie, önünde pahalı bir ipek elbise sergileyen müşteriye, "Üzerinizdeki renk berbat," dedi. "Ve bu yaka seni on yaş daha yaşlı gösteriyor. Hayır, hayır, bu elbise size hiç yakışmıyor."

"Ama ben beğendim," diye feryat etti kadın, sonra doğruldu ve omuzlarını geriye attı. "Bu elbiseyi beğendim, kocam da beğendi ve satın alacağım."

Dükkândaki herkes başını kaldırmış, ne olacağını bekliyordu. Carrie pes etmek zorunda kaldı, çünkü kadın müşteri idi ve müşteri her zaman haklı değil miydi?

Carrie kadına tatlı tatlı gülümsedi. "O zaman benden almayacaksınız, çünkü müşterilerimden birinin yaşlı bir kadın gibi görünmesine izin verdiğimi insanlara söylemenize izin vermeyeceğim. Müşterilerim buradan en iyi halleriyle ayrılırlar. Şimdi, lütfen o elbiseyi çıkarıp bana geri verir misiniz?"

Kadın dört eyalette esnafı terörize etmişti ve yenilgiyi kolay kolay kabul etmeyecekti. Carrie'ye üstün bir tavırla gülümsedi. "Sahip olmak yasanın onda dokuzudur." Burnunu havaya kaldırarak kapıya doğru ilerledi. "Elbette size ödeme yapacağım, Bayan Greene." Elini kapıya dayamıştı ki, elbisesinin arkasının açıldığını hissetti ve şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle dönüp arkasına baktı.

Carrie elinde büyük bir makasla ona gülümsüyordu. "Çok üzgünüm," dedi, "ama korkarım elbise mahvoldu." Carrie elbisenin arkasından kestiği pahalı ipekten büyük bir parçayı havaya kaldırdı.

Müşteri kapıda ne yapacağını bilemez bir halde dururken öfke ve gözyaşları arasında kalmıştı.

"Neden buraya gelip stoklarımda bulunan şeftali rengi ipeklere bakmıyorsunuz? Şeftali rengi, duru ve solgun teninize çok yakışacak ve sizi saçlarınızda beyaz ak balıkçıl tüyleriyle görebiliyorum. Kalabalıkları durduracaksınız." Kadın kıpırdamayınca Carrie onu kolundan sıkıca tuttu ve üç satış görevlisiyle birlikte özel olarak Nekahet Odası adını verdikleri yere götürdü.

Carrie elindeki kumaşa bakıp iç geçirirken asistanına, "Ona bak," dedi. Bir elbise daha mahvolacaktı ve bunun masraflarını üstlenmek zorunda kalacaktı. Aptal kadın, diye düşündü. Hiç zevki yok, hem de hiç. Carrie kadınları kendilerinden kurtarmayı bir *görev* olarak görüyordu ve ayrıca kendi itibarını da korumak zorundaydı. "Onun" kadınları en iyi hallerinden daha kötü görünürlerse bir daha asla iş alamazdı.

Carrie ön odada oturan ve her biri ne giyeceklerinin söylenmesi için sabırla sırasını bekleyen beş kadına baktı ve tekrar iç çekti. Bazen tüm bu sorumluluk neredeyse ona fazla geliyordu.

"Ben postayı almaya gidiyorum," dedi. "Bir süre bebek bakıcılığı yap, ama Bayan Miller o beyaz elbiseyle ilgili bir sorun çıkarırsa beni beklemesini söyle." Carrie gülümsedi. "Ama bana karşı gelen kadınların başına neler geldiğini gördükten sonra, yeterince uysal olacağını düşünüyorum. Birazdan dönerim."
-"Duraklayarak dışarıdaki sonbahar güneşine baktı. "Döndüğümde geri geleceğim."

Joshua Greene ve çocukları, üçü de eski beygirine binmiş olarak kasabaya doğru yola çıktılar. İçlerinden herhangi biri çiftlik arazisinden çıkmayalı, kendilerinden başka insanlarla temas kurmayalı haftalar olmuştu. Josh'un kardeşi Hiram, yeni baldızı üzerine yemek döktüğünden beri ziyarete gelmemişti. Eternity'den üç kez insanlar çiftliğe gelmiş, ancak Josh her seferinde onları kovmuştu, çünkü kimseyle konuşmak istemiyordu. Carrie gittikten bir gün sonra, Bayan Emmerling'e artık hizmetlerine ihtiyaç duyulmayacağını belirten bir not bırakmıştı. O gün çok miktarda yemek pişirip Josh ve çocuklar için bırakmış, ayrıca Carrie'nin ayın geri kalanı için kendisine ödediği parayı da iade etmişti.

Bayan Emmerling'in pişirdiği yemekler bittiğinde, Josh yine kendisi ve çocukları için yemek pişirmeye çalıştı. Çocuklar onun yaktığı yemeği ilk kez yediklerinde, Josh kendini onlar için hazırladı

yorum yaptılar ama hiçbir şey söylemediler. Önlerine ne koyduysa yediler ve hiçbir şey söylemediler.

Aslında, altı hafta önce onlara Carrie'nin gittiğini söylediğinde hiçbir şey söylememişlerdi. Çocuklarına Carrie'nin neden gittiğine dair söyleyeceği nedenleri düşünmek için o uzun, çok uzun yolculuğu yapmıştı ve kendini korkunç boyutlarda bir sahneye hazırlamıştı. Histeri krizlerine ve gözyaşlarına hazırdı ama çocuklarının sessiz teslimiyetine hazır değildi. Onlara Carrie'nin Maine'e döndüğünü haber verdikten sonra, kendini ardından gelecek fırtınaya hazırlamıştı.

Ama çocuklar sanki bekledikleri bir şeymiş gibi başlarını sallamakla yetindiler. Her şeyi görmüş ve bu hayatta başlarına iyi bir şey gelmeyeceğini bilen iki bilge yaşlı insan gibiydiler. Onlara Carrie'yi onların iyiliği için gönderdiğini, ev kadınlığı yapmaktan bıkacağını ve o zaman o saçma köpeğiyle birlikte onları terk edeceğini bildiğini açıklamak istedi. Çocuklara, Carrie'ye aylarca değil de sadece bir hafta sevgi göstermiş olmalarının daha iyi olduğunu söylemek istemişti. Ve onlara Carrie'nin hayatlarına sadece kısa bir süreliğine girmiş bir peri prensesi olduğunu ve gerçek olmadığını söylemek istemişti. Çocuklara onu kısa sürede unutacaklarını söylemek istemişti.

Ancak takip eden haftalarda ne kendisi ne de çocukları onu unutabildi. Onun hakkında konuşmadılar bile. Dallas bile Carrie'nin neden gittiğine dair sorular sormadı ve Josh kendi kendine Carrie'nin yakında hayatlarına hiç girmemiş gibi olacağını söylemeye çalıştı. Tekrar yalnız kaldıklarında, aile Bayan Carrie Montgomery fotoğraflarını görmeden önce kurdukları rutine geri döndü.

Ama Josh kendine ne kadar onu unutacaklarını ve yakında her şeyin eskisi gibi olacağını söylese de, kendine yalan söylediğini biliyordu. Hiçbir şey aynı değildi. Hem de şey. Ne kendisi, ne çocuklar, ne de çiftlik eskisi gibi değildi.

Sadece onu özledikleri için değildi. Dışarıda ve içeride gülleri olan evin görüntüsü onlara sadece onu düşündürmüyordu.

Carrie. Hayatlarına bakış açılarını değiştirmişti. Bir süre için onları mutlu etmişti. Onları güldürmüş, gülümsetmiş, şarkı söyletmiş, hikâyeler anlattırmış ve biraz daha güldürmüştü.

Josh ilk başta Carrie'yi kendi evinde yeniden yaratmaya çalıştı, kendini onun için yanıp tutuşmuyormuş gibi davranmaya zorladı ve yemek masasında hoş, eğlenceli sohbetler yapmaya çalıştı. Çocuklar da neşeli olmak için cesurca çaba gösterdiler ama işe yaramadı. Bir gece Josh çocuklardan hayvan taklidi yapmalarını istemeyi denedi, ancak kendini onların performanslarından zevk almak yerine eleştirirken buldu, bu yüzden kısa süre sonra çocuklar oturdular, gözleri çöktü ve yorgun olduklarını ve artık taklit yapmak istemediklerini söylediler.

Tem'le birlikte mısır tarlasına gittiler ve Tem mısırları büyötmek elinden geleni yaptı ama çapasını yere attı. "Lanet olası bitkiler onlardan nefret ettiğimi *biliyor*," dedi. Tem ciddiyle başını sallayarak onayladı.

Josh çocuklarıyla birlikte balığa çıkmayı denedi, ama bu gezintiden pek keyif alamadı; onlarla dalga geçecek, onlara meydan okuyacak, günü oyun haline getirecek kimse yoktu.

Bir önceki akşam her şey doruğa ulaşmıştı. O ve çocuklar kızarmış jambon ve konserve fasulyeden oluşan bir yemek yerken dışarıda bir köpeğin havladığını duymuşlardı. Bunun Carrie'nin köpeği olmadığını anlamaları gerekirdi, çünkü havlayan büyük bir köpeğin derin sesiydi, ama bu gerçeği hiçbirini fark etmemiş . Birbirlerine bakmadan, aralarında tek bir kelime bile konuşmadan, üçü birden masadan fırladılar ve aynı anda kapıya yöneldiler. Kapı üçü için yeterince büyük olmadığından, birbirlerini itmeye başladılar. Dallas kardeşinin omzunu ısırdı ve Josh dışarı çıkmak için acele ederken neredeyse oğlunu yere düşürüyordu, ama sonra Josh ne yaptığını anlayacak kadar akılı başına geldi ve her iki koluna bir çocuk alarak kapıdan içeri girdi.

Köpek, aynı anda üzerine gelen üç kaynaşmış insanı görünce kaçtı. Büyük, cılız bir çiftlik köpeğiydi ve Çuf-Çuf'a hiç benzemiyordu.

Çocuklarını yere bırakan Josh verandanın basamağına oturdu ve ay ışığının aydınlattığı bahçeye baktı. Her zaman olduğu gibi üçü de Carrie hakkında tek kelime etmeme politikalarına sadık kaldılar ama usulca hıçkırmaya başlayan Dallas oldu.

Josh tek kelime etmeden onu kucağına çekti ve saçlarını okşadı. Yanlarında Tem de hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve Josh, Tem'in birilerinin onu gözyaşları içinde görmesine izin vermektense ölmeyi tercih edeceğini biliyordu, bu yüzden oğlunun ne kadar acı çektiğini biliyordu. Josh kolunu Tem'e doladı.

"Neden gitti?" Tem fısıldadı.

Josh yumuşak bir sesle, "Çünkü ben aptalım, budalayım ve hiç mantığım yok," dedi.

Dallas başını göğsüne yasladı ve Josh'un da gözleri yaşardı. Çocuklarının onu bu kadar çok sevmesi onu her zaman şaşırtmıştı. Çok sevdikleri bir kadını göndermişti ama bir kez bile onu sorgulamamışlardı. Yaptığı şeyin doğru olduğuna inanacak kadar onu seviyorlardı ve kendilerine ne yaparsa yapsın kararını kabul etmeye hazırdılar. Onu tam bir güvenle seviyorlardı.

Josh burnunu çekti ve elinin tersiyle gözlerini sildi. Carrie onu sevdiğini söylemişti. Ona geri dönecek kadar seviyor muydu?

Josh Tem'e sarıldı. "Sence beni affeder mi?"

Çocukların babalarının ne dediğini anlamaları bir an aldı, sonra birbirlerine baktılar, gülümsediler, verandadan atladılar ve bahçede dans etmeye başladılar. Josh onları altı haftadır bu kadar enerjik görmemişti.

"Anladığım kadarıyla beni affedeceğini düşünüyorsun," dedi

Josh alaycı bir tavırla. "Seni seviyor," dedi Dallas.

Josh güldü, çünkü kızı Carrie'Josh'u *neden* sevdiğini anlayamıyormuş gibi konuşuyordu. "Belki ona bir mektup yazıp açıklarsam-"

Bunun üzerine çocuklar dans etmeyi bırakıp babalarına baktılar. Bir sonraki an onu eve doğru itmeye başladılar; Dallas kalem, mürekkep ve kâğıt getirirken, Tem ellerini arkasına koymuş

Babasına çok benzeyen sırtıyla babasına ne yazması gerektiğini anlatmaya başladı. "Öncelikle ona onu sevdiğini söylemelisin, sonra onun dünyanın en iyisi olduğunu düşündüğünü söylemelisin. Onu sevdiğini söyle... ismini. Elbiselerini ve saçlarını beğendiğini söyle. Senden daha iyi balık tuttuğunu söyle. Onun senden daha iyi bir çiftçi olduğundan emin olduğunu söyle." Josh tek kaşını kaldırdı. "Başka bir şey var mı?" Çocuklar babalarının alaycı davrandığının farkında değil gibiydiler ya da fark etseler bile onu görmezden geliyorlardı. "Ona yememiz gereken yiyeceklerden bahset," dedi Dallas, sanki bu tek gerçek Carrie'nin onlara acıyıp geri dönmesini sağlayacakmış gibi.

Elleri hâlâ arkasında, hâlâ babasının minyatür bir versiyonu gibi görünen Tem, kaşlarını çatarak yere baktı ve adımlamaya başladı. "Ona bizi güldürdüğünü söyle. Eğer geri gelirse, isterse sabah uyuyabileceğini söyle. Carrie geç saatlere kadar uyumayı sever. Ona bir daha kaçmak gibi aptalca bir şey yapmayacağımı söyle." Başını kaldırıp babasına baktı ve yüzü herhangi bir yetişkininki kadar ciddiydi. "Ona söylediğin tüm kötü şeyler için üzgün olduğunu ve eğer geri gelirse ona bir kraliçe gibi davranacağını, onunla tartışmayacağını ve büyük yatağı ona tek başına vereceğini söyle."

Josh buna gülümsedi. "Benimle paylaşmayı seviyor."

Dallas homurdandı. "Tekmeliyorsun, çok büyüksün ve bazen horluyorsun."

Tem, "Ona horladığını söyleme," diye emretti.

Her iki çocuk da durdu ve bir şey bekliyormuş gibi Josh'a baktı ve bunu anlaması bir anını aldı. Kalem eline alarak yazmaya başladı. "Ona söylemem gereken başka bir şey var mı?"

"Ona Hiram Amca'yı görmek zorunda olmadığını söyle," dedi Dallas. "Zaten ondan hoşlanmıyorum."

Tem derin bir nefes aldı. "Carrie'ye annemden bahset. Anlat ona *sen*."

Kalem yere bırakarak bir süre çocuklarına baktı, sonra kollarını onlara açtı, sarıldı ve alınlarından öptü. "Söylediğin her şeyi ve daha fazlasını yazacağım. Ona anlatacağım

Onu nasıl özlediğimizi, sevdiğimizi ve tekrar yanımızda olmasını istediğimizi. Ben de ona kendimle ilgili her şeyi anlatacağım."

Tem sorgulayan gözlerle yukarı baktı.

"Her şey," diye söz verdi Josh. "Beni duyduktan sonra beni istemeyebilir. Ailesiyle birlikte Maine'de kalmak isteyebilir."

Dallas yine ağlayacakmış gibi görünüyordu. "Ona seni istediği kadar öpebileceğini söyle."

Josh güldü. "Bunu ona söylemekten çok memnun olacağım. Şimdi ikinizin de yatağa gitmesini istiyorum. Ve bana öyle bakmayın, yemin ederim mektubu yazacağım."

"Okuyabilir miyiz?" Tem sordu.

"Hayır, . Bu *benim* mektubum ve özeldir." "Bunu ona söylemeyi unutmazsın-" Dallas başladı.

"Siz iki bücürden bir emir daha istemiyorum. Şimdi yatağa gidin ki ben de bunun üzerinde çalışabileyim. Ve bana öyle bakmayı kesin. Kendi başıma bir mektup yazabilecek durumdayım."

Çocuklar merdivenden çatı katına başka bir şey söylemediler ama Josh, Tem'in fısıltısını duyduğunu sandı: "Biz olmadan başka hiçbir şeyi pek iyi yapmadı."

Josh kendini savunma dürtüsüne direndi ama onu durduran şey Tem'in söylediklerinin doğru olmasıydı. Gülümseyerek tekrar kâğıda baktı.

Dün gece Carrie'ye bir mektup yazmıştı ve şimdi çocuklarla birlikte mektubu postalamak için kasabaya gidiyorlardı. Bu sabah Tem babasını uyurken bulmuştu, başı masadaydı, kolunun altında sayfalarca mektup vardı ve Tem mektubu babasının altından gizlice çıkarmaya çalıştığında Josh uyandı.

" kaç?" Josh kirli sakallarıyla kaplı yüzünü ovuşturarak sordu.

"Geç oldu. Mektubu bugün mü postalayacaksın?"

Josh oğlunun yüzündeki yalvaran ifadeye gülümsedi. "Bugün postalayacağız. Üçümüz de kasabaya gideceğiz. Mısır zaten olduğundan kötü olamaz. Hadi, giyin ve ben tıraş olurken Dallas'a yardım et."

Şimdi kasabaya doğru ama burası zar zor tanıdıkları bir kasabaydı. Josh Eternity'ye en son gittiğinde -Carrie' birlikte- burası genellikle kasabayı terk eden insanlarla dolu toprak sokaklardan başka bir şey değildi. Şimdi ise zengin katliamlar ve Batı'ya geldiğinden beri görmediği takım elbiseli adamlar vardı.

"Burası Cennet mi?" Dallas babasının önündeki koltuğundan sordu.

Josh bir an için yanlış yöne saptığını ve başka bir şehirde, Denver'da olduğunu düşündü ama başka bir yerde olamayacak kadar çok şey tanıdı.

bulunduğu ticari dükkâna vardıklarında Josh durdu. Tem attan indi, sonra Josh indi ve Dallas'ın yere inmesine yardım etti. Her üçünün de, genellikle ölü olan bu küçük kasabadaki hareketliliğe bakarken nutku tutulmuştu.

"Bu kasabada neler oluyor? En son buraya geldiğimde ölü gibiydi," dedi Josh içeri girer girmez dükkân sahibine.

Kimse Josh'a bir cevap veremedi -ki kasabanın kadın kahramanının kocası onu ziyarete bile gelmemişken ona söyleyecek çok şeyleri vardı- Dallas bir çığlık attı.

Josh döndüğünde Carrie'nin kapı aralığında durduğunu gördü. Buna inanamıyordu ama hatırladığından daha güzeldi ve ona doğru koşup kollarına almak istedi. Ama ona sevgiyle bakar gibi görüldüğü ilk andan sonra, sanki yüz kreminde büyüyen bir şey bulmuş gibi ona baktı.

Bir sonraki an kollarını çocuklara açtı ve sanki onu en son dün görmüşler gibi ona koştular. Carrie'nin onları hâlâ sevdiğine dair en ufak bir utangaçlık ya da şüphe hissetmiyor gibiydiler. Josh oğlunun Carrie'nin sert, pembe yanağını utanmadan öpmesini ve ona hiç çekinmeden sarılmasını izledi. Dallas bacaklarını Carrie'nin beline dolamış, geniş eteğinin üstüne oturmuştu ve tünediği yerden ayrılmaya hiç niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

Çocuklar ve Carrie hemen konuşmaya başladılar, Choo-choo sinir bozucu bir sivrisinek gibi etraflarında koşup havlıyordu ve Josh

Çocukların ona şeyleri anlatmalarından dolayı biraz incindiğini hissetti. O yokken neler düşündüklerini ve neler yaptıklarını anlattılar. Tem, Carrie'ye Vahşi Kız'ı aradığını söyledi - Josh'un bilmediği bir şey.

"Ve babam seni her gün özledi. Sana bir mektup yazdı," dedi Dallas.

"Öyle mi?" Carrie, Tem'in başının üzerinden Josh'a bakarak konuştu. "Ondan hiçbir şey almadım."

Tem, "Bugün buraya postalamak için geldik," dedi.

Carrie yere baktı ve ona gülümsedi. İnsanları bu çocukları özlediği kadar özlemenin mümkün olduğunu bilmiyordu. Günün her saati ne yaptıklarını merak ediyor ve onları her özlediğinde Joshua Greene'i vurmayı düşünüyordu. Ya da belki onu bıçaklamayı. Ya da onu öldürmeyi. Ya da onunla yatakta üç hafta geçirmeyi.

Tekrar Josh'a baktığında, ağzı sert bir çizgi halindeydi. Josh ona doğru yürüdü. "Seninle konuşmak istiyorum," dedi Josh yumuşak bir sesle.

"Gerçekten mi? Beni depoda bıraktığın günden bu kadar benimle konuşmak istiyor musun?"

"Carrie, lütfen," dedi.

Ama Carrie ona teslim olmayacaktı. Dallas hâlâ kalçasındayken onun yanından geçip mağaza görevlisinin yanına gitti. "Benim için bir şey var mı?"

Görevli Carrie'ye bir mektup, Josh'a da bir mektup uzatırken Josh'tan Carrie'ye ve tekrar Carrie'ye bakıyordu. Carrie mektubu alarak uzaklaşmaya başladı.

Josh Dallas'ı aldı ve yere yatırdı. Çocuklara tek söylediği "Dışarı," oldu ve dükkânı terk ettiler.

Carrie onları takip etmeye başladı ama Josh yolunu kesti.

"Seninle konuşmak istediğimi söyledim."

"Bu hayatta her zaman istediğimizi elde edemeyiz, değil mi? Seninle ve çocuklarınla yaşamak istedim. Söylediğim tek bir kelimeyi bile dinlemeyecekken neden senin gibi bir katır kafalıyı seçtiğimi Tanrı bilir,

Ama yaptım ve pişman oldum. Şimdi, lütfen yolumdan çekilir misin?"

"Hayır. Carrie, söyleyecek bir şeyim var ve beni dinleyeceksin."

Adam kıpırdamayınca, o yokmuş gibi davranmaya karar verdi ve mektubu açıp okumaya başladı. "Söyleyebileceğin hiçbir şey yok," dedi. "Beni bir kez bir kenara attın ve ben-" Mektubunda ne yazdığını fark edince mektubu yarıda kesti. Dehşet içinde Josh'a baktı, sonra bir anda her şey karardı. Kadın bayılırken Josh onu kollarının arasına aldı.

On Üçüncü Bölüm

Carrie uyandığında, daha önce hiç görmediği küçük, şirin bir salonda bir kanepeye uzanmıştı. başladı.

"Sus, kıpırdama ve şunu iç," dedi Josh, elini başının arkasına koymuş, bir bardak konyağı dudaklarına götürüyordu. Yüzü ona dönük bir sandalyede oturuyordu.

Carrie bir içki aldı, sonra Josh'un ısrarıyla tekrar uzandı. "Ne oldu?" diye fısıldadı. "Ve ben neredeyim?" Ona bakarak gözlerini kıstı. "Ve *sen* burada ne arıyorsun?"

Josh ona gülümsedi. "Daha iyi hissettiğinizi gördüğüme çok sevindim." "Seni görene kadar öyleydim," dedi ama pek inandırıcı değildi sesinde. Dünyadaki her şeyden daha çok onun sesini hissetmek istiyordu.

kollarını ona dolamıştı. Elbise dükkânını açmıştı ve iyi de iş çıkarıyordu ama gerçek şu ki bundan nefret ediyordu. Asıl istediği Josh ve çocuklarla birlikte evde olmaktı.

Josh onun gözlerindeki parıltıyı gördü. "Senden asla aktris olmaz, biliyorsun," dedi Josh, o güne kadar duyduğu en yumuşak, en ipeksi sesiyle. "Yüzün çok okunaklı."

"Sakin yanıma yaklaşma!" dedi adam öne doğru eğilip kızın ağzının kenarını öperken.

"Sana bundan çok daha fazla yaklaşmayı planlıyorum. Carrie, aşkım, seni sevdiğimi söylemeye geldim, seni tüm kalbimle seviyorum ve zaten bu ayrıcalığa sahip olmasaydım sana evlenme teklif ederdim."

Onu cezalandırmak istedi, zoru oynamak istedi, kendisini hissettirdiği gibi onu da mutsuz etmek istedi. Bunun yerine ellerini yüzüne kapadı ve ağlamaya başladı.

Josh ona bir mendil uzatırken şaşkınlıkla baktı. "Bu fikrin hoşuna gideceğini düşündüm." Kız ağlamaya devam edince, Josh onun nemli ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Carrie, başka biri yok, değil mi? Hâlâ burada olduğunu gördüğümde belki de kaldığını düşündüm, hayır, umdum çünkü... şey, çünkü sen..."

Burnunu çekerek ona baktı. "Kaldım çünkü eve dönecek kadar param yoktu."

Bunun üzerine Josh gülmeye başladı ve Carrie de ona katıldı. Gülmeye devam ederken Carrie'nin başını ellerinin arasına aldı ve yüzünü öpmeye başladı. "Bana başka kimse olmadığını söyle. Söyle bana. Tanrım, Carrie, seni çok özledim. Sanırım gittiğinde ruhumu alıp götürdün. Bir insan nasıl olur da birkaç gün içinde birini bu kadar çok sevebilir?"

Onun üzerine eğilmiş, neredeyse tepesine çıkmış ve ulaşabildiği tüm tenini öpüyordu. "Sana bir fotoğraftan aşık oldum," dedi usulca, adam dudaklarını öperken.

Arkalarından salonun kapısı açıldı. Dükkân sahibi kapıyı tekrar kapatırken, "Sadece nasıl olduğunu görmek istedim- Ah, affedersiniz," dedi.

Josh Carrie'ye baktı ve gülümsedi. "Seni eve götürsek iyi olur. Bunu bu gece bitireceğim."

Mutluluktan sersemlemiş olan Carrie doğrulmaya başladı ama sonra elini alnına götürdü. Josh hemen onu geri itti ve bardağı tekrar dudaklarına götürdü.

Josh, "İyi değilsin," dedi.

Carrie ona gülümsedi, çünkü sanki her an ölecekmiş gibi konuşuyordu. "Ben-" Carrie masanın üzerinde duran mektubunu görünce sözünü kesti ve onu bayıltacak kadar üzen şeyin ne olduğunu hatırladı. Gözleri irileşti; nutku tutulmuştu.

Josh kaşlarını çatarak mektubu aldı. Carrie bayıldıktan ve onu dükkân sahibinin evine taşıdıktan sonra, adamın karısı Carrie'nin burnuna kokulu tuzlar verirken, Josh mektubu okumuştı. Mektupta onu bayıltacak kadar üzecek ne olduğunu bir türlü anlayamamıştı. Değerli, mükemmel, kusursuz, zengin erkek kardeşlerinden biri onu ziyarete geliyordu.

Carrie önce konyağı, sonra suyu içti ve yastıklara yaslandı. "Ne zaman geleceğini söyledi?" diye sordu usulca.

Josh mektubu taradı. "Ekim'in on ikisi." Başını kaldırıp ona baktı. "Yani yarın."

Carrie tekrar bayılacakmış gibi görününce Josh biraz daha konyak doldurup ona uzattı.

"İyi tarafından bak," dedi Josh gülümseyerek. "Sahne, Sonsuzluk'a geldiği onca yıl boyunca hiç zamanında çalışmadı, bu yüzden kardeşinin haftalarca burada olacağına inanmak için bir neden yok."

Carrie'nin sesi asıktı. "Eğer kardeşim 'Ring Ekim'in on ikisinde burada olacağını söylüyorsa, o zaman burada olacaktır. Eğer sahneyi *taşıması* gerekiyorsa, söylediği zaman burada olacaktır."

"Mükemmel kardeşlerinizden birinin yaklaşan ziyaretinin sizi neden pirinç tozu rengine dönüştürdüğünü bana söyler misiniz?"

"Peki pirinç tozu hakkında ne biliyorsunuz? Ayrıca, korseler ve kadın giysilerinin diğer parçaları hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun? Dahası, beni altı hafta iki gün boyunca yalnız bıraktığın için senden nefret ediyorum."

beni ya da değil. Eğer Maine'e geri dönmek için arabaya olsaydım, Şimdiye kadar Kızılderililer tarafından öldürülmüő olabilirdim. Ben-"

Sessiz olması için onu öptü. "Bir tartıőma baőlatarak beni atlatamazsın. Kardeőinle ilgili seni zen ne?"

"Sana hiçbir şey sylememeliyim. Bana henüz kendin hakkında hiçbir şey anlatmadın." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ağzını ince bir çizgi haline getirdi.

"Ama o zaman sır saklayan biri değilsiniz, değil mi?"

Ona ters ters baktı. "Bu gizemli olmamakla aynı şey mi?"

"Carrie, oyalıyorsun."

Carrie kollarını indirdi. "Pekâlâ," dedi. "Gelecek olan *herhangi* bir kardeşim değil, Ring. Benim en büyük kardeşim. Benim *mkemm*el kardeşim."

Josh ona sanki hiçbir şey açıklamamıő gibi baktı. "Anladığım kadarıyla, erkek kardeşlerinin her birini tüm erkeklik becerilerinin z olarak görüyorsun."

Carrie derin bir nefes aldı. 'Ring'i onunla hiç tanıőmamıő birine nasıl tarif edebilirdi? " 'Ring *aslında* mükemmeldir. Diğer kardeşlerimin kusurları var." Josh'un alaycı bir inançsızlıkla kaşlarını kaldırması zerine Carrie yüzünü ona çevirdi. Onu üç kez öptükten sonra sandalyesine geri oturdu ve devam etmesini bekledi.

" 'Ring asla yalan söylemez, hile yapmaz ya da herhangi birinin söyleyebileceği kadarıyla herhangi bir insani zayıflığı yoktur. Her şeyi herkesten daha iyi yapabilir. Onun hakkında söylenebilecek tek kötü şey, benim en çirkin kardeşim olduğudur." Bu Carrie'yi gülümsetti. "'Ring insan değil."

Josh gözlerini devirdi. "Bu yeryüzü meleğinin ortaya çıkması seni neden mutsuz etsin ki?"

Carrie ellerini yüzüne kapattı. "Bilmiyorum. Yaptığım şeyden hoşlanmayacaktır. Annem ona babama imzalattırdığım kğitleri anlattıysa eminim çok üzülmüőtür." Josh'un mendiline doğru burnunu çekerek, vekâlet belgelerini babasının imzaladığı bir yığın iş evrakının arasına nasıl gizlice soktuğunun tüm hikyesini anlattı.

Josh dehşete kapılmıştı. "Ve ailene ne yaptığını söylediğinde, sadece kağıtları yok edip seni odana kilitlemediler mi?"

Carrie burnunu sümkürdü. "Oh, hayır, tabii ki değil. Annem, babam ve kardeşlerim bana her zaman istediğimi verirler. Sadece 'Ring...' Tekrar ağlamaya başladı.

Josh onun ailesine bu bakışı sindirmek için birkaç dakika harcadı. İsteddiği her şey verilen şımarık bebek. Hiç tanımadığı bir adamla evlenebilmek için yasadışı yollardan bazı kâğıtlara imza attığı için tek başına ülkenin öbür ucuna, Colorado'nun vahşi doğasına gitmek istiyorsa, onlar için sorun yoktu. Sevgilileri ne isterse. Josh olanlara bir bak, diye düşündü. Carrie gül gibi kokarak çıkmıştı. Onu güneş ışığını ve havayı sevdikleri kadar seven bir adamı ve iki çocuğu vardı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Sanırım kardeşin 'Ring senin hakkında doğru bir fikre sahip."

"Bu söylediğin korkunç bir şey! Ring gibi konuşuyorsun. Her zaman babama beni bir rahibe manastırına göndermesini söylüyor ve biz Katolik bile değiliz."

Josh güldüğünü gizlemek için öksürdü ama Carrie buna kanmadı. Onunla bir daha asla konuşmamaya yemin ederek koltuktan kalkmaya başladı.

Onu kucağına çekerek öpmeye başladı. Kız önce sertleşti ama sonra ona karşı gevşedi. "Pekâlâ tatlım, bana neden söyle." Kız hemen cevap vermeyince, saçlarını okşamaya ara verdi. "Benim, değil mi? Kocanın sana bir şey bile veremeyen fakir bir çiftçi olduğunu bilmesini istemiyorsun-"

"Kapa çeneni!" diye bağırdı yüzüne, kucağından inerken. "Para hakkında bir şeyler duymaktan bıktım usandım. Bunun parayla hiçbir ilgisi yok. Benim bir sürü param var."

Josh acımasızca, "Ailenin parası," dedi.

"Bilgin olsun, benim kazandığım para var." Adamın inançsız bakışları karşısında bağırmayı kesti. "Buraya son gelişinizden bu yana kasabada herhangi bir değişiklik fark ettiniz mi? Ve bana haftalardır buraya gelmediğini söylemek zorunda çünkü ben

Biliyorum. Kasabadaki herkes bana sizin ve o zavallı, sevgili çocuklarınızın -ki bunu hak etmediğinizi de eklemeliyim- nasıl münzevi anlattı. Söyle bana, öyle mi?"

"Hangi soruya cevap vereceğim? Kasaba hakkında mı yoksa çocuklar hakkında mı?"

Dişlerini sıktı; adam onunla alay ediyordu. Sırtını ona sonra, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ona baktı. "İşe yaramaz olduğumu söyledin. Yemek yapamadığım ve temizlik yapmayı öğrenmeye hevesim olmadığı için böyle söyledin ama ne *yapabilirim* biliyor musun?"

"Evet," dedi Carrie'nin kızarmasına ve düşünce akışını kaybetmesine neden olacak bir şekilde.

"Yapabilirim... oh evet, para kazanabilirim."

"Tenekeden mi? Yoksa kurbağa diliyle falan yapılan bir büyü mü kullanıyorsunuz?"

"Hayır, bundan çok daha basit. *Çalışarak* kazandım. Eğer bana bir daha gülersen Joshua Greene, ailemin üzerine yemin ederim ki bir daha seninle yatağa girmeyeceğim."

Josh gülmedi. Aslında, böyle bir cezayla karşı karşıyayken, gülmek için herhangi bir eğilim hissetmiyordu, hem de hiç.

Tekrar yerine oturan Carrie ona dükkânını nasıl açtığını anlattı. Kendisini tren garında bıraktıktan sonra Eternity'nin küçük, pis otelinde kaldığını ve iki gün boyunca mektup yazmaktan başka bir şey yapmadığını anlattı. Denver'daki her önemli adamın karısına mektup yazmış. Eternity'nin insanları ona Denver'da parası olduğunu duydukları herkesin isimlerini ve belirsiz adreslerini verdiler.

"Bu kadınlara ne yazdın?" Josh gerçekten merak ederek sordu.

Carrie ona, kadınlara erkek kardeşlerinin kısa süre önce Paris'ten döndüklerini ve kendisine giyemeyeceği kadar çok giysi getirdiklerini yazdığını söyledi. Dahası, erkek kardeşleri o kadar mankafaymış ki, ona çok eski kıyafetler getirmişler.

Akla gelebilecek en geniş ebat yelpazesinin yanı sıra Paris'te bulunabilecek her renkte.

"Duyduğum en iyi yardım ," dedi Josh ama kesinlikle ona gülmüyordu.

Hikayesinin geri kalanını hızlıca anlattı; ilk müşterilerinden, terzileri işe almasından, aptal kadınların kendilerine yakışmayan şeyleri giymelerine izin vermemesinden bahsetti. "Onları görmeliydiniz. Beyaz şifon fırırlar içinde iki yüz kiloluk kadınlar ve siyahlar içinde zayıf, göğüssüz kadınlar. Elbiselerin ön kısımlarını pamukla tamamlamaya başladım. Bilirsiniz, 'Tanrı ne verdiyse,' vs. vs."

"Hayır, bildiğimi sanmıyorum."

Carrie, "Tanrı'nın unuttuğu şeyi, O pamuğu tedarik etti," diye alıntı yaptı.

Josh gülmedi ama gülmemek için konyak içmek zorunda kaldı. "Bu dükkanın adı ne?"

"Çöldeki Paris."

Josh'un ağız dolusu konyağı Carrie'nin üzerine fıskırdı.

Önünü fırçaladıktan sonra gözlerini ona dikti. "Bana mı gülüyorsun?"

"Hayır, aşkım, hiç de değil. Paris in the Desert mükemmel bir isim seçimi. Choo-choo ile çok iyi gidiyor."

Ona sertçe bakıyordu ama ciddi olup olmadığını anlayamıyordu. Hikayesini, dükkanının artan işlerinin tüm kasabanın ekonomisine nasıl yardımcı olduğunu anlatarak bitirdi.

Bitirdiğinde zafer kazanmış gibi Josh'a baktı. Ondan övgü bekliyordu, ama onun yerine, kasvetli görünüyordu.

"Şimdi sorun ne? İşe yaramaz olmadığımı sana kanıtlamadım mı?"

"Para bile kazanabilirsin," dedi sefilce. "Ağabeyin doğru dürüst para kazanamayan bir adamla evli olmana ne diyecek? Karısına bakamayan bir adamla?"

"Kardeşim benden para için evlenmemi beklemiyor. Onunla tanıştığında karısının büyük bir serveti yoktu.

Zengin olmak mı?" Carrie bazen Josh'la konuşmanın bir odun kütlesiyle konuşmak gibi olduğunu düşünüyordu.

"Sen anlamazsın. Ama kardeşinin anlayacağını tahmin ediyorum. Bu yüzden mi ziyaretinden endişe duyuyorsun?"

"Hayır. 'Ring'in benim hakkımda söyleyecek çok şeyi olacak... yani, babama belgeleri imzalatma şeklimi sahtekârlık olarak görecektir. Sonra evliliğimizin yasal olmama ihtimali var çünkü babam neyi imzaladığını bilmiyordu ve ben henüz yirmi bir yaşında değilim. Ve 'Ring seninle birkaç gün birlikte yaşadıktan sonra kocam çiftliğinde kalırken benim kasabada tek başıma, korumasız, bakımsız yaşamama üzülecek. 'Ring bir karı kocanın birlikte yaşaması gerektiğine inanan eski kafalı bir adam."

Josh gülümsedi. Karısını geçindirememenin bir erkek için ne anlama geldiğini anlamasını sağlayamazdı ama aynı zamanda onu sınıadığını da biliyordu. Üç yıl içinde çiftlikten ayrılabilirdi ve çiftlikten uzaklaşabildiğinde yine kendi hayatını kazanabilirdi.

Carrie'yi tekrar kucağına çekti. "Kardeşin doğru dürüst evlenemediğimiz için endişeleniyorsa, o zaman yeniden evlenmemiz gerekecek. İlkini kaçırdığım için üzgünüm ama bu kez bir düğün gecesi yaşayabiliriz." Kızın yüzünü ellerinin arasına alarak onu öptü. "Beni gerçekten sevdiğini düşünmeye başlıyorum. Eğer beni şu anki halimle sevebiliyorsan, belki daha sonra da sevebilirsin."

"Bu da ne demek oluyor?" Adamın yüzüne bir kez baktıktan sonra tiksintiyle arkasını döndü. "Ah, evet, yine sırlar. Beni ne zaman kendin hakkında her şeyi anlatacak kadar seveceksin?"

Josh ceketinin cebine uzanıp geceyi yazarak geçirdiği mektubu çıkarırken, "Aslına bakarsanız çoktan yazdım," dedi. Mektubu çıkardığında, kendisine postayla gelen mektup yere düştü ve Carrie onu yerden aldı. "Dün bütün geceyi sana bunu yazarak geçirdim," dedi. "Maine'e gönderecektim."

Carrie onu almak için uzandı ama o geri çekti.

"Artık sana oradaki her şeyi anlatabilirim."

"Okumak isterim. Mektupta bana ölümsüz aşk ilanlarında bulunuyor musun?"

"Evet," dedi, gözleri yumuşamıştı. "Nedir o?"

Elindeki mektuba baktığında, üzerinde iade adresi olmadığını gördü. "Size gönderilmiş."

Josh alaycı bir tavırla ona yazdığı mektubu onun ulaşamayacağı bir masanın üzerine koydu. "Belki de önce kendi mektuplarımı okusam iyi olur. Belki de bir kadın hayranımdan geliyordur." Hâlâ gülümseyerek mektubu burnunun altında gezdirdi.

Josh Carrie'ye takılmak istemişti ama mektubu koklayınca beti benzi attı.

"Josh, iyi misin?"

Yüzünün rengi daha da soldu. Carrie onun kucğıından inerek konyak bardağını yeniden doldurmaya gitti. Bu gidişle ikisi de sarhoş olacaktı.

Josh konyağı bir yudumda geri koyduktan sonra, yeniden doldurması için bardağı ona uzattı ve o bunu yaptıktan sonra, titreyen elleriyle mektubu açmadan önce onu devirdi.

Okuması sadece birkaç saniye sürdü. Carrie daha önce hiç bayılan bir adam görmemişti ama şimdi gördüğünü sanıyordu. Adamın kolunu kaldırarak omuzlarına doladı ve kanepeye uzanmasına yardım etti.

"Josh!" diye bağıarak onu sarsmaya başladı. Masanın üzerinde kokulu tuzlar vardı ve onları Josh'un burnunun altına tuttu.

Kanepenin arkasına bakacak şekilde başını çevirdi.

"Josh, sorun ne?" Ona cevap vermedi, sadece kanepenin arkasına bakmaya devam etti, sanki hayatı sona ermiş gibi görünüyordu.

Carrie mektubu yere düştüğü yerden alıp okudu.

Sevgilim Joshua,

Sadece bir kağıt daha imzalayacaksınız, sonra özgürsünüz. Ekim'in on üçünde size getireceğim. Sevgili çocuklarımız nasıl?

Tüm sevgimle, Nora

Not: Tekrar düşünmeyecek misiniz, yoksa bir çiftçinin hayatı sizinle aynı fikirde mi?

Carrie mektubu okumayı bitirdiğinde -üç kez- o da titriyordu. "Kim-" Boğazını temizledi. "Nora kim?"

Josh yavaşça ona doğru döndü, sonra da doğrulup oturdu. "Görünüşe göre o hâlâ benim karım," dedi usulca.

Carrie ona bakarken olduğu yerde kalakaldı. Ailesi ve diğerleri ona hayatın zor olduğunu söylemişlerdi ama o onlara asla inanmamıştı. Ne zaman biri ona hayatın zor olduğunu söylese, o da onlara hayatın ne yaparsan o olduğunu söylerdi. İnsanların ya mutlu ya da mutsuz olmayı seçtiklerini söylerdi ve her zaman ailelerinde birbiri ardına talihsizlikler yaşayan ama mutlu olan fakir insanlardan ve zengin olup sevinecek her şeye sahip olan ama mutsuz olan diğerlerinden örnekler verirdi. Bir gün, Carrie on altı yaşlarındayken ve bu büyük bilgeliği dile getirirken, annesi ona mutlu insanların hiçbir zaman gerçekten aşık olmadıklarını söylemişti. Aşkın üçte ikisinin neşe, üçte birinin ise dünyadaki en korkunç acı olduğunu söylemişti. Aşk acısı ölümü paramparça ederdi. Carrie o zamanlar annesinin pek zeki olmadığını düşünmüştü ama şimdi annesinin ne demek istediğini tam olarak anlıyordu.

Carrie omuzlarını dikleştirdi. "Benim için ne büyük fırsat. Kardeşim yarın geliyor ve beni Warbrooke'a götürebilir."

Josh saniyeler içinde koltuktan kalktı, elleri kadının omuzlarındaydı. "Boşanmanın kesinleştiğini sanıyordum. Bir yıl önce bittiğini sanıyordum. Tanrı biliyor ya, ondan kurtulmak için yeterince para ödedim!"

Carrie ona soğuk bir bakış attı. "Ben de senin dul olduğunu sanıyordum. Elbette bana aksini söyleyecek kadar beni hiç düşünmedin. Yolumdan çekilir misin? Dükkânıma dönmem gerek." Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Hepimiz iş hayatında başarısız değiliz, biliyorsun."

Bunun üzerine Josh ellerini kızın omuzlarından çekti, çünkü o anda söyleyecek başka bir şey bulamıyordu. Geri adım atarak

odadan çıkmasına izin verdi.

Bölüm On Dört

Aynaya bakan Carrie yanaklarını çimdikledi, burnundaki kızarıklığın bir kısmını yanaklarına sürebilmeyi diledi. Burnuna biraz daha pudra sürdü. 'Ring onun pudra sürmesinden hoşlanmayacaktı ve kırmızı gözlerinden de hoşlanmayacaktı. Ama en önemlisi, ona söylemek zorunda olduğu şeyden hoşlanmayacaktı. Ona kızacaktı.

Carrie gözlerinde yeniden yaşlar oluştuğunu görebiliyordu. Bir vücut ne kadar su atabilirdi ki? Bütün gece ve bütün sabah ağlamıştı.

Dün Josh'tan ayrıldıktan sonra dükkânına dönmüş, kendini işine vermeyi planlamıştı. Kardeşleri bir şeye üzüldüklerinde hep böyle yaparlardı ama Carrie için işe yaramamıştı. Belki de bir nakliye şirketi işletmek kadınlar için elbise seçmekten daha önemliydi ama Carrie kocasının başka biriyle evli olmasından başka bir şey düşünemiyordu. Karısının hâlâ hayatta olduğunu bile bilmiyordu. Onu seviyor olabilirdi ama ona kendisi hakkında bir şey söyleyecek kadar güvenmiyordu.

Dün Josh'tan ayrıldıktan iki saat sonra Tem ve Dallas dükkânına gelmiş ve onu görmek istemişlerdi. Carrie onu kurutmaya çalışmıştı.

Çocuklar ağladığını görmesin diye gözlerini kapattı ama hemen fark ettiler.

Tem ona babalarının mektubunu okuyup okumadığını sordu. Sadece Nora'dan gelen mektubu düşünen Carrie, gerçekten de okuduğunu ve mektup yüzünden Colorado'dan sonsuza dek ayrılmak zorunda kalacağını söyledi.

Çocuklar onun dükkânından ayrıldıklarında yaşlı insanlar gibi görünüyorlardı; hayatlarında çok fazla sefalet görmüş, yorgun, bitkin yaşlı insanlar.

Çocuklar gittikten sonra Carrie dükkânının arka tarafında kiraladığı küçük eve gitti ve ağlayarak derin bir uykuya daldı. Dükkânındaki kadınlar, onun için çalışanlar ve müşterileri ise hiç umurunda değildi.

Şimdi, bu sabah, kardeşinin sahnesiyle tanışmak zorundaydı ve dünyada görmek isteyeceği son kişi kardeşi Ring'di. Belki "Ben sana söylemişim" demeyecekti ama bunu onun gözlerinde görecekti. Her zaman onun uçarı olduğunu ve ailesi tarafından fazla şımartıldığını düşünmüştü ve o da onu haklı çıkarıyordu.

Carrie bonesini taktığında, her zaman yaptığı gibi kurdeleyi küçük bir fiyonkla bağlama zahmetine bile girmedi, çünkü nasıl görüldüğü gerçekten umurunda değildi.

Gara doğru yürürken kendisine selam veren insanlara bakmadı ya da onlara cevap vermedi. Tek istediği bu işi bitirmek, ağabeyini görmek ve onun Maine'e dönmesi için gerekli ayarlamaları yapmasını sağlamaktı. Orada bir kez daha ailenin bebeği olacağım, diye düşündü. Herkesin oyuncağı olarak gördüğü küçük kız, artık kendi küçük ailemin ya da sadece beni seven bir adamın olmayacağı bir yer. Tabii ki sahip olduğunu sandığı şeylere sahip değildi.

Vagonun kalkması gereken saatten otuz dakika önce gara vardı ve gar müdürü onu görünce güldü. "O araba yıllardır vaktinde gelmedi, bugün de gelmeyecek. Kızilderililerle sorun yaşadıklarını duydum. Muhtemelen günler sonra burada olur."

Carrie ona bakmadı bile. Bankta otururken yorgun bir sesle, "Kardeşim zamanında gelmesini sağlayacak," dedi.

Bu açıklama adamı kahkahalara boğdu ve hiç şüphesiz hikayesini diğer kasaba halkına anlatmak üzere binayı terk etti.

Josh binaya girmeden iki dakika önce kapıdan çıkmamıştı.

"Tanrım," dedi Carrie, "bu Nora'nın kocası değil mi?" Duvara bakmak için arkasını döndü.

Josh onun yanına oturarak elini tuttu ama Carrie elini geri çekti.

Onun omuzlarından tuttu ve yüzünü kendisine çevirdi. "Carrie, senden bir şey öğrendim: Asla yenilgiyi kabul etmiyorsun. Asla."

"Bazen mecbur kalırsın." Kadın ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam gitmesine izin vermedi.

"Sana Nora'dan bahsetmedim çünkü onun hayatımdan çıktığını sanıyordum. Bu kadar basit. Mektubu okudun. Boşanmanın nihai olduğunu sanıyordum, çünkü tüm belgelerin imzalandığını sanıyordum. Ona, onun bile tatmin olacağı kadarını verdiğimi düşündüm."

"Ona başka ne verdin? Tüm sevgini mi?"

"Nora aşk istemedi. Para istiyordu, ben de ona sahip olduğum her kuruşu verdim. Ondan kurtulmak ve çocuklarımı almak için kıyafetlerim dahil her şeyimi sattığımda, yine de daha fazlasını istedi."

"Seni istiyordu," dedi Carrie.

Josh ona gülümsedi. "Beni isteyen tek kadın sensin. Kötü huylarıma, çiftçilikteki umutsuzluğuma rağmen beni istiyorsun. Beni, çocuklarımı ve sahip olduğum diğer her şeyi istiyorsun, sana verebileceklerimi değil - belki dünyayı dolduracak kadar sevgi dışında."

"Kapa çeneni," dedi usulca, çünkü yeniden ağlamaya başlamıştı.

"Carrie, olan her şey için özür dilerim. Her şey için üzgünüm. Seni yanlış değerlendirdim ve bir aptal olduğunu düşündüm." Ona gülümsedi

protesto bakışı. "Beni suçlayabilir misin? Bir erkeğin senin bir beynin olduğunu düşünmesi için fazla güzelsin. Ve benim tecrübelerime göre güzel kızlar sadece kendilerini düşünürler."

"Karın güzel mi?"

"Eski karım. Hayır, Nora pek güzel sayılmaz." Başlığının kurdelesini çenesinin altından çözdü ve fiyonk güzel dursun diye tekrar bağladı. "Nora'yı sevmiyorum. Sevdiğimden de emin değilim."

"Ama o senin çocuklarının annesi."

"Ondan nefret etmedim."

Bunun üzerine Carrie ayağa kalkmaya başladı ama adam onu koltuğa geri çekti. "Önemli olan şu an. Seni seviyorum ve benimle evlenmeni, benimle ve çocuklarla kalmanı istiyorum. Sonsuza kadar. Bizi ilk gördüğünden beri istediğin buydu, değil mi?"

Carrie'nin gözleri yine ona ihanet ediyordu. "Senden hoşlandığımı sanmıyorum.

Bana yalan söyledin."

"Yalan söylemedim. Boşanmanın kesinleştiğini sanıyordum. Dünkü mektup sizin için olduğu kadar benim için de bir şok oldu."

Kız bir şey söylemeyince, adam onu kollarına çekti ama kızın ona karşı rahatlaması biraz zaman aldı. "Kardeşim..."

Onun saçlarını okşadı. "Kardeşini bana bırak."

"Onu tanımıyorsun. Evli bir adamla evli olduğumu duyduğunda çok üzülecektir."

Josh yumuşak bir sesle, "Onun bebeğini doğuracağından bahsetmiyorum bile," dedi.

Carrie bir an nefes almadı. Nasıl öğrendiğini gerek yoktu, çünkü son bir hafta içinde üç kez bayılmıştı ve kasabanın yarısının neden bayıldığını konuştuğuna dair bir fikri vardı. "Bebek için beni istiyor musun?"

"Oh, evet, elbette. Seni istememin tek nedeni bebek. Çocuk koleksiyonu yaptığımı fark etmedin mi? Onlarla çok iyi anlaşıyorum. Benim yanımdayken tüm çocuklar hayatları boyunca gülerler. Seni istiyor olamam çünkü sensiz yaşamaya devam etme düşüncesi bile beni perişan ediyor. Carrie," diye fısıldadı, "lütfen beni bırakma."

O zaman ona tekrar sarıldı ve adam onu öptü, yumuşakça ve özlemle öptü.

"Kardeşin buraya geldiğinde, sahne ne zaman gelirse, bugün ya da yarın ya da ne zaman-" Konuşmasını engellemek için parmağının ucunu dudaklarının üzerine koydu. "Her şeyi bana bırak. Dünyanın en mutlu çifti olduğumuzu düşünmesini sağlayacağım ve hiçbir şeyin

aramızda hiç yanlış olmadı. Kim bilir, belki de sahne üç gün gelmeyecek. O zamana kadar Nora gelip gitmiş, biz de evlenmiş oluruz ve her şey yoluna girer - mısır mahsulüm hariç."

"Eğer ben mutlu olursam ve-" "Kardeşim senin kurtlu mısırlarını umursamaz. Göğsüne iliştirdiği saate baktı. "Sahne on dakika içinde hazır olacak. On dakika içinde burada olacak ve kardeşim de içinde olacak."

Josh ona patronluk taslayan bir gülümseme verdi. "Pekala o zaman, eğer öyleyse onunla ben ilgilenirim. Eğer yeniden evlenmemizi istiyorsa, Nora bana kâğıdı verene ve boşanmam kesinleşene kadar onu oyalarız. En fazla yirmi dört saat." Elini kızın çenesinin altına koydu, böylece kız ona baktı. "Beni affedebilir misin? Nora konusunda mı? İlk evliliğimde başarısız olduğumu sana söylemek istemedim. Bunun için beni suçlayamazsın, değil mi? Mısırın beni yeterince başarısız gösterdiğini düşündüm."

"Sen başarısız değilsin."

Onu öptü. "Bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyorsun. O lanet çiftlikle uğraşmaya başladığımdan beri ilk kez gözlerine baktığımda kendimi başarısız hissetmiyorum."

"Bana ihtiyacın olduğunu biliyordum."

"Bunu bilemeyecek kadar aptalmışım," dedi ve onu tekrar öpmek için eğildi, ama Carrie dinlerken başı yukarı kalktı.

"Sahne bu." Kendini ondan kurtararak ayağa kalktı ve dışarı çıktı.

Bankta olduğu yerde oturan Josh ona sevgiyle gülümsedi. O kadar güveniyordu ki, diğer insanlara o kadar inanıyordu ki, şimdi sahnenin saat tam dörtte geleceğine gerçekten inanıyordu.

Yaklaşan vagonun sesi yaklaştığında Josh dışarı çıktı. Carrie platformun sonunda duruyordu, sahne gerçekten gelirse her şeyi görebilecekti.

Josh sesin geldiği yöne doğru baktı ve gerçekten de posta arabasına benzeyen bir şey onlara doğru geliyordu. Aşağıya baktı

Carrie'nin saati. "Asla başaramayacaklar. Dörde iki dakika var ve daha çok uzaktalar."

Carrie büyük bir ilgi göstermeden, "Ring başaracak," dedi.

Bu sırada Eternity sakinlerinin çoğu, sahnenin zamanında kalkması gibi bir olguyu görmek için dükkânları ve sokakları terk ediyordu. Carrie'nin başının üzerinden bakan Josh, sürücünün atlarının üzerinde kırbacını şaklatmasını giderek artan bir hayranlıkla izledi. Artık kulübede duran adamı görebiliyor, atlara bağırdığını duyabiliyor ve atlar dörtmala sahne deposundaki platforma doğru koşarken derin nefes alışlarını neredeyse duyabiliyordu. Genellikle, neredeyse her zaman sarhoş olan sürücü, kasabaya ne zaman vardığını umursamadan yürümekten biraz daha fazlasını yapardı.

"Sanırım başaracaklar," dedi Josh nefesinin altından. "Evet, elbette," diye yanıtladı Carrie. "Tam saat dörtte."

Sahne görüş alanına girdiğinde Josh'un gözleri şaşkınlıkla açıldı. Eğer yanılmıyorsa, bunlar çatıdan çıkan oklardı. Gittikçe artan insan kalabalığına baktığında, onların işaret ettiğini gördü.

Saat tam dörtte, tam burnunun ucunda, büyük posta arabası gıcırdayarak gar peronunun yanında durdu. Arabanın çatısında sadece oklar değil, her tarafında kurşun delikleri vardı. Arabanın arkasına çok güzel bir binek atı bağlanmıştı.

"Ne oldu?" diye herkes aynı anda şoföre bağırdı.

Josh hayatında o şoförden daha yorgun görünen bir adam gördüğünü sanmıyordu. Genelde sarhoş olurdu ama bugün fazla ayıktı, çünkü gözlerinin altında siyah halkalar vardı, bir haftadır tıraş olmamıştı ve ağzının sol köşesi seğiriyordu.

"Ne olmadı ki?" dedi şoför, dengesiz bir şekilde kasadan inerken. "Hırsızların saldırısına uğradık; bazı sarhoş kovboylar Kızılderililer tarafından kovve tüm takım ve takım bize saldırdı. Bir bufalo sürüsüne rastladık. Başımıza gelmeyen hiçbir şey kalmadı."

Şoför artık dinleyicilerinden keyif almaya başlamıştı ve hikâyesine ısındı. "Ama gemide deli bir adam var. Adı Montgomery."

Carrie, Josh'a "sana söylüyorum" der gibi baktı.

Şoför devam etti. "O adam uyması gereken bir programı olduğunu söyledi, bir tarih belirlediğini ve o tarihte sonsuzlukta olmak istediğini söyledi. Size söylüyorum, bu adam deli. Saatte aşağı yukarı yüz mil hızla gidiyorduk ve o arabanın penceresinden dışarı tırmandı, atına bindi ve tek başına bufaloları arabadan uzak tuttu. İçeri girmesi için yavaşlamama da izin vermedi. Kovboylar bize saldırdığında, onların şapkalarını vurdu. Kızılderililer bunun çok komik olduğunu düşündüler ve bize ateş etmeyi bıraktılar. Size söylüyorum, bu adam deli."

Bu sırada şoför atından inmiş, basamakları aşağı çekmiş ve arabanın kapısını açmıştı. Nihayet yolcular inmeye başladı. Berbat durumdaydılar: kirli ve korkmuş görünüyorlardı, kadınlar gözyaşları içindeydi. Sanki küçük bir fıçının içine konmuş ve Maine'den Colorado'ya sürüklenmiş gibiydiler.

Giysileri yırtılmış, titreyen iki kadın arabadan kasaba halkının kollarına düştü. Kadınlardan birinin saç tokası kulağının üzerine düşmüş, kafası topak topak olmuştu.

Arabadan üç adam indi ve onlar da kadınlardan daha az korkmuş görünmüyordu. Adamlardan birinin ceketinin kolunda kanlı bir kesik vardı, diğerinin şapkasında üç delik vardı. Üçüncü adam bir puro yakmaya çalıştı ama eli o kadar kötü titriyordu ki kibriti puronun ucuna getiremedi. Kasaba halkından biri yardım teklifiyle yanına yaklaştığında, "Bir içkiye ihtiyacım var" dedi.

"Hangisi o?" Josh, Carrie'nin hiçbir erkeği selamlamak için öne çıkmamasına şaşırarak sordu. Carrie ona cevap vermedi ama sahneye bakmaya devam etti.

Diğerleri gittikten sonra başka bir adam indi. Uzun boylu, 1.80'in üzerinde, yapılı ve son derece yakışıklıydı ve Josh'un çok pahalıya mal olduğunu bildiği siyah bir takım elbise giyiyordu. Diğer insanlar gibi gergin ve korkmuş yerine, bu adam

Dinlenmiş ve son derece sakın görünüyordu, sanki sahne çilesi yerine bir Pazar gezintisinden yeni dönmüş gibiydi ve üzerinde en ufak bir toz izi bile yoktu.

Josh izlerken adam platforma çıktı ve etrafındaki insanlara . Sahnede olan kadınlardan biri ona baktı ve yüzünü yaşlı bir kadının omzuna gömerek ağlamaya başladı. Adam paltosunun iç cebine uzandı, ince bir puro çıkardı ve çok sağlam bir elle bir kibrit çakıp yaktı. Derin bir nefes çekerken, yüz kadar kasabalının kendisine hayranlıkla baktığını fark gibi görünüyordu, sonra omzundaki hayali bir toz zerresini silkeledi.

"Tahmin et hangisi 'Ring'?" Carrie ağır bir sesle söyledi.

Josh güven verici bir şekilde elini onunkinin içine soktu.

Sanki orada olduklarını başından beri biliyormuş gibi, 'Ring kız kardeşine doğru döndü.

"Merhaba tatlım," dedi sessizce ve Carrie ona doğru koştu.

'Ring küçük kız kardeşini güçlü kollarıyla yakaladı ve kasaba halkı izlerken ona şiddetle sarıldı. Eğer bu adam, bu yarı canavar, yarı kahraman Carrie tarafından tanınıyorsa, o zaman onu kabul etmeye hazırdılar. Ne de olsa Carrie onlara iş sağlıyordu.

"Sana bir bakayım," dedi 'Ring, onu yere bırakarak. Muhtemelen onun iki katı büyüklüğündeydi ve büyük ellerinden biri yanağını okşadı.

Josh daha önce hiç kıskançlık yaşamamıştı. Her zaman insanların kendi hayatlarını yaşamalarına inanmış ve erkek, kadın ya da çocuk hiç kimseye ne yapması gerektiğini söylemeye çalışmamıştı. Ama Josh daha önce hiç aşık olmadığını da biliyordu. Şu anda bu adamın Carrie'ye dokunmasına dayanamıyordu ve onun kardeşi olması önemli değildi.

Carrie'nin yanına geçerek onu sahiplenircesine kolunu kendi koluna doladı.

Carrie kocasına baktı. 'Ring, Josh'tan biraz daha uzundu ama Josh'tan daha yapılı değildi ve Carrie, Josh'ın kardeşinden bin kat daha yakışıklı olduğunu düşünüyordu.

'Ring baktı, Josh'un Carrie'nin kolunu tutuşuna, Josh'un ağzının duruşuna, sanki 'Ring Carrie'nin saçının teline bir daha dokunacak olsa 'Ring'le savaşımaya hazırmış gibi. Carrie'nin gözlerinin Josh'a nasıl baktığını gördü, sanki Josh dünyanın en cesur, en iyi adamıydı ve 'Ring bilmek istediği her şeyi biliyordu. Maine'den buraya kadar kız kardeşinin bu adamı sevip sevmediğini ve onun da kendisini sevip sevmediğini öğrenmek için gelmişti ve şimdi cevabını almıştı. Kendi payına, sahneye geri adım atabilir ve evine, karısına ve çocuklarına dönebilirdi.

'Ring küçük kız kardeşine gülümsedi ve Carrie de ona titrek bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bu gülümseme 'Ring'in bir şeylerin ters gittiğini anlamasını sağladı, çünkü Carrie hiçbir zaman sır saklamayı becerememişti. Ona poker oynamayı öğretmek için elinden geleni yapmıştı ama iyi bir eli olduğunda çok seviniyor ve bunu gösteriyordu. Ama 'Ring'in ciddi bir sorun olmadığına dair bir fikri vardı. Ne de olsa önemli olan ikisinin birbirini sevmesiydi ve sevdiklerini görebiliyordu. Sanki 'Ring'in onları ayırmaya çalışacak kötü bir güç olduğunu düşünüyorlarmış gibi arada duruyorlardı.

"Kendimi tanıtmama izin verin," dedi Josh, elini 'Ring'e uzatarak. "Joshua Greene."

'Ring kayınbiraderinin elini sıkarken onu daha önce gördüğünü fark etti ama nerede olduğunu hatırlayamıyordu. "Daha önce tanışmış mıydık?"

"Eminim yapmamışsızdır," dedi Josh yumuşak bir sesle.

Poker oynayabilir, diye düşündü Ring. Bu adamın elinde hangi kartların olduğunu asla bilemezsin. Gözlerinin en ufak bir titreşimiyle bile bir sırrı ele vermezdi. İnsanların sadece bilmelerini istediği şeyleri bilmelerine izin verirdi.

"Belki de değil," dedi 'Ring yumuşak olmasını umduğu ama öyle olduğundan şüphe duyduğu bir ses tonuyla. "Banyo yapabileceğim bir yer var mı?" Ring Carrie'ye dönerek sordu.

"Elbette. Size otelde bir oda ayırttım ama alışık olduğunuz gibi değil."

'Ring kız kardeşinin yanağını öpecek ve gerginliğine gülecekti ama Josh bir kuş gibi onun üzerinde geziniyordu. 'Ring kendi karısına da aynı şekilde davranıp davranmadığını merak etti.

"İdare edeceğime eminim," dedi Ring. "Belki bu akşam birlikte yemek yeriz, yarın da çocuklarınızı görmek isterim."

Carrie'nin midesi ağrımaya başlamıştı. Bu belirsizliğe daha fazla dayanamadı. "Neden buradasın, 'Ring? Ne dersen de geri dönmeyeceğim."

'Ring bunun mümkün olduğunu düşünmezdi ama Josh ona yaklaştı. "Düşündüğün bu muydu? Buraya kadar benimle geri dönmeni sağlamak için geldiğimi mi?"

"Belki gazeteler yüzünden diye düşündüm, bilirsin işte..."

"Babamı imzalaması için kandırdıklarınız mı?"

Carrie ayakkabısına baktı.

'Ring Josh'a baktı. Bu adamı daha önce nerede görmüştü? "Beni ne kadar gaddar biri olarak görüyorsun. Geldim çünkü evet, evliliğiniz yasa dışıydı ama annem mutlu olup olmadığınızı bilmek istedi. Ayrıca size kendi gelinliğini gönderdi ve onunla yeniden evlenmenizi istiyor ve kızı ile yeni damadının bir fotoğrafını istiyor. Bu konuda bir sorun çıkmayacağını umduğum için törenin yarın öğleden sonra yapılmasını ayarlama cüretini gösterdim. Çiçek olarak pembe gülleri seçtim. Umarım sorun olmaz. Mümkün olan en kısa sürede eve dönmem gerekiyor."

"Evet," dedi Carrie tereddütle. "Sanırım bu mümkün."

"Güzel" dedi Ring, şoförün arabanın üstünden attığı çantasını alarak. "Gidelim mi?" diye sordu, Carrie onu otele götürebilsin diye kolunu kenara çekerek.

"Bunu onun için söyleyeceğim," dedi Josh. "Adamda-"

"Sakın söyleme," diye inledi Carrie. "Hayatım onun ellerinde, sahip olduğu şey bu. 'Ring'i tanıyorum, babamdan vekaletname almış, ve o benim yasal vasim. ben eminim umarım senin-" o

Yutkundu, "Karın yarın erken gelsin ki Ring'in düşündüğü zamanda evlenebilelim."

On Beşinci Bölüm

"Beni kendisiyle birlikte geri dönmeye zorlayacak," dedi Carrie kasvetle. O ve Josh, 'Ring'in otel odasındaydılar ve 'Ring yıkanırken bekliyorlardı.

"Bunu bir daha söylemeseniz olur mu? Beni rahatsız etmeye başladı. Ne yapacağını sanıyorsun? bir battaniyeye sarıp kaçıracak mı? Seni benden istiyorsa bunu yapmak zorunda ve o durumda bile peşinden gelirim."

Kanepede oturan Carrie yıpranmış, tozlu halıya baktı. "Onu her şeyin yolunda olduğuna inandırmalıyız. Aramızda herhangi bir sorun olduğunu bilmesine izin veremeyiz."

"herhangi bir sorun yok."

Carrie ona ters ters baktı. "Sadece senin bir karın var ve ben günah içinde doğmuş bir çocuk taşıyorum. Ring'i benim tanıdığım kadar tanımıyorsun. Yüksek bir ahlaki karakteri var ve gerçeği öğrense dehşete düşerdi."

Josh inledi. "Bence kardeşini yanlış değerlendirmişsin. Bence o fazlasıyla insan."

"Ha! 'Ring'in insani duyguları varsa bile, onları saklıyor."

Josh buna kibirli bir şekilde güldü. "Adam duygularını hiç de iyi saklamıyor. Senin üzerine titiyor. Tahminime göre konu sana geldiğinde kardeşlerin arasında en yumuşak olanı o olabilir. Ağabeyin sana ne istersen verir; senin için her şeyi yapar. Eğer bir baca temizleyicisiyle evlenmek isteseydin, senin adına mutlu olurdu."

"Hiçbir şey bilmiyorsun!" Carrie tersledi. " 'Yüzük-"

"Neyim ben, sevgili kardeşim?" 'Ring odaya girerken sordu. O yeni banyo yapmıştı ve üzerinde mükemmel ütülenmiş bir takım elbise vardı; Josh ve o ise buruşuk ve tozlu görünüyorlardı.

"Sen benim çok sevgili kardeşimsin," dedi Carrie, parmak uçlarında durup onun yeni tıraş olmuş yanağını öperek.

" *'Kalbi çürümüş güzel bir elma. O, yalanın ne güzel bir dış görünüşü var!'* " 'Yüzük alıntılandı.

"Bu da ne?"

"Shakespeare, eğer okulu bitirme zahmetine katlansaydın bilirdin. Yemeğe inelim mi?"

Carrie ve Josh önden gidiyor, 'Ring de arkalarından geliyordu. Carrie dün gece çalışanlarından birini Eternity Hotel'in sunabileceği en iyi şeyleri ayarlaması için otele göndermişti ve şimdi Carrie ne olacağını merak ediyordu.

Yemek salonunun pencereli bir köşesine üç kişilik bir masa kurulmuştu ve Carrie o kadar gergin olmasaydı gördüklerine gülebilirdi. Garsonlar her zamanki kıyafetlerini giymek yerine - görünüşlerine bakılırsa yataklarının altından çıkardıkları şeyleri- bu gece takım elbise giymişlerdi, çoğu da ödünç alınmıştı. Kollarının üzerinde Fransız usulü peçeteler taşıyorlardı, ancak peçeteler çok temiz değildi ve ütülenmemişti.

Oturur oturmaz garson 'Ring'in şarap bardağını aldı, ona biraz şarap doldurmaya başladı, içinde bir şey olduğunu gördü, üfledi, sonra şarabı doldurdu. Carrie şarabın üstünde yüzen mantar parçalarını ve bardağın dibinde küçük pul parçaları görebiliyordu. 'Ring bir yudum alırken nefesini tuttu.

Ondan evde yaptığı şeyi yapmasını bekliyordu: bağbozumunun içilmeye uygun olmadığını ilan etmesini.

Onun yerine garsona gülümsedi. " *'İyi şarap, iyi kullanılırsa iyi bir tanıdık yaratıktır. '* "

Otelde kimse kalmadığı zamanlarda ahırlarda yardımcı olan garson, 'Ring'in ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama gülümseyerek uzaklaştı. Çok geçmeden önlerindeki masaya kase kase yemek kondu.

Carrie yemeğini tabağının etrafında itti.

"Ne iş yapıyorsunuz Bay Greene?" Ring sordu.

Josh'a bakan Carrie nefesini tuttu. Josh'a ağabeyinin Josh'ın parasız olmasını umursamayacağını söylemek bir şeydi ama erkekler para konusunda tuhaftı. Josh'un çiftliğini olduğundan biraz daha iyi gösterecek kadar mantıklı olmasını umuyordu.

"Solucan yetiştiriyorum," dedi Josh. "Tarlalar ."

Carrie inlemeye çok benzeyen bir ses çıkardı.

"Anlıyorum," dedi 'Ring. "Başka bir şey var mı?"

"Birkaç böcek, oldukça güzel bir yabani ot mahsulü, ama mısır kurtları benim uzmanlık alanım. Güzel, şişman, yeşil olanlar. Yetiştirdiğim her mısır başağını yiyorlar."

" *'Ey sen güzeller güzeli ot, öyle güzel kokuyorsun ki, duyularım sızlıyor sana, keşke hiç doğmamış olsaydın! '* "Ring dedi ki.

Carrie, 'Ring'in şiir okumasını duymazdan geldi. " 'Ring, Josh'un sadece yabani ot ve solucan yetiştirdiği doğru değil, en azından gerçeğin tamamı bu değil. Josh pek çok şeyi çok iyi yapabilir."

İki adam da ona döndü, ikisinin de yüzünde aynı ilgi ifadesi vardı.

Josh, "Lütfen bana ne yapabileceğimi söyle, canım," dedi.

Carrie gözlerini ona dikti. Bunu bir şaka olarak kabul ediyordu. Josh'un kardeşiyle uğraşırken bu ciddi bir işti, ama şimdi kendi biraz zor kardeşi burada olduğu için bir şaka gibi ele alınabilirdi. "Çocuklarını çok seviyor, beni seviyor ve ben de onu seviyorum."

Josh 'Ring'e gülümsedi. "Beni sevmek için bir nedeni yok, sadece seviyor."

"Ring gülümseyerek karşılık verdi. *"Bir kadın mantığından başka bir şeyim yok: Onu öyle düşünüyorum, çünkü onu öyle düşünüyorum. "*

"Kesinlikle," dedi Josh ve 'Ring'den son derece memnun görünüyordu. "Bu güzel içkiden biraz daha ister misin, kayınbirader?"

"Ring kadehini havaya kaldırdı. " *'Ey şarabın görünmez ruhu! Eğer bilinecek bir adın yoksa, sana şeytan diyelim! "*

"Senin derdin ne, 'Ring!" Carrie tersledi. "O berbat şiirden başka bir şey söyleyemez misin?"

"Ring abartılı bir kendine acıma ifadesi takındı. " *'Silahlarla konuşuyor ve her kelimesi bıçaklıyor: nefesi de sonlandırmaları korkunç olsaydı, yakınında yaşayan kimse olmazdı; kuzey yıldızına bulaşırdı."*

"Kesin şunu!" Carrie yumruğunu masaya vurdu. "Senin neyin var böyle?"

'Ring kafasını temizlemek istercesine biraz salladı. "Bilmiyorum. Sahneden indiğimden beri duyduğum her Shakespeare cümlesi kafamda dönüp duruyor. Banyoda Hamlet'in tamamını oynamaya çalışıyordum."

"Bunları evde de yapabilirsin," dedi sertçe. "Şu anda seninle ve kocamla vakit geçirmek istiyorum, beş para etmez bir sahne oyuncusuyla değil."

'Ring ağzını açtı, sanki yine bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama kapattı. Sonra ciddi bir bakışla, "Bana kocanızdan bahsediyordunuz. Sanırım solucanlar hakkında."

"Ve yabani otlar," diye ekledi Josh.

Carrie masanın karşısına oturdu ve ikisine de baktı. Neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama kalkıp onları orada yalnız bırakmak istiyordu. İkisi de sadece erkeklerin takınabileceği o kendini beğenmiş, kendinden memnun ifadeyi takınmışlardı, sanki sadece erkek olarak doğdukları için üstünmüşler gibi.

Masanın öbür ucuna uzanan 'Ring kız kardeşinin elini sıktı. "Özür dilerim. Sanırım artık şiirlerimi kontrol altına aldım. Bana kendinden ve neler yaptığından bahset."

"Sana Josh'tan bahsediyordum. Çiftliği hakkında." Her ne kadar 'Ring'in Josh'un çiftliğini umursamayacağını söylemiş olsa da, gerçek şu ki 'Ring'in orayı biraz dağınık bulacağından biraz endişeleniyordu. "Ve Josh hakkında." Yüzü aydınlandı. "Josh, Maddie'nin şarkı söyleyebildiği kadar yüksek sesle hikâye okuyabilir."

'Ring Josh'a yeni bir saygıyla baktı. "Şimdi yapabilir misin? Bu çok şey ifade ediyor."

"Maddie kim?" Josh sordu.

"O 'Ring'in karısı ve dünya onu LaReina olarak tanıyor."

'Ring'e saygıyla bakma sırası Josh'taydı, çünkü LaReina dünyanın en iyi opera sanatçılarından biriydi. "Seçiminiz ve böyle bir kadına eş olma onurunuz için sizi tebrik ederim. Onu birçok kez şarkı söylerken dinledim. Paris'te, Viyana'da ve Roma'da. Mümkün olan her fırsatta onu dinlemeye gittim."

"Bütün o yerlere gittiğini bilmiyordum," dedi Carrie ama Josh onu duymazdan geldi.

"Teşekkür ederim," dedi 'Ring. "O harika bir kadın ve-" Gözleri sözünü kesti. "Yüksek sesle *okuyabiliyorsun...* Sen"

Josh çok hızlı bir hareketle kolunu savurdu ve 'Ring'in şarap bardağını devirerek 'Ring'in söylemeye başladığı şeyi söylemesini engelledi. Carrie masanın üzerindeki dağınıklığa bakarken, kocasının daha fazla konuşmaması için yalvaran gözlerle 'Ring'e nasıl baktığını göremedi.

Carrie dökülen şarabı silmeye çalışmayı bitirdikten sonra ne olduğunu bilmiyordu ama bir şey olduğunu biliyordu. Sanki her iki adam da onu dışlayan gizli bir kulübe katılmışlardı. Sanki birkaç saniye içinde çok iyi arkadaş olmuşlardı. Uzun akşam yemeğinin geri kalanında birbirleriyle konuştular, sadece arada sırada Carrie'nin varlığını kabul ettiler. Gördükleri tüm şehirlerden, katıldıkları tiyatrolardan ve

Ring'in karısı şarkı söylüyor. İkisinin de tanıdığı insanlardan, otellerden, yemeklerden ve şaraptan bahsettiler.

Carrie yemek boyunca sessizce oturdu, onu görmezden geldiler ve ona davranışlarından dolayı için için yanıyordu: sanki onları ilgilendirmeyecek kadar genç ve seyahat etmemişti.

Sonunda iki adam emekli olma zamanının geldiğine karar verdi. "Yarın ikinizle de görüşeceğim," dedi Ring. "Öğlen çiftliğinizde diyelim mi? Düğün saat beşte. Bu bana çocuklarınızla tanışmak için zaman verir. Söyle bana," dedi Josh'a, "sana benziyorlar mı?"

Carrie, ağabeyinin Josh'a duyduğundan farklı bir anlamı olan bir soru sorduğunu hissetti.

"Tek bir istisna dışında benim gibiler: Daha yetenekliler." Bu Ring'i çok eğlendirmişe benziyordu.

Josh'la birlikte 'Ring'e iyi geceler dediklerinde Carrie iki adamla da konuşmuyordu.

Josh onun koluna girdiğinde kendi kendine bir şeyler düşünüyordu ve Carrie'nin ona kızgın olduğunu fark etmemiş gibiydi. Carrie'nin onunla konuşmadığını da fark etmemiş gibiydi.

"Hiram'ın arabasını getirdim," dedi. "Ahırda. Sanırım benimle eve geliyorsun."

Carrie'nin aklına gelen ilk şey ona kasabadaki dükkânında kaldığını söylemekti ama çocukları tekrar görmek ve onlara her şeye rağmen Sonsuzluk'ta kaldığını söylemek istiyordu. Babalarıyla bir daha hiç konuşmayabilirdi ama yarın onunla evlenecekti - tabii *karısı* boşanmasına izin verirse.

Josh ahıra gitti, arabayı aldı, oturmasına yardım etti, sonra da yol boyunca onunla konuştu. Ona kardeşinin ne kadar iyi bir adam olduğunu, ne kadar eğitimli, bilge ve kültürlü olduğunu anlattı.

"Sanırım bunun nedeni *senin* tanıdığın tüm insanları tanıması, *senin gittiğin* tüm yerlere gitmiş olması. Senin gördüğünü bile bilmediğim yerlere." Carrie'nin sesi alaycılıkla çınlıyordu.

Josh onun alayını duymamış gibi görünüyordu ama Ring'den ve onun ne kadar harika bir adam olduğundan bahsetmeye devam etti. Tam bir erkek adamı. "Onun gibi bir adam bir atı, bir silahı, bir Shakespeare dizesini ve bir kadını aynı anda idare edebilir."

Tam o sırada Carrie kusacağını sandığını söyledi.

"Sorun bebek mi?" Josh endişeyle atları durdurmaya başlayarak sordu.

"Hayır, ."

Gülümseyerek atların dizginlerini oynattı.

Josh'un evine gitmeden önce çocukları almak için Hiram'ın büyük, sağlam, mükemmel derecede temiz, mükemmel derecede sıkıcı çiftlik evinde durdular - görünürde tek bir çiçek bile yoktu. Josh onları almak için içeri girerken Carrie arabada kaldı, kucağında uyuyan Dallas'ı taşıyordu, uykulu Tem de onu takip ediyordu. Carrie Dallas'ı aldı ve Tem koltuğa tırmanıp Carrie'ye sokuldu.

"Kalacak mısın yoksa misin?" Tem esneyerek sordu.

"Kalacağım," diye yanıtladı Carrie.

Tem, bunun son karar olduğunu, ancak bir dakika içinde değişebileceğini kabul edercesine başını salladı.

Evde Josh çocukları merdivenden çatı katına çıkardı, sonra tekrar birinci kata indi. Esneyerek yatak odasına doğru yürüdü.

Carrie onu kapıda karşıladı. "Ne yapıyorsun?"

"Yatmaya gidiyorum."

"Bu odada ," dedi kararlı bir şekilde.

Josh iç çekti. "Carrie, tatlım, bu çok saçma. Yorgunum ve o küçücük yatağı Dallas'la paylaşmak zorunda kalmak istemiyorum. Bana merhamet et."

"Geceyi benimle geçirmeyeceksin. Sen ve ben evli değiliz. Aslında, yasal olarak başka bir kadınla evlisin. Eğer sen ve ben yatarsak, zina yapmış oluruz."

"Ama daha önce onunla evliydim, geceyi birlikte geçirdik."

"Ama o zaman hiçbir şey bilmiyordum."

Ona doğru yaklaşırken gözlerindeki uykulu ifade kayboldu ve sesi ipeksi bir baştan çıkarma tonuna dönüştü. "Carrie, aşkım, sadece uyuyacak bir yer istiyorum. Bir erkeği bundan mahrum edemezsin, değil mi?"

"Bütün gün solucan yetiştirmekten mi yoksa kardeşimle konuşup bütün akşam beni görmezden gelmekten mi yoruldun?"

"Carrie, tatlım," dedi yalvararak ve yanağını okşamak için uzandı.

"Sakın bana dokunma!" dedi ve yatak odasının kapısını adamın suratına çarptı.

Josh üst katta kızıyla birlikte dar yatağa tırmandığında Dallas uykulu bir sesle, "Sana Carrie'nin büyük yatağı tek başına istediğini söylemişim," dedi.

Ertesi sabah Josh odadaki çocukların onu uyandırmasına izin verdiğinde Carrie mışıl mışıl uyuyordu. Ama her zaman yaptıkları gibi yatağa atlamak yerine, onunla ve Çuf Çuf'la birlikte yatağa tırmandılar çok geçmeden hepsi bir yığın halinde uyuyordu.

Josh kapı aralığında durmuş dünyanın en kötü kahvesini içiyor ve ailesine sevgiyle - belki köpeği sevmiyordu ama o yaratık bile ona ısınmaya başlamıştı.

Dün gece yemekte, Carrie'nin düşündüğünün aksine, onun öfkesinin çok farkındaydı. Muhtemelen kendini bu kadar şımartmamalıydı ama kıskançlığı çok iyi hissettirmişti. Dikkatini başkalarına verdiğinde de kıskanan kadınlar olmuştu ama o kadınlar onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. O kadınlar onu sevmemişlerdi, adamı sevmemişlerdi ama onun olduğunu düşündükleri kişiyi sevmişlerdi. Geçmişindeki birkaç kadın Josh'a çocukları aracılığıyla ulaşmaya çalışmıştı ama çocukları çok zekiydi: Evrensel olarak tüm kadınlardan nefret etmişlerdi.

Ama şimdi Carrie'ye ve çocuklara bakarken, birinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini anlayamazken, ne kadar çok

onu çok seviyordu. Ve haklıydı: Kendisinin ve çocuklarının ona ihtiyacı vardı.

Hepsine gülümsedi. Artık her şey yoluna girecekti. Bunu biliyordu. Tek yapması gereken Nora'yla anlaşmaktı ve sonra özgür olacaktı.

Choo-choo, sanki onu düşününce aklına gelmiş gibi yorganın altından fırladı ve çılgınca havlamaya başladı. Dışarıdan yaklaşan bir arabanın sesi geliyordu ve Josh ön kapıya doğru döndüğünde yüzünü buruşturdu. Bu Nora olamazdı, değil mi?

Choo-choo'nun havlamasıyla Carrie yavaşça kendine geldi ve ilk birkaç dakika nerede olduğundan emin olamadı.

Tem başını kaldırdı. "Kim o?" Evin önünde duran arabanın sesini duyabiliyorlardı; bir adam atlara bağırıyordu.

"Umarım Hiram Amca değildir," dedi Dallas. "Ona Carrie'nin burada olduğunu söyleriz ve korkup kaçar."

Carrie gülerек çocuğu gıdıklamaya başladı, Tem dışarı çıktı ama birkaç saniye içinde yüzü solmuş bir halde geri geldi. "Annem," diye fısıldadı.

Carrie yatakta dik oturdu. Bu kadını Josh'un karısı olarak düşünmüştü ama çocukların annesi olarak değil. Onu gördüklerine o kadar sevineceklerdi ki onu unutacaklar mıydı Carrie? Carrie böyle korkunç bir şeyi düşündüğü için bile kendini azarladı. Bu kadın çocukların annesiydi ve elbette onu seviyorlardı.

"Hadi, git onu gör," diye ısrar etti Carrie.

Ama Dallas Carrie'nin kucağına oturdu, Tem ise kapının yanında kaldı.

O anda evin ön kapısı pat diye açıldı ve Carrie kadını göremese de varlığını hissedebildi, çünkü kadının ruhu küçük evi doldurmuş gibiydi.

"?" diye . "Nerede benim sevgili bebeklerim?"

Carrie bir şey söyleyemeden, Tem'e yatak odasının kapısını kapatmasını, böylece kadının onu saçları dağınık ve üzerinde sadece bir gecelik yatakta otururken görmeyeceğini söyleyemeden, Nora odaya .

İri bir kadındı. Uzun boylu, iri kemikliydi ve çarpıcı renkte bir yüzü vardı: beyaz ten, koyu gözler, kırmızı dudaklar, siyah saçlar. Siyah ve kırmızı brokardan pahalı bir elbise giymişti, beli Carrie'nin tecrübeli gözlerinin bildiği kadarıyla yirmi santimden fazla olmayacak şekilde korseliydi. Belinin üstünde, çoğu kadının sahip olmak için hayatlarının birkaç yılını ya da daha fazlasını verebileceği bir göğüs vardı. Josh karısının pek de güzel olmadığını söylemişti. Hayır, bu kadın güzel değildi. Ama çok güzeldi. Çarpıcıydı. Erkekleri durduracak bir kadın. Hakkında yazılan şiirlere ve şarkılara ilham veren bir kadın.

Carrie şaşkınlık içinde bu kadına bakarken Tem ona yaklaştı ve Dallas'ı kucağına alırken kolunu ona doladı. Choo-choo bile ilk kez sessiz kalmıştı.

"Tanrım, ne ... evcil bir sahne. Josh, bütün yeni... hanımların seninle ve çocuklarımızla mı yatıyor?"

Carrie kendini savunmak istedi ama ne diyebilirdi , bu kadının kocasının karısı olduğunu mu?

Çocuklar sessizce annelerine baktılar. "Gelin canlarım, annenize bir öpücük verin."

Çocuklar itaatkâr bir şekilde, sessizce annelerinin yanına gittiler. Nora eğilerek her çocuğun sırayla onun güzel yanağını öpmesine izin verdi. Ama çocuklara sarılmadı ya da onlara başka bir şekilde dokunmadı.

"Peki senin küçük arkadaşın kim?" Nora, Carrie'yi başıyla işaret ederek Tem'e sordu.

"O bizim yeni... Yani o ve babam evliler."

"Öyle mi? Ne kadar ilginç." Dönerek arkasında duran Josh'a baktı. "Sevgilim, görünüşe göre *iki* eşin var. Kanunlar hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama bunun yasal olduğunu sanmıyorum."

Josh güzel, büyüleyici, ilahi karısını odadan çıkarırken, "Belki de Carrie'nin giyinmesine izin vermeliyiz," dedi.

Carrie binici giysilerini giydi ve hazır olduğunda salona gitti. Josh ve karısı masada oturmuş, başlarını birbirine yaklaştırmışlardı.

Geri çekilen Nora, Carrie'yi değerlendirmek için bir aşağı bir yukarı baktı. "Ne kadar şirin bir şeysin sen öyle, değil mi? Çok tatlı Josh, onu nereden buldun?"

Carrie dişlerinin arasından, "Kurbağa yavrusu havuzunda," dedi ve ön kapıya doğru ilerledi.

Josh onu yakaladı, kollarını iki yanında tuttu ve masaya geri götürdü. Onu hâlâ tutarak sandalyeye itti. "Tem!" diye bağırdı. "Carrie'ye kahve getir."

Kahveyi Carrie'nin önüne koyduktan sonra Josh, "Carrie, aşkım, biricik aşkım, seni Nora'yla tanıştırmak istiyorum," dedi.

"Karın," dedi Carrie ve ayağa kalkmaya çalıştı ama Josh onu omuzlarından tuttu.

"Joshua, hayatım, o küçük şeyin sana kızgın olduğuna inanıyorum. Ona benden , değil mi?"

"Peki seni nasıl doğru tarif edebilirdim?" Josh'un sesinden asit damlıyordu.

Nora bunu bir iltifat olarak algılamış olacak ki müstehcen bir kahkaha attı. "Elbette beni tarif edemezsin sevgilim, ama birçok erkek bunu dener." Tekrar Carrie'ye döndü. "Sahnede olmak için çok küçük görünüyor."

"O sahnede değil," diye tersledi Josh. "O bir eş ve anne, başka bir şey değil."

"Ne kadar... ilginç," dedi Nora, Carrie'nin hayatının işi hakkında ne düşündüğünden hiç kuşku duymadan.

"Dükkân işletebilirim," diye tersledi Carrie, çünkü Josh onu sanki bütün gün bir çamaşır leğeninin başında durmuş ve yerlerin ne kadar temiz olduğundan başka bir şey düşünmüyormuş gibi konuşturmuştu.

"Bir dükkan mı?" Nora tek kaşını kaldırarak, "Dükkân mı?" dedi.

"Elbiseler satın alıyor," diye ekledi Josh, Carrie'nin sesini yine önemsiz hale getirerek.

Carrie ayağa kalkmaya başladı ama Josh onu .

"Nora, bana imzalamam için kâğıdı ver ve buradan git. Burada senin için bir şey yok."

Bunun üzerine Nora dantel bir mendile sarılıp ağlamaya başladı. "Josh, bana karşı nasıl bu kadar kaba olabilirsin? Buraya sadece çocuklarımı bir kez daha görmek için geldim. Onları çok özledim. Geceleri ayak seslerini özlüyorum. Dallas'ın kötü rüyalarla uyanmasını bile özledim. Seslerini özlüyorum. Özlüyorum-" Devam edemeyecek kadar çok ağlıyordu.

Carrie kendine rağmen elini masanın diğeri tarafına Nora'nın elini tuttu. Carrie çocukları sadece kısa bir süredir tanıyordu ama onlardan ayrılmak zorunda kalırsa öleceğini düşünüyordu. Çocukları elinden alınan bu kadın ne hissediyor olmalıydı? Ve Josh bir zamanlar sevdiği bir kadına neden bu kadar zalimce bir şey yapmıştı?

Josh, Carrie Nora'ya dokunamadan onun elini yakaladı.

"Zamanlaman çok kötü," dedi Josh. "Tembelleşiyorsun."

Carrie'nin şaşkınlığı karşısında Nora'nın yüzü bir anda mutsuzluktan gülümsemeye dönüştü. "Ama sevgilim, birlikte prova yapabileceğim bir sen yoksun. Yanımda Büyük Templeton olmadan nasıl iyi olabilirim?"

Carrie başını çevirip Josh'a baktı ama Josh Nora'ya bakıyordu.

"Gazeteyi istiyorum," dedi Josh.

Nora öne doğru eğilmiş, kollarını masaya dayamıştı. Elbisesi çok dekolteydi, gün batımından önce terbiyeli bir kadının giyeceğı gibi değildi ve göğsünü pamukla desteklemeye ihtiyacı olmadığı belliydi. "Kaybettim sevgilim," diye mırıldandı. "Elbisemin ön kısmında kaybettim."

Carrie başını kaldırıp Josh'a baktığında, onun gazeteyi arar gibi karısının elbisesinin ön kısmına baktığını gördü. Carrie kalktı, evden çıktı ve Josh'un üstü kapalı bir şekilde ahır dediğı kulübeye gitti. İçeri girdiğinde Josh'un eski beygirine eyer vuruyordu.

"Carrie," diye başladı.

"Bana tek kelime etme. Tek bir kelime bile. Söyleyebileceğin *hiçbir şey* yok, sevgilim-" Son kelimeyi alayla söyledi. "Bana söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Bana son kez yalan söyledin."

"Tem," dedi usulca. "Dallas."

Başını bir an için eyere yasladığında gözleri yaşardı. "Benden istediğini almak için çocukları kullanmaya nasıl cüret edersin?" Atın dizginlerini çekmeye çalıştı ama görüşü göremeyecek kadar bulanıktı.

Josh onun yanına geldi, ellerini itti, kelepçeyi sıktı ve sonra bir kenarda durdu. "Gitmekte özgürsün. Seni durdurmaya çalışmayacağım. Seni sevmem, çocuklarımın seni sevmesi ve babasız büyüyecek bir çocuk daha yapmış olmamız senin için önemli değilse, o zaman git. Seni durdurmak için hiçbir çaba göstermeyeceğim."

Carrie ata binmeye başladı. Ayağını üzengiye koydu ama sonra dönerek Josh'a uçu ve yumruklarıyla göğsüne vurdu. "Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum! Beni anlıyor musun? Seni sevdiğim kadar senden nefret ediyorum."

İlk öfkesi geçtiğinde Josh onu kollarının arasına aldı ve ağlarken ona sarıldı.

"O çok güzel," dedi Carrie. "Hayatımda gördüğüm en güzel kadın."

"Daha çok bir mercan yılanı gibi. Güzel ve ölümcül."

"Gerçekten böyle düşünmüyorsun, yoksa onunla evlenmezdin."

"Onunla evlendiğimde on dokuz yaşındaydım, nasıl mantıklı olabilirdim ki?"

"Daha yirmi yaşındayım," diye hıçkırdı Carrie. "Bu beni aptal mı yapar?" "Elbette yapmaz. *Bana* aşık olacak kadar sağduyulusun.

"Carrie gözyaşları arasında hıçkıra hıçkıra güldü.

"Bu daha iyi. Şimdi buraya gelmeni ve oturmanı istiyorum. Sanırım konuşmamızın zamanı geldi."

"Konuşmak mı? Benimle mi konuşacaksın? Sevdiğini iddia ettiğin kadınla mı konuşacaksın? Dünyadaki diğer herkesin senin hakkında bildiği şeyleri bana söyleyemezsin, değil mi? Karın, çocukların, kardeşin, hatta benim kardeşim, hepsi biliyor. Bana öyle bakma. Her şeye rağmen aptal olduğumu düşünüyor gibisin,

Ben deşilim. 'Ring senin hakkında bir şeyler bilmeseydi dñn gece sana bu kadar ilgi duymazdı."

Josh onu yanına, bir saman yığınının üzerine uzanması için çekti, kolu omuzlarının altındaydı. "Nereden başlamalıyım?"

"Neden bana soruyorsun? Nereden başlamanız gerektiğini söyleyecek kadar bilgim yok. Ayrıca, benimle konuşacak vaktin olduğuna emin misin? Sevimli, gizemli, kilolu *karın* boşanma kâğıdını aramaya gitmeni istemeyecek mi? Fazla teşvike ihtiyacın olduğundan değil. Belki Tem'i kurtardığımız ipi beline bağlayabiliriz ve sen de kâğıtları aramaya çıkabilirsin. Tek istediğim düğümleri *benim atmama* izin verilmesi."

Josh gülümsemesini görmemesi için eliyle ağzını kapattı. "Nora Eric'le meşgul. Onu , değil mi? Altı ayak. Sarışın. Hayranlık uyandırıcı. On yaş küçük."

"Senden daha yaşlı, değil mi?" Nora yatak odasına girdiğinden beri Carrie'nin aklına gelen en mutlu düşünceydi bu.

"Hem de çok," dedi Josh. "Şimdi, sana kendimden bahsetmemi mi istiyorsun yoksa Nora hakkında sinsice konuşmaya devam mı edeceksin?"

Carrie karar vermek için bir an durmak zorunda kaldı. "Dinle," dedi.

"Annem ve babam beş paralık aktörlerdi, çok iyi değillerdi, gerçi babam yetişkin hayatının her günü içinde alkol olan her şeyden yarım galon içmeseydi daha iyi olabilirdi. Her neyse, sekiz yaşıma kadar soyunma odalarında ve pis otel odalarında büyüdüm. Sonra babam öldü ve-

"Nasıl? Baban nasıl öldü?"

"Bir tahta kaldırımından caddeye düştü ve bir bira arabası tarafından ezildi. Gitmek isteyeceği yol buydu."

Carrie, Josh'un sesinde babasına karşı hiç sevgi olmadığını duyabiliyordu.

"Annem o sıralarda ne oyuncu ne de başka bir şey olarak en iyi dönemini geride bırakmıştı - viskiyle de arası iyiydi. Tiyatroda oyuncu olarak başarılı olmaya çalıştı ama küçük roller bile alamadı. Ben on yaşındayken gazetedeki bir ilana cevap verdi ve

Eternity, Colorado'ya gitti ve kasabada küçük bir evi ve yetişkin bir oğlu olan yalnız bir dul olan Bay Elliot Greene ile evlendi."

"Hiram?"

"Tek ve biricik." Josh'un ağzı gerildi. "Hiram her zaman kibirli, kendini beğenmiş biriydi ama yıllardır babasının tüm ilgisine sahipti ve bana çok içerliyordu."

Duraklayan Josh gülümsedi. "Bay Greene'i sevmeye başladım. Nazik ve kıbar bir adamdı ve evliliklerinden iki yıl sonra annem öldükten sonra da benimle ilgilenmeye devam etti. Ama ben on altı yaşındayken öldü ve her şey o kendini beğenmiş oğluna miras kaldı. Cenazeden hemen sonra Hiram bana, eğer ona itaat etmezsem beni kapı dışarı edeceğini söyledi. Onu bu deritten kurtardım. Yaklaşık dört saat sonra evden ayrıldım."

"Peki sen ne yaptın?"

"Nasıl yapılacağını bildiğim tek şey: Sahneye çıktım."

Sanki Carrie'nin hikâyesinin devamını kendi başına çözmesi gerekiyormuş gibi durakladı. O anda Nora'nın söylediği bir şeyi hatırladı. "Büyük Templeton," dedi Carrie.

Josh'a baktığında yüzündeki küçük gülümsemeyi gördü. "Joshua Templeton," dedi. "Adınızı duymuştum."

"Öyle mi?" Josh tek kaşını kaldırdı. Kendini bir bakıştı bu, sanki "Elbette beni duymuşsundur, tüm dünya duymuştur" der gibiydi. Bu bakıştan hoşlanmamıştı.

"Bir aktör mü?" dedi burnunun ucuyla ona bakarken.

"Bir Shakespeare oyuncusu. Dünyanın en iyi aktörü. En büyük
."

Onun böbürlenmesi üzerine Carrie ayağa kalkmaya başladı, ama adam onu geri çekti.
onun yanında.

"Memnun olursunuz diye düşünmüştüm," dedi.

Derin bir nefes aldı. "Bunca zamandır korkunç bir şey yaptığını sanıyordum. İnsanları soyduğun için hapse girdiğini sanıyordum. Senin bir katil olduğuna inanamadım. Meğer sen bir aktörmüşsün." Son kelimeyi "böcek" der gibi söyledi.

"Herhangi bir aktör değil." Josh'un sesi incinmiş ve inanmamış gibiydi. "Ben Joshua Templeton'ım. Joshua Templeton."

"*Ben* Carrie Montgomery. Carrie Montgomery." Josh güldü.

"Bunu neden benden saklama ihtiyaı hissettiğini bana söyler misin? Neden bana adınız ve geçmişte yaptıklarınız hakkında yalan söylediniz?"

"Bunun bir fark yaratabileceğini düşündüm."

Carrie'nin bunu anlaması biraz zaman aldı. "Seni kibirli tavus kuşu. nl biri olduğunu bilseydim, seni bu yüzden isteyebileceğimi düşündün. Ne kadar aşağılayıcı."

Kız tekrar ayağa kalkmaya başladığında, Josh onu tekrar aşağı çekti ve öpmeye başladı. "Ama o zaman seni tanımıyordum. Senin gibi biriyle hiç tanışmadım. Çoğu kadın bir erkeğin dış görünüşünden etkilenir."

"ok fazla kadınla tanışmışsın."

Güldü. "yle. Çok zgn bir sürü. Ama sonra, zavallılar ve ben mutlu olduk. Onlar istedikleri ünlü adama sahip oldular, ben de-"

"Onlardan ne aldığını bana söyleme."

Tekrar gülerek onun üzerinden yuvarlandı. "İşte, sana bir şey göstermek istiyorum." Samanların ve çürümeye yüz tutmuş at koşumlarının altını eşeleyerek, üzerinde JT harfleri olan küçük siyah bir sandık çıkardı. Kemerini çözdü, açtı ve içinden kâğıtlar çıkardığı bir paket çıkarıp ona uzattı. Bunlar dünyaca nl Joshua Templeton'ın Hamlet, Othello ve Petruchio kılığındaki fotoğraflarıydı. Birinde gece kıyafetiyle çekilmişti, bir diğerinde ise elinde bir kılıç vardı ve gözlerinde muzip bir parılтыyla kameraya bakıyordu.

Carrie fotoğraflara birkaç dakika baktıktan sonra onları ona geri verdi.

"Ee?" dedi hevesle. Uzun zamandır ona kendisinden bahsetmek, ona kendisinin bir başarısız olmadığını onun seçtiğini söylemek istiyordu.

mesleği. Belki çiftçilikte iyi olmadığını ama bir konuda çok ama çok iyi olduğunu bilmesini istiyordu.

Carrie usulca, "O adamdan hoşlanmıyorum," dedi.

Bir an için Josh konuşamadı. Dünyanın her yerindeki kadınlar Joshua Templeton'dan hoşlanıyordu. Bunu kanıtlamamış mıydı? Amerika'nın bir ucundan diğer ucuna ve Avrupa'nın büyük bölümüne kadar her boydan, yaştan, renkten ve medeni durumdan kadın için karşı konulmaz kanıtlamıştı.

"Duygularınızı incitmek istemem," dedi Carrie kibarca, "ama o adam gerçek değil. Biliyor musun, şimdi hatırlıyorum da Euphonia'nın evinde o adamın -sanırım senin- bazı resimleri vardı. Bütün kızlar ona bayılıyordu, sen, ama ben bayılmadım."

Josh merakla, "Fotoğrafta çocuklarıyla birlikte üzgün ama gülümseyen adamı beğendin," dedi.

Carrie ona gülümsedi. "O adamın bir ruhu var. Bu adamın-" Dikkatle poz verilmiş stüdyo resimlerini işaret etti. "Bu adamın ruhu yok. Gözlerinde hiçbir şey yok."

Bunun üzerine Josh ona sarılırken gülmeye başladı. "Eğer beni öğrenirsen bana karşı olan hislerinin değişeceğinden korkuyordum. Geldiğin gün, seni ilk gördüğümde tek düşündüğüm o güzel küçük bedenindi ama kendime sana dokunamayacağımı söyledim. Yaşadığım çöplüğü gördüğün anda eve döneceğinden emindim." Gülümsedi. "Kadınları kendine aşık etme konusundaki deneyimlerim şampanya ve siyah kadife kutularda hediyeler içeriyor."

"Öyle mi? Peki bu 'aşk' ne kadar sürdü?"

"Kıyafetlerini çıkarana kadar." Kız kaçmaya çalıştığında onu tekrar kollarının arasına çekti.

Carrie vücudunu kaskatı tutmaya çalışıyordu ama adam onun boynunu öpüyordu. "Gerçekten aşk değildi, değil mi? Bana ondan bahset."

"Kim?" Josh onun omzuna doğru ilerliyordu.

Carrie onu itti. "O! Evdeki en büyük kadın. Bir kilisede birlikte ayağa kalktığın ve hayatının sonuna kadar sevip onurlandıracağına yemin ettiğin kadın. İşte o."

"Mmmmmmm. Nora. Ona neden aşık olduğumu anlayabilirsin." Bunu söylediği anda bunun yanlış olduğunu biliyordu ve Carrie'yi tutması gerekiyordu. "Onunla evlenmek *zorundaydım*. Hamile kaldı."

"Hamile mi kaldı? Tek başına mı? Ne içtiğine dikkat etmeli ya da leylek geçerken yoldan çekilmeli."

"Pekâlâ. Onunla tanıştığımda on sekiz yaşındaydım. Sahnede biraz başarı kazanmıştım ve o da tanınmış bir oyuncuydu."

"Hiç şüphesiz ayaklarınızı yerden kesti."

Josh gülmekten kendini alamadı. "Ona deli gibi aşıktım. Onunla evlendim ve Tem doğdu, sonra-"

"Tem!" Carrie söyledi. "Adı ne onun?" "İkinci Joshua Templeton."

"Fotoğrafın arkasında adını yanlış yazdığınızı düşündük. et, Nora'nın sarkık göğsünün önünden salyaların akıyordu."

"Tem doğduktan sonra ben yola çıktım ve Nora bebekle evde kaldı." Durakladı ve kahkahalar sesini terk etti. "Carrie, gurur duymadığım bazı şeyler yaptım. Karıma karşı korkunç derecede sadakatsizdim, o da bana karşı öyleydi ama çocuklarımı her zaman sevdim. Yatağa attığım kadınların hiçbirini sevmedim, Nora'bile, ama Tem'i gördüğüm andan itibaren sevdim. Seyahat ederken, bebekken bile ona her hafta mektup yazdım. Yürüyecek yaşa geldiğinde ona her gün yazdım. Ona hediyeler gönderdim, onu düşündüm, ben-"

Bu gerçek duygu gösterisinden utanarak durdu. Seyirciye gösterdiği ile şu anda gösterdiği arasında büyük bir fark vardı. Sesi alçaldı. "Tem'i kimsenin bilmesine izin vermedim. Bir oğlum olduğunu biliyorlardı ama onun hakkında ne hissettiğimi bilmiyorlardı."

"Peki ya Dallas?"

Josh iç çekti. "Nora'nın sadakatsiz olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. O öyle bir kadındı ki, ondan tek istediğin o şeylere sahip olmaktı-" Boğazını temizledi. "Onunla yaşamak gibi bir arzum yoktu. Ona para gönderdim ve Tem'e baktığını düşündüm. Ben de onun

onu benim kadar seviyordu. Ama sonra Dallas'ta Hamlet'te oynuyordum ve onu başka bir adamla yatakta gördüm. Bunun Tem için iyi olmadığını düşündüm ve ona boşanmak istediğimi söyledim."

Bir an için hiçbir şey söylemedi.

"Sanırım seni boşanmaktan vazgeçirdi," dedi Carrie, sesinden alaycılık akıyordu.

"Evet, öyle oldu. Dallas dokuz ay sonra doğdu ve bana ne zaman ve nerede hamile kaldığını hatırlatması için ona bu saçma isim verildi. Dallas doğduktan sonra iki yıl boyunca Nora'ya katlandım, sonra ondan kurtulmam gerektiğini anladım." Gülümsedi. "En tuhaf şey. Nora'ya olan arzumu kaybettiğimde onun ne kadar kötü bir aktris olduğunu fark ettim."

"Eğer duyduysam kınama."

"O zamana kadar Nora çocuklara baktığını ve onlara iyi bir anne olduğunu söylediğinde ona inanmıştım." Josh homurdandı. "Boşanmanın çok kolay olacağını düşünmüştüm. Sebebi vardı ve sadakatsizlik yüzünden boşanmak kesinlikle itibarımı zedeledi ve Nora'ya yıllar boyunca biriktirdiğim tüm parayı verdim -ailemin yaşadığı yoksulluğu görmek beni kazandığımdan daha az harcamaya itti- ve sadece çocuklarımın velayetini istedim. Nora çocukları parayla takas etmeye fazlasıyla istekliydi. Çok basit olmalıydı. Ben sahnedeysen çocuklara bakması için mükemmel bir Fransız mürebbiye tutmuştum bile."

"Neden basit değildi? Neden kardeşinin çiftliğinde yaşıyorsun ve mısır öldürüyorsun?"

Josh alaycı bir kahkaha attı. "Kendi yüksek kibrim. Hayatta benim için anlamı olan her şeyin önüne geçen bir kibir. Neredeyse çocuklarıma mal olacak bir kibir."

Carrie onun elini kendi elinin içine aldı. "Bana neler olduğunu anlat."

"Bir yargıç bana istediğimi verdi." Josh hatırladığını belli eden acımasız bir gülümseme takındı. "O gün mahkeme salonunda çocuklarımın velayetini bana vermesi için hakime yalvarırken beni görmeliydiniz. Muhtemelen hayatımın en parlak performansıydı. Her şeyi çok dikkatli planlamıştım. Ne de olsa ben Büyük Templeton'dım ve

Kendi davamı savunacaktım. Nasıl kaybedebilirdim ki? Kırmızı satenle kaplı siyah bir pelerin giydim ve gümüş başlı bir baston taşıdım."

Josh kulübenin girişlerine baktı. " 'En iyi planlar,' vs. vs." İçini çekti. "Yargıcın çocuklarımı bana vermesi karşılığında onu ve mahkeme salonunun geri kalanını büyük Shakespeare oyuncusunun özel, tek seferlik bir performansıya onurlandırmayı planlıyordum. Aptallığıma verin, onlara bir iyilik yaptığımı düşünerek mahkeme salonuna girdim."

Durakladı, sesi yumuşadı. "Bir gösteri yapmak zorundaydım çünkü kimsenin gerçekten nasıl hissettiğimi, çocuklarımı kaybetmekten iliklerime kadar korktuğumu görmesine izin veremezdim."

"Yargıçtan ne ?" Carrie ısrar etti.

"Bir saatten fazla konuştum. Dinleyicilerimi görmeliydiniz, çünkü mahkeme salonundaki izleyicileri de öyle gördüm. Onları avucumun içine almıştım. Onları güldürdüm; ağlattım. Onları korkuttum; yatıştırdım. Onlar benimdi. Onlara çocuklarımı ne kadar çok sevdiğimi, onlar için dünyada *her şeyi* yapabileceğimi söyledim. Onlara sahip olabilmek için tüm dünyalıklarımdan vazgeçebileceğimi söyledim. Onlar için sahneden bile vazgeçebileceğimi söyledim. Bu zamana kadar, eğer dünya beni bir aktör olarak kaybederse, dünyanın bir acı çekeceğini fark etmelerini sağladım. Çocuklarıma sahip olabilseydim, eski bir köylü gibi toprağı kadar ileri gidebileceğimi söyledim. Sanırım bu noktada saten astarlı pelerinimi ters çevirdim ki seyirciler *beni* bir çiftçi olarak hayal etmeye çalışabilsinler.

"Sözlerimi bitirdiğimde dinleyiciler tarafından ayakta alkışlandım ve davamı kazandığımdan emindim. Yargıç hayatında hiç bu kadar etkili bir savunma duymadığını söyledi ve bana tek bir soru sordu: Çiftlik sahibi birini tanıyor muydum? Hafifçe eğilerek, kardeşimin bu değerli mesleğin bir üyesi olduğunu söyledim. Yargıç, benimki gibi bir konuşmanın ödüllendirilmesi gerektiğini söyledi, bu yüzden bana tam olarak istediğim şeyi verecekti. Bir takım elbise dışında tüm dünyevi mallarım açık artırmayla satışa çıkarılacak ve tüm para çocuklarım için emanet olarak kullanılacaktı. Bir süre boyunca sahneye çıkmaktan kaçınacaktım.

Dört yıl boyunca kardeşimin çiftliğinde yaşayacak ve çocuklarımla birlikte çalışacaktım. Eğer dört yıl boyunca bunu başarabilirsem çocuklar benim olacaktı. Yargıç cezamı verdikten sonra bana gülümsedi ve kırmızı pelerinimi özleyeceğimi düşündüğünü, onu çok iyi kullandığımı söyledi.

"Daha sonra avukatım bana yargıcın karısının iki yıl önce bir aktörle kaçtığını ve amcalarının, halalarının ve kuzenlerinin çiftçi olduğunu söyledi. Adamı her düzeyde aşağılamayı başarmıştım."

Josh iç çekti. "Ben de öyle yaptım. Eternity'ye geri taşındım, kimsenin beni tanımayacağını umarak üvey babamın adını aldım ve çiftçi olmaya çalıştım."

"Yani," dedi Carrie, "dört yıl boyunca kardeşinin çiftliğinde yaşamaman ve normal bir insan olman gerekiyor. Alkış yok. Sahne ışıkları yok. İmza için yalvaran hayran genç bayanlar yok. Sadece seni seven ve seni olduğun gibi gören insanlar olacak."

Josh gülümsedi. "Bir sürü siğil var."

"Birkaç tane. Ama en azından yağlı boya altında saklı değiller."

Josh onun boynunu okşamaya başladı. "Şu anda üzerimde hiçbir şey olmamasını isterdim, yağlı boya, kıyafet, hiçbir şey."

Carrie ona karşılık vererek kollarını onun boynuna doladı ve haftalardır bastırdığı arzuyla onu öptü.

"Baba! Baba! Baba!" Dallas koşarak kulübeye girerken bağırdı. "Burada bir adam var ve seni görmek istiyor."

Carrie'den uzaklaşırken Josh'un beyni biraz bulanıktı. "Kim o?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Dallas yüksek sesle, "ama bence o Tanrı."

Carrie ve Josh birbirlerine baktılar. "Yüzük," dediler hep bir ağızdan.

On Altıncı Bölüm

Carrie ve Josh eve doğru yürürken hâlâ birbirlerinin üzerindeki samanları temizliyorlardı.

Carrie, "Beni kendisiyle birlikte geri dönmeye zorlayacak," diye mırıldandı. "Evlendiğin o şişman kadınla tanışır tanışmaz, beni de onunla gitmeye zorlayacak."

Josh onun kolundaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Keşke bana biraz daha fazla, kardeşine ise daha az güvenebilseydin. Bununla başa çıkabilirim."

"Gazeteleri Nora'nın göletinde avlayarak mı?" Carrie iğrenç bir şekilde konuştu. "İnsan yapması gerekeni yapar," dedi Josh, sonra Carrie'yi tutmak zorunda kaldı.

"İyi sabahlar, kardeşim," Josh 'Ring'e seslendi, kim Çocuklarla konuşmak için diz çöküyor.

"Benim de üç küçük oğlum var," Tem, Çuf Çuf'un kulaklarını okşarken. "Gelip onları ziyaret etmen ve bir tekneyle denize açılman gerekecek."

"Ve onlara ata binmeyi öğreteceğim," dedi Tem, ama evlilik yoluyla yeni kuzenlerinin üçü de kendisinden daha genç olduğu için, onlar hakkında fazla bir şey düşünmedi.

Ring ayağa kalkarak Carrie'ye içinde annesinin gelinliği olduğunu bildiği büyük bir kutu uzattı.

Bir süre sonra Nora evden çıktı, iri sarışın Eric de tıpkı Choo-choo'nun Carrie'yi takip ettiği gibi onu takip ediyordu.

"Hayır," dedi Josh, aceleyle ileri atıldı ama Carrie onu geri çekti.

"Kardeşimin o boyalı, şişko, abartılı şeylere kadar aptal olduğunu düşünüyorsan-" Sözüünü yarıda kesti çünkü 'Ring, Nora'nın mücevherli elini öpüyor ve ona hayatında gördüğü en lezzetli şeymiş gibi bakıyordu.

"Diyordun ki..." Josh söyledi.

Carrie burnunu havaya kaldırarak onun yanından geçti ve kardeşine ulaştığında onunla Nora'nın arasına girdi. "Uğramanız ne büyük incelik, Bayan -" Bu iğrenç kadına ne diyeceğini bilemediği için sözünü yarıda kesti.

"West," dedi Nora, Carrie'nin başının üzerinden 'Ring'e bakarak. "Nora West benim profesyonel adım."

"Seni Juliet olarak gördüm" dedi Ring. "İlahiydin."

Carrie kardeşine bakıp kirpiklerini kırpıştırmadan önce, "Romeo'yu oynamak için katır derisi yüzen biri olmalıydı," diye mırıldandı. "Juliet'i oynayacak kadar gençken onu gördüğüne göre çocuk olmalısın."

Josh, Carrie'nin kolundan tutarak onu eve doğru çekti. "Yemek," dedi. "Carrie'nin herkes için öğle yemeği hazırlaması gerekiyor."

Josh ve Carrie içeri girdikten sonra ona döndü. "Kendini birkaç saat bile tutamaz mısın? En azından ben ondan gazeteyi alana kadar?"

"*Benimle* evli olan kadına *iyi* davranmamı bekliyorsun. Kocan mı?"

"Sadece birkaç saatliğine."

Carrie pis bir kahkaha attı. "Belki sen profesyonel bir yalancısın ama ben değilim."

Josh bıkkınlıkla gözlerini ovuşturduktan sonra güldü. "Ünlü bir aktör olmamın bana karşı olan duygularını değiştireceğini düşünerek kendimi beğenmişliğime inanamıyorum. Ne yazık ki, Büyük Templeton 'profesyonel bir yalancı' durumuna düştü. " Onu kollarının arasına aldı. "Seni etkileyebileceğimi düşünüyor musun? Cezam bittikten ve sahneye geri döndükten sonra beni görmeye gelecek misin? Performansıma bayılacak mısın?"

Adam onun boynunu öperken kadın coşkuyla gözlerini kapadı. "Sanırım 'Ring'in şiirlerinden bazılarını sadece bana söylemeni isteyebilirim."

Yanağına dokundu. " *'Bak, yanağını eline nasıl yaslıyor! Keşke o elin üzerinde bir eldiven olsaydım da dokunabilseydim.*

Yanak!" "

Kadın ona gülümsedi. "Başka kadınlara, hatta onun kadar yaşlı ve şişman kadınlara böyle şeyler söylediğini duymaktan hoşlanacağımı sanmıyorum."

"Gerçek olmayacak Carrie," dedi usulca. "Onlara karşı yalancıyım ama sana karşı yalancı olmayacağım."

Kadın ona gülümsedi ve adam da onu öptü.

Nora kapı aralığından, "Ne kadar sıcak bir sahne," dedi. "Elbette Joshua, sevgilim, seni sahnede ve sahne dışında yüzlerce başka kadını öperken görmedim değil."

Josh Carrie'yi serbest bıraktı. "Kâğıdı istiyorum Nora, hem de hemen." "Sana nerede olduğunu söyledim," diye mırıldandı ona.

Josh gözlerini Nora'nın muhteşem göğsünden ayırmadı, çünkü Carrie'nin onu izlediğini biliyordu. "Ne istiyorsun?"

"Elbette seni istiyorum. Seni çok özledim."

Carrie'nin elini yakalayan Josh onu sıktı. "Beni ve yarım düzine adamı istiyorsun. Hiç param yok, bunu biliyorsun, başka ne isteyebilirsin ki?"

"Biraz Warbrooke Gemiciliği."

Josh ona neden bahsettiğini bilmediğini söylemek için ağzını açtı ama sonra bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye başladı. Carrie'nin paraya sınırsız erişimi varmış gibi görünüyordu ve Warbrooke, Maine'den geliyordu. Onun varlıklı olduğunu biliyordu ama *bu kadar* varlıklı olduğunu bilmiyordu. Warbrooke Denizcilik'in sloganı olan "Dünyayı Taşıyoruz" Çin'den Hindistan'a, Amerika ve Avustralya'nın vahşi doğasına kadar her yerde biliniyordu.

"Josh, aşkım," diye mırıldandı Nora. "Sahnedən çok uzun süre uzak kaldığına inanıyorum. Yüzün bir çocuğunki kadar okunaklı. Demek onun Warbrooke Shipping'in bir parçası olduğunu bilmiyordun." Zaferle gülümseyen Nora masaya oturdu.

Josh Carrie'ye döndü, ona ailesinin çok ama çok zengin olduğunu söylememesi hakkında ne düşündüğünü söylemeye hazırdı ama sonra ona gülümsedi. Carrie bu gerçeği ondan saklamamıştı; sadece zenginliğinin herhangi bir önemi olduğu aklına gelmemişti.

Bir anlık dürtüyle onu öptü, bir tutku öpücüğü değil, bir teşekkür öpücüğü, hayatına girdiği için ona bir teşekkür öpücüğü. Onun yanında, ayakları yere o kadar sağlam basan ve ailesinin "kim" olduğunun hiçbir önemi olmadığını düşünen bir eşle, bir aktör olarak kibrinin hayatını yönetmesine izin vereceğini hiç sanmıyordu. Carrie hayatta neyin *gerçekten* önemli olduğunu unutmasına asla izin vermezdi.

Josh'un gözlerinde büyük bir sevgiyle ona bakarken ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri olmayan Carrie gülümsedi ve ona yaklaştı.

"Warbrooke Shipping'i nasıl öğrendin?" Josh ne yapacağını düşünürken zaman kazanmak için Nora'ya sordu. Hiçbir koşul altında Carrie'nin ailesinin onun özgürlüğünü satın almasına izin veremezdi.

"Sevgili kardeşin Hiram. Gerçekten Josh, o adama bu kadar kötü davranmamalısın. Bu güzel çiftliği sana o verdi." Nora alaycı bir ifadeyle evin etrafına bakındı. "Bu şekilde yaşayabileceğine asla inanmazdım. Tem yemek yaptığını söyledi."

Josh Carrie'nin elini tutarken ve eski karısına bakarken, onu nasıl güzel bulduğunu merak etti. Belki de sarhoştı. "Demek Hiram sana zengin biriyle evlendiğini söyledi."

"Evet. Görünüşe göre senin küçük-" Carrie'yi bir aşağı bir yukarı süzdü. "Küçük metresin Hiram'ın hoşuna gitmeyecek bir şey yaptı ve o da onu soruşturdu." Başını kaldırıp Josh'a baktı. "Sevimli kardeşinin sabahı büyük Sonsuzluk parçaları satın alarak geçirdiğini biliyor muydun?"

Josh soru sormak için Carrie'ye baktı ama o sadece omuz silkti. "Ring nereye giderse gitsin bunu yapar."

Josh onun soğukkanlılığı karşısında birkaç kez gözlerini kırıştırdı, hem ailesinin sahip olduğu para miktarını hem de erkek kardeşinin satın alma alışkanlıklarını kabul ediyordu. Herkesin bir hobiye ihtiyacı vardı.

"Elli bin dolar istiyorum," dedi Nora. "Elli bin doları elime verdiğinde, kâğıt senindir." İkisine de gülümsedikten sonra evden ayrıldı.

Carrie iç geçirdi. "İğrenç bir kadın. Gerçekten iğrenç. Onun gibi biriyle evlendiğin için beni hayal kırıklığına uğrattın."

"Bu çok tuhaf," dedi Josh alaycı bir tavırla. "İkinci eşlerin çoğu ilk eşleri sever. Nereye gidiyorsun?"

"Ring'e elli bin dolara ihtiyacım olduğunu söylemek için," dedi Carrie.

Josh onun kolunu yakaladı. "Öylece mi? Kardeşinden o muhteşem parayı mı isteyeceksin? Ona ne için ihtiyacın olduğunu söyleyeceksin? Boşanma kağıdı almak için mi? Dün ve bu sabah tek konuştuğun şey 'Ring'in ne kadar yüksek bir ahlaki karaktere sahip olduğu ve aslında evli olmadığımızı öğrenirse çok öfkeleneneceği."

"O zaman ona söylemem."

"Ondan sadece elli bin isteyeceksiniz ve o da neden istediğinizi sormadan size verecek öyle mi?"

"Elbette. Aileler birbirlerine yardım eder. Para önemli değil. Senin başka biriyle evli olman paradan çok daha önemli."

Bunun üzerine Josh masaya oturmak ve yüzünü ellerinin arasına almak zorunda kaldı. Carrie'nin sahip olduğu hayat felsefesine sahip hiç kimseyle tanışmamıştı. Paranın *her şey* demek olduğunu, insanların para için yalan söylediğini, hile yaptığını, çaldığını ve öldürdüğünü anlayamayacak kadar saf olduğu için ona öfke duymak istiyordu. Ona anlamadığını, çünkü hiç para kazanmak zorunda kalmadığını, bırakın bir aileyi, kendini geçindirmek gibi bir sorumluluğu bile olmadığını söyleyebilmek isterdi. Ama onu sadece altı haftalığına terk etmişti ve bu süre zarfında sadece kendini kalmamış, bütün bir kasabanın ekonomisini değiştirmişti.

"Carrie," dedi usulca. "Senin ailen gibi insanlarla hiç tanışmadım. Siz Montgomery'ler için para önemli değilse, ne önemli?"

"Para bizim için çok önemli. Sadece aşk daha önemli. Aşk ve para bu sırayla. Aşk için paradan vazgeçeriz ama para için aşktan vazgeçmeyiz. Ama zaten para benim ailem için genelde bir sorun teşkil etmez. En büyük yeteneklerimiz iyi evlenmek ve para kazanmak gibi görünüyor."

Söylediklerine gülerek ayağa kalktı ve ona sarıldı. "Benim yeteneklerim başka yerde yatıyor. Yeteneklerimden biri de kendi ailemle ilgilenmemdir. Belki zaman zaman bunu gerektiği kadar iyi yapamıyorum ama

Onlara iyi bak. Kardeşinden bir kuruş bile istemeyeceksin. Seni bu durumdan kurtarması için ona bel bağlamayacaksın. Bu benim sorunum ve ben çözeceğim. Beni anlıyor musun?"

"Ama Ring'in ona bir çek yazmasını sağlamak çok kolay olurdu. O zaman-"

Sessizlik için onu öptü. "Kardeşine bizim hakkımızdaki gerçeği söylemek ister misin? Benim çocuğumu taşıdığını ve evli olmadığımızı?"

Carrie içini çekti. "Hayır, anlamıyorum. Oh, Josh, anlamıyorum. Ailemdeki diğer herkes çok kolay aşk ilişkileri yaşıyor. 'Ring, karısıyla tanıştıklarında ilk görüşte aşık olduklarını ve sorun yaşamadıklarını söylüyor." Josh'a incinmiş bir bakış attı. "Beni ilk gördüğünde sevdiğini bile bilmiyordun."

Josh güldü. "Doğru, yapmadım, peki hayatımın geri kalanını bunu telafi etmeye çalışarak geçirmeme ne dersin?" Onu kollarının arasına çekerek öptü. "Beni seviyorsun ama sorunlarımızı çözecek kadar bana güveniyor musun?"

"Tabii ki sana güveniyorum."

"O zaman sana söylediklerimi yap, soru yok."

"Ama-"

Onu tekrar öptü. "Ben kendi aileme bakarım, anladın mı? Artık bir Montgomery , bir Templeton'sın."

Carrie gülümsedi. "Bunu Greene'den daha çok sevdim. Carrie Templeton." Josh'a bakarken, kendini 'Ring'e gitmekten alıkoymanın kolay olmayacağını biliyordu. Hayatı boyunca bir şeye ihtiyacı olduğunda kardeşlerine ya da babasına gitmişti. "Pekâlâ," dedi sonunda, onu tekrar öperek. "Ne dersen yapacağım."

On Yedinci Bölüm

Carrie hayatında yaptığı en zor şeyin kardeşine yalan söylemek olduğunu biliyordu. 'Ring düğünün o gün saat beşte yapılmasını ve 'Ring planlar yaptığında bunların gerçekleşmesini beklerdi. Sadece karısı onun planlarına gülebiliyor ve bundan kurtulabiliyordu. Carrie'ye gelince, eğer 'Ring ona sabah altıda bir toplantı olacağını söylese, o toplantıda ve zamanında olurdu.

Şimdi ona yalan söylemek zorundaydı. Ona ertesi sabah saat 10'a kadar yeniden evlenemeyeceğini söylemek zorundaydı. Yalan söylemenin en kötü yanı, bugün ile yarın arasında ne olacağını bilmemesiydi. Josh'un Nora ve imzasız kâğıt konusunda ne yapmayı düşündüğünü bilmiyordu. Carrie'nin gözünün önüne Josh'un kâğıdı almak için Nora'yla giretiği geliyordu ve hepsinden önemlisi, 'Ring'in Josh'un başka bir kadınla evli olduğunu öğreneceğinden emindi. Josh'a silah çekmek gibi ilkel bir şey yapar mıydı? Erkek kardeşleri, biricik kız kardeşlerine karşı çok açık davranan erkekleri sık sık dövmüşlerdi, peki ya 'Ring bir adamın kız kardeşiyle evli olmadığı halde onu hamile bıraktığını öğrenirse ne yapardı? Ah, mükemmel ağabeyinin kendi evliliğinde de sorunlar ve engeller yaşamasını ne kadar isterdi.

Ring'e düğünün ertelenmesi gerektiğini söylemek için dışarı çıktığında titriyordu.

Nora'nın şaşkınlığı karşısında Ring ona gülümsedi ve Nora ve Eric'le birlikte kasabaya dönmeyi teklif etti. Nora'dan iğrenecek kadar memnundu ve ona kısa yolculuk sırasında *Romeo ve Juliet*'ten birkaç sahne oynayıp oynayamayacağını sordu.

Nora süslendi ve Carrie'nin düşüncesine göre üç adamın önünde kendini aptal durumuna düşürdü. Carrie bunun kendisi olabileceğini biliyordu.

Ama ona öyle geliyordu ki, hepsi Nora'ya kocaman gözlerle bakıyordu. Carrie Josh'un kaval kemiğine tekme attı, sonra acı içinde inlediğinde ona gülümsedi.

Araba gözden kaybolduğunda, 'Ring' atıyla arabanın yanında giderken, Josh Carrie'ye döndü. "Bize biraz yiyecek hazırlayabilir misin? Çocuklarla benim yapacak işlerimiz var."

"Rustle-?" Carrie başladı. "Yemek mi? Mutfağa mı gönderiliyorum? Siz üçünüz ne ? Ben de katılmak istiyorum."

Josh dalgın bir şekilde onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Planladığım şey aktörler için, yani profesyonel yalancılar için. Sen, canım, bir tavuğu bile ikna edecek kadar iyi yalan söyleyemezsin."

"Az önce kardeşime yalan söyledim!" Adamın söyledikleri karşısında hakarete uğramıştı.

"Evet, söylediniz ve söylediğiniz tek kelimeye bile inanmadı."

"Tabii ki inandı. Eğer bana inanmamış olsaydı, gitmezdi. O-"

"Bence kardeşini hafife alıyorsun. Onun sandığın gibi sert bir ahlakçı olduğunu sanmıyorum. Aslında, bence her şeyden zevk alıyor ve tahminimce bu gece Nora'yı yeterince pohpohlayacak ve hikayenin çoğunu ondan alacak. Nora pohpohlanmaya çok yatkındır."

"Konuşmalısın," dedi Carrie nefesinin altından.

Josh onu duymamış gibi davrandı. Sizin hakkınızda bu kadar çok şey bilen biriyle yaşamamanın dezavantajları vardı, gerçek sizi, dünyanın sizi öyle görmesini istediğiniz kişiyi değil. "Şimdi, ben çocuklarla konuşurken sen de bize yiyecek bir şeyler hazırla."

"Carrie yumurta pişirecek mi?" Dallas ağlayacakmış gibi bir sesle sordu.

Josh çocuklarını dışarı çıkardı.

"Sadece beni takip et ve hiçbir şey söyleme, anladın mı?" Josh Carrie'ye söyledi. Carrie, Josh ve çocuklar Nora'nın evinin önünde duruyorlardı.

saat altı civarıydı, Josh'la evlenmelerinden bir saat sonraydı.

"D'uh," dedi Carrie bir aptalla alay ederek. "Sanırım bunu yapabilirim." Josh'un iki çocuğa ne planladığını söylemekte bir sakınca görmemesine rağmen kendisini dışarıda bırakmasına hâlâ içerliyordu.

Ona göz kırparak kapıyı çaldı.

Nora, gündüz giydiğinden -bu nasıl mümkün olabilirdi?- daha alçak kırmızı ipek bir elbise giyerek kapıyı açtı.

Josh onu odaya çekip çocuklar da arkalarından yaklaşp kapıyı kapatırken Carrie hâlâ Nora'nın elbisesine bakıyordu.

"Sen kazandın, Nora," dedi.

Gülümsedi. "Demek elli bin doların var?"

"Hayır, yok, en azından sana verecek o kadar param yok. Her kuruşunu kendime saklamayı planlıyorum."

Nora bir an şaşkın şaşkın baktı, sonra kendini toparladı. "Ama sevgilim, ne para var, ne de kağıt. Parayı alamazsam asla boşanamayacaksın ve küçük mirasçınla asla evlenemeyeceksin." Sanki Josh'un Carrie'yle evlenmek istemesinin tek nedeni parasıymış gibi konuşuyordu.

Josh kolunu Carrie'nin omuzlarına doladı. "Biliyor musun Nora, tam bir yıldır kardeşimin çiftliğinde çalışıyorum ve sana bunun cehennem gibi olduğunu söyleyebilirim. Şafaktan önce kalkıp bütün günümü yabani otları çapalayarak, tarlaları yakarak ya da başka iğrenç şeylerle geçirmek zorunda kalıyorum. Her dakikasından nefret ettim."

"Elbette sevgilim. Yapacağını biliyordum. Yargıcın kararını duyduğumda ne kadar güldüğümü hatırlamıyor musun?"

", bu nedenle çiftçiliği bırakmaya karar verdim."

Nora tek kaşını kaldırdı. "Ama yargıç, dört yıl boyunca Hiram'ın çiftliğinde yaşamazsan çocukların senden alınacağını söyledi."

"Bu da başka bir şey," dedi Josh. "Buraya gelin, sizi veletler," dedi.

Her çocuğun bir kolundan tutup onları öne doğru çekerken Carrie şaşkınlıkla ona baktı. Çocuklara baktıkça Carrie'nin şaşkınlığı daha da arttı. Dakikalar önce kapının önünde dururken temiz ve bakımlıydılar ama şimdi saçları dağılmıştı, Dallas'ın elbisesinde bir kir izi vardı ve ikisinin de yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Yargıca onları istediğimi söylediğimde ne dediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sanırım çocuk yetiştirmenin kolay olacağını düşünmüştüm, ama onlar birer velet. Tüm zamanımı alıyorlar, sızlanıp şikayet ediyorlar ve küçük pis yaratıklar. O yüzden Nora, canım, onlar senin."

Josh çocukları Nora'ya doğru itti.

Tanrıya şükür Carrie bir şey söyleyemeyecek kadar büyük bir şok içindeydi.

"Baba," diye bağırdı Dallas. "Hayır, hayır, seninle kalmak istiyoruz. İyi olacağız, söz veriyoruz."

"Josh, şunu demek istiyor olamazsın-" diye başladı Nora.

"Elbette yapabilirim. Yargıç, cezamı ödemezsem çocukların size verileceğini söyledi ve ben de ödemeyeceğim. Ait olduğum yere, sahneye geri dönüyorum."

"B... peki ya o?" Nora Carrie'ye bakarak sordu. "Peki ya hayatının küçük aşkı?"

Josh daha ağzını açmadan Carrie konuştu. Bu işin dışında kalmayacaktı. "Günah içinde yaşayacağız," dedi parlak bir sesle. "Günahın eski sıkıcı evlilikten çok daha heyecan verici olduğuna karar verdik." Josh'a hayranlık dolu bir bakış attı. "Çocuklardan kurtulur kurtulmaz gideceğiz... Neredeydi canım?"

"Venedik," dedi Josh ve gözlerinde hayranlık vardı.

"Evet, Venedik. Warbrooke Denizcilik'ten aldığım binlerce doları kullanıp Venedik'e gideceğiz. Yoksa önce Paris'e gitmeyi mi tercih edersin? Yeni kıyafetlere ihtiyacım var."

"Nereye istersen, sevgilim." Josh onun elini öptü.

Josh tekrar Nora'ya döndü. "Görüyorsun ya canım, seninle evli olup olmamamızın bir önemi yok. Carrie'ye ve onun parasına sahibim.

artık o veletlerin yükünü taşımayacağım. *Au revoir.* " Carrie'nin kolunu kendi kolunun içine soktu ve kapıya doğru ilerledi.

Arkalarından Dallas çılgılık attı, "Baba, bizi bırakma. Lütfen, lütfen bizi bırakma. Seninle kalmamıza izin verirsen her şeyi yaparız. Her şeyi."

Josh, Carrie'nin çocuğa engellemek için kolunu sıkıca tutmak zorunda kaldı. Kapının dışına çıktıklarında Carrie Josh'a baktı. "Dallas iyi mi?" diye fısıldadı.

"Hayır," diye yanıtladı Josh. "Ciddi bir aşırı rol yapma vakası var ve bu konuda onunla konuşmayı planlıyorum. Benim hiçbir çocuğumun kâr kalmayacak." Carrie'ye gülümsedi. "Harikaydın. Belki senden de bir yalancı çıkarırız."

"Josh," dedi Carrie yavaşça, "çocuklar rol yapıyordu, değil mi? Ve sen de , değil mi? Onları onunla bırakmayacaksın, değil mi?"

Ona baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence onlardan vazgeçmeden önce öldürürdün."

Gülümseyerek onun elini öptü. "Hadi gidip bir şeyler yiyelim. Öğle yemeğini kaçırdım." Gözleri parlıyordu, çünkü yenmez öğle yemeğini servis eden Carrie'ydi.

Josh'un güvencelerine rağmen Carrie hâlâ gergindi. Akşam yemeğinde yemeğini didikledi ve daha sonra Josh onu elbise mağazasına götürdüğünde hiç ilgilenmedi. Çalışanlarının ona soracak yüzlerce sorusu vardı ama Carrie cevapları düşünemiyordu. Bunun yerine Josh'a döndü ve "Ya onları saklamak isterse?" dedi.

"Nora'yı tanı mıyorsun."

"Senin kadar değil," diye tersledi onu. "Ve bir zamanlar onun iyi bir anne olduğunu düşünüyordun."

"Daha genç ve aptaldım," diye cevap verdi, onu gülümsetmeye ya da kızdırmaya çalışıyordu - onun kadar korkmak dışında herhangi bir şey. Ona, çocuklarına isim vermesine izin vermeyeceğini söylediğinde bile

Çocuk, Choo-choo ve Paris in the Desert gibi isimlere olan eğilimi nedeniyle ondan hiçbir tepki alamadı.

Çiftliğe döndüklerinde hava kararmıştı ve Josh Carrie'ye onunla yatacağını söyledi. İşin aslı, ona sarılmak istiyordu, bu gece sevdiği kadının yanında olmak istiyordu.

"Çocuklarını daha yeni verdin ve seninle yatmamı mı bekliyorsun?" Carrie söyledi.

Onun elini öptü, neşeli görünmeye çalıştı ve bunu başardı. "Sonunda oyunculugum sizden bir iltifat aldı."

Ona ters ters baktı. "O çocukları geri alana kadar bana dokunmayacaksın." Yatak odasının kapısını adamın suratına kapattığında, ondan yarı inilti yarı kendini beğenmiş bir kahkaha gibi bir ses duydu. Ve seste neredeyse kapıyı tekrar açmasına neden olacak başka bir şey daha vardı ama açmadı.

Carrie hayatında ilk kez bütün gece uyumadı. Şafak ufukta süzölmeye başladığında kendini yataktan dışarı sürükledi ve Choo-choo'yu kucağına alarak salona gitti. Josh çoktan masaya oturmuştu ve üzerinde bir gün önce giydiğı kıyafetler vardı.

"Yatağı gitmedin, değil mi?" dedi, onun karşısına oturarak.

Başını kaldırıp ona baktığında gözlerinde hiçbir sahtelik yoktu. "Nora'nın ne kadar iyi bir yalancı olduğunu hatırlamadan edemedim. Ve ne kadar kindar. Sırf bana borcunu ödemek için çocukları almak isteyebilir. Belki de

- "Sözünü yarıda keserek boş kahve fincanına baktı.

Carrie uzanıp onun elini tuttuğunda, Josh sandalyeden kalktı ve onun önünde diz çöktü, başı Carrie'nin kucağındaydı. Carrie onun saçlarını okşadı.

"Korkuyorum Carrie," dedi usulca. "Onları kaybedemem. Küçük planımı yaptığım da bana çok kusursuz görünmüştü, ama şimdi bilmiyorum. Eğer Nora mahkemede çocukları ona nasıl geri verdiğimi ve söylediklerimi anlatırsa, sanırım yargıç -herhangi bir yargıç- çocukları benden alır. Onlarsız ne yaparım ben? Hayatımda benim için anlamı olan tek şey sen ve çocuklarsınız.

Başını öptü ve onu rahatlatmak istedi ama o da en az onun kadar korkuyordu. "Bana ne planladığını söyle."

Başını kaldırdığında, gözyaşlarını sildiğini görmemesi için ona arkasını döndü ve "Saat onda kiliseye gelecekler. O zamana kadar Nora'nın hayatını öyle bir cehenneme çevirecekler ki, sırf onlardan kurtulabilmek için gazeteyi bana vermekten memnun olacak."

"O zaman çocuklarınızın da en az sizin kadar iyi rol yaptıklarını varsaymak zorundayız. Onlar Büyük Templeton'ın çocukları, biliyorsunuz."

Josh ona gülümsemeyi başardı. "Haydi, yiyecek ne bulabileceğimize bakalım ve sonra gidelim. Çocuklara güvenmek zorundayız."

Carrie salladı ve Josh'un ellerinin nasıl titrediğini görmesini engellemeye çalıştı.

Carrie kilisenin soğuk olduğunu düşündü, ama hissettiği kadar soğuk değildi. Elleri nemli olmasına rağmen terliyordu. Saat onu beş geçiyordu ve çocuklardan hiçbir iz yoktu. Bomboş kilisenin ilk sırasında oturan Ring üçüncü kez cep saatine baktı, papaz bir saat sonra başka bir düğün olduğunu söylemişti bile.

Ama Josh ve Carrie çocuklar olmadan evlenemeyeceklerini söylemişlerdi ve bunda ciddiydiler. Josh Carrie'nin elini tuttu ve onunki de Carrie'ninki kadar soğuktu. Carrie'nin eski moda elbisesinin altına saklanan Choo-choo bile sessizdi.

Josh ona bir kez baktıktan ve peçesinin altından yüzündeki korkuyu gördükten sonra bir daha göz göze gelemedi. Aklından çok fazla düşünce geçiyordu. Nora bütün oyunu anlamış ve çocukları da yanında götürmüş müydü? Warbrooke'un parasını alana kadar direnecek miydi? Dallas sadece beş yaşındaydı ama Josh ondan kendi annesine kötü davranmasını istemişti. Çocuk bunu yapabilir miydi? Yapmalı mıydı?

Josh'un düşünceleri dönüp duruyordu. Çocuklarını kaybedecek kadar zeki miydi? Kadınlar konusundaki şöhreti nedeniyle yargıç Josh'çocuklarının velayetini vermekte isteksiz davranmıştı.

Nora hakime gitti ve Josh'un dün akşam ona söylediklerine tanıklık etti, çocukların velet olduğu ve onları istemediği hakkında, dünyadaki hiçbir mahkeme çocukları Josh'a vermezdi.

Carrie'nin elini daha sert sıktı.

Ayağa kalkan 'Ring arkalarından yürüdü. "Yirmi dakika sonra," dedi kız kardeşine. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Carrie ama sesi cızırtılıydı. "Yani..."

"Nora'nın çocukları yakında getireceğinden eminim," dedi Josh. "O onların eski bir arkadaşı ve-"

Kilisenin arka tarafındaki kargaşa üzerine sözünü kesti.

Nora içeri girdi ve Josh onu tanıdğından beri Nora ilk kez berbat görünüyordu. Elbisesi kirliydi, saçları omuzlarına dökölüyordu; gözlerinin altında uykusuzluktan oluşmuş koyu halkalar vardı ve daha da kötüsü, yaşlanmış görünüyordu.

Tem ve Dallas'ı bileklerinden tutarak arkasından sürükledi, kilisenin önüne doğru yürüdü, çocukları neredeyse ilk sıraya fırlattı, sonra Josh'a bir kâğıt ve kalem uzattı. Josh'a bakarken yüzünde öfkeden eser yoktu.

Josh mürekkebi ıslatmak için kalemi ağzına sokmak zorunda kaldı, sonra imzalarken kâğıdı elinde tuttu. İşi bittiğinde kâğıdı ceketinin cebine koydu ve eskiden karısı olan kadına baktı.

Nora konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi. Topuklarının üzerinde dönerek kiliseden dışarı çıktı.

Carrie ve Josh büyük bir sakinlikle bakana döndüler. Josh, "Başlayabilirsiniz," dedi.

"Sevgili kardeşlerim, bugün burada sizlerin huzurunda toplanmış bulunuyoruz-"

Carrie ona bakarken Josh'a döndü ve bir dakika sonra ikisi de kahkahalara boğuldu. Hep birlikte sıranın üzerinde oturan, bacakları sallanan ve yüzlerinde kendilerinden son derece memnun bir ifade olan kirli, pasaklı çocuklara döndüler. Carrie ve Josh eğilerek onlara kollarını açtılar.

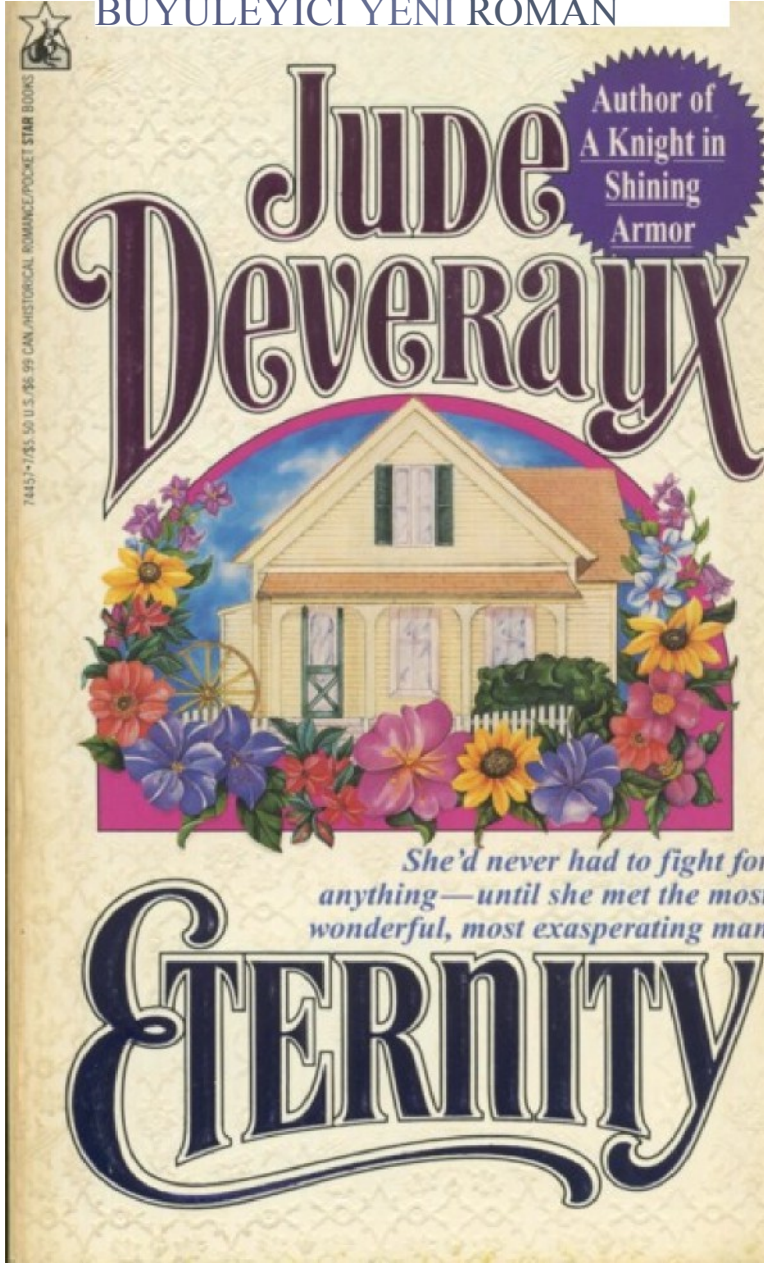
Bakan ve 'Ring izlerken, dördü birbirlerine sarılıp öpüştüler ve özel bir şakaya kahkahalarla güldüler.

Kendini ilk toparlayan Josh oldu. Tem'in ve Carrie'nin elini tutarken Carrie de Dallas'ın elini tuttu. "Yeniden başlayabilirsiniz," dedi Josh. "Hepimizle evlenebilirsin."

"Yaşasın!" Dallas bağırdı ve çocuklar yetişkinlerle birlikte "I will" ve "I do" dedi ve törenin sonunda herkes birbirini bol bol öptü.

BÜYÜLEYİCİ YENİ ROMAN

Jude Deveraux

Carrie Montgorn birkaç ağabeyi ile birlikte büyümüşü
ve istediğini kolayca elde etmeye alışkındı. "J'sftua Granc".azt
Innking "for.a.h "ardworking; practical mail-
gelin siparişi verdi ve çiftlikte çocuklarını giydirdi. Annesi Carrie'den
Yci ""onun yhoiogrsph: "" w onun"" son
derece yakışıklı, kederli bir gülümseme, şımartılmış bir pelite
"Hifzt" için mükemmel bir eş.

Irish yapmadı. Pioxy ile evlenen lie, yeni gelininin binbir
buklesinden ve eflcr.v.e cen' kahkahasından, zenginlik süslerinden
etkilenmeyi reddetti... hatta bir Haig prensi olarak kızı bc1ivm6.
hayata geldi. ill *es furious-an "d ready to send her pac1ing, until a
near traagedy convinced him that her beautv has more'than skin
déep. Ama JoSh, vahşi A "altı sürtüğüyle evlenmeyi kabul etmiş olsa
bile, ona gerçekten ne kadar ihtiyacı olduğunu itiraf edemiyordu. Sonra
eski bir skandal yeniden ortaya çıktı ve
Ke onu sonsuza dek kaybedebilirdi.

ISBN 0-671-7BB57-7

PRINTED IN U.S.A.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.